

ויהי אור

קטעים נבחרים מספר הזוהר

KabbalahLaAmCollege

Let There Be Light

Excerpts from The Book of Zohar

©2011 by Laitman Kabbalah Publishers
1057 Steeles Avenue West, Suite 532
Toronto, ON M2R 3X1, Canada

All rights reserved

www.kab.co.il

עריכה: יניב שיא

הפקה: גיל זהבי

עריכה לשונית: לאה ויגדור

עיצוב ועימוד: רמי יניב

תודות לעופר נקש, דרור צברי, דודי אהרוני, עילאי ניסים ולכל
עשרות החברים שהשתתפו בליקוט החומר.

נדפס בישראל, תשע"ב

© 2011 כל הזכויות שמורות למיכאל לייטמן

מסת"ב: 978-965-7577-00-4 I.S.B.N:

דאנאקוד: 760-45

תוכן העניינים

7	פתח דבר
9	גדולתו של ספר הזוהר
11	חווית הקריאה בזוהר
17	הקדמת ספר הזוהר
55	ספר בראשית
57	בראשית ('א)
73	בראשית ('ב)
93	נוח
101	לך לך
115	וירא
127	חיי שרה

133תולדות
141ויצא
151וישלח
157וישב
163מקץ
169ויגש
173ויחי
183 ספר שמות
185שמות
195וארא
201בוא
203בשלח
213יתרו
225משפטים
237תרומה
267ספרא דצניעותא
271תצווה
277כי תישא
281ויקהל
299פקודי

323 ספר ויקרא

325 ויקרא

337 צו

345 שמיני

347 תזריע

351 מצורע

355 אחרי מות

367 קדושים

377 אמור

383 בהר

387 בחוקותיי

389 ספר במדבר

391 במדבר

393 נשא

401 בהעלותך

407 שלח לך

413 קורח

415 חוקת

425 בלק

433 פינחס

441	ספר דברים
443	ואתחנן
451	עקב
455	כי תצא
461	כי תבוא
465	וילך
469	האזינו
477	שיר השירים
487	מדרש רות
499	ראשי תיבות וקיצורים

פתח דבר

"מסתכל הייתי באותו העולם הנצחי..."

ספר הזוהר, פרשת וירא

ספר הזוהר הוא היצירה הקסומה והמסתורית ביותר שנכתבה מאז ומעולם. אף יצירה אחרת לא עוררה סביבה תחושות של יראה, כבוד והערכה כה עמוקים כפי שעורר הזוהר.

בזוהר מצויים כל סודות הבריאה, אך עד היום הייתה חכמת הזוהר נעולה תחת אלף מנעולים. הזוהר מתגלה כעת כדי להצמיד את האנושות קדימה, כפי שנכתב בו מראש:

"וכשיהיה קרוב לימות המשיח, אפילו תינוקות

שבעולם, עתידים למצוא סודות החכמה"

ספר הזוהר, פרשת וירא

המקובל הגדול האחרון, הרב יהודה אשלג (1884–1954), בנה עבורנו מפתח לספר הזוהר – פירוש "הסולם".

ספר זה מכיל קטעים נבחרים מתוך סדרת הספרים "זוהר לעם", שהיא מהדורה קלה וידידותית של ספר הזוהר עם פירוש "הסולם". הקטעים נבחרו בתשומת לב מיוחדת, ונערכו באופן שיקל על הקורא ליהנות מהזוהר. בסופו של כל קטע מופיע בסוגריים מספר, המציין את מיקומו המדויק בפרשה שממנה הוא נלקח.

בספר הזוהר טמון כוח מיוחד המסוגל להביא אותנו אל הטוב המושלם. הזוהר הוא מקור של אנרגיה, כוח חיים, שמאפשר לנו להתחבר אל הנצח. הוא סוחף, מרתק, ממגנט, עד כדי כך שאנשים רוצים לחזור אליו שוב ושוב.

**"יזהירו כזוהר הרקיע... אלו המשתדלים בזוהר הזה,
הנקרא ספר הזוהר"**

ספר הזוהר, פרשת בהעלותך

גדולתו של ספר הזוהר

מי שלא ראה אור ספר הזוהר לא ראה אור מימיו.

ר' צבי הירש אייכנשטיין מזידיטשוב, "עטרת צבי", פרשת בהעלותך

**כל העוסקים בחיבור זה, חוזרים ומעוררים
אותו התועלת ואותו האור הקודם שגלה
רבי שמעון בר יוחאי וחבריו בשעת חבורו.**

הרב משה חיים בן יעקב קורדובירו, הרמ"ק, אור יקר, שער א' סימן ה'

**מה שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמת
בגלוי היה לזמן קצוב, עד שתשלים שנת הר"ן
[1490]. ומשם ואילך יקרא דור אחרון, והותרה
הגזירה, והרשות נתונה להתעסק בספר הזוהר.
ומשנת ה"ש ליצירה [1540] מצוה מן המובחר
שיתעסקו ברבים, גדולים וקטנים.**

ר' אברהם בן מרדכי אזולאי, הקדמת ספר "אור החמה", עמ' פ"א

ומשום שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים שהוא ספר הזוהר הזה, יצאו בו מן הגלות ברחמים.

ספר הזוהר, פרשת נשא

כעת הזמן המחייב להרבות קניין בתורה הפנימית. ספר הזוהר הפורץ נתיבות חדשות, משים במדבר דרך מסילה בערבה, הוא וכל תבואתו מוכן הוא לפתוח פתחי גאולה.

הראי"ה קוק, "אורות", נ"ז

גאולת ישראל וכל מעלת ישראל תלוי בלימוד הזוהר.

בעל הסולם, הקדמה לספר הזוהר, ס"ט

חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזוהר.

ר' יצחק ספרין מקומרנה, "נוצר חסד", פרק ד', משנה כ'

חווית הקריאה בזוהר

ספר הזוהר הוא כלי נפלא שביכולתו לפתוח בפנינו עולם ומלואו של גילויים עצומים ומפתיעים. הזוהר הוא מעין שער למציאות האמיתית, שכרגע נסתרת מחושינו. אך כדי שנצליח להשתמש ביעילות בכוח הגילוי שטמון בו, עלינו להפנים את צורת הקריאה הנכונה בזוהר. חמשת הכללים הבאים יעזרו לנו להתכונן לקראת המסע הגדול בשבילי הזוהר.

כלל ראשון: "הלב מבין"

אל תחפשו הבנה שכלית

את ספר הזוהר לומדים עם "הלב", דרך הרצון והרגש. למה הכוונה? בניגוד לצורות הלימוד הרגילות הנהוגות בעולמנו, המבוססות על עיבוד שכלי של עובדות ונתונים, כאן עלינו לפתח גישה שונה לחלוטין. לימוד הזוהר נועד לעורר בנו שינוי פנימי, ולהכשיר אותנו לקליטת המציאות הנסתרת.

מידת ההצלחה בלימוד תלויה אך ורק במידת ההשתוקקות שלנו לגלות ולהרגיש את המציאות הזו. לכן אין כל צורך בידע מוקדם, בכישרון או בחכמה מיוחדת! כל שנדרש הוא לפתח רצון פשוט ואמיתי, לפקוח את העיניים לרווחה, ולפתוח את הלב.

כלל שני:

”האדם - עולם קטן”

פרשו נכון את המילים

ספר הזוהר מכיל תיאורים ומושגים רבים המוכרים לנו מן העולם הגשמי, כמו: ים, הרים, עצים, פרחים, חיות, אנשים, טיולים ומסעות. חשוב להבין שכל הפרטים, הדמויות והמאורעות המוזכרים בספר, אינם מדברים על העולם החיצוני הנמצא סביבנו, אלא אך ורק על מה שמתרחש בתוכנו.

לכן בזמן שאנו קוראים את הזוהר, עלינו להשתדל לפרש את המילים הכתובות בו כביטוי לאותן פעולות פנימיות המתרחשות בנשמה; לראות את הטקסט כגשר המוביל אל הרצונות והתכונות העמוקים ביותר שלנו.

כלל שלישי:

”המאור שבה מחזירו למוטב”

חפשו את המאור

לא פעם אנו שומעים כי בספר הזוהר יש ”סגולה” מיוחדת. סגולה היא חוק התפתחות טבעי שפועל בכל תהליכי החיים, ולא כוח מיסטי דמיוני.

המקובלים מסבירים כי העולם הגשמי שלנו נשלט כולו על ידי הרצון האגואיסטי לנצל את הזולת, ואילו בעולם הרוחני פועלת רק הכוונה לאהוב ולתת. לכן ניתן לנו אמצעי מיוחד שתפקידו לקשור בין העולמות ההפוכים, או במילים אחרות, לכוון את התכונות שלנו, בהתאם לתכונת האהבה והנתינה של העולם הרוחני – ”המאור המחזיר למוטב”.

צורת השפעתו של המאור בזמן הקריאה נסתרת מהבנתנו כרגע, ולכן אנו מכנים אותה בשם ”סגולה” או ”נס”. אבל מבחינתם של המקובלים, שנמצאים בהכרת העולם הרוחני, אין כאן שום ”נס”, אלא תהליך טבעי לחלוטין.

כל שעלינו לעשות, הם מדגישים, הוא לקרוא את ספר הזוהר ולרצות שהכוח הטמון בו יפעל עלינו בזמן הלימוד. לאט לאט נתחיל להרגיש בשינוי פנימי המתחולל בנו בזכות אותו מאור. העולם הרוחני ייפתח, ומה שנראה בעינינו בתחילה כ”סגולה”, יהפוך לחוקיות ברורה ומובנת.

כלל רביעי:

”אין דבר העומד בפני הרצון”

הכול תלוי ברצון

כולנו יודעים אילו מאמצים נדרשים מהתינוקות הקטנים כדי לעשות את צעדיהם הראשונים בעולם, ובאיזו התמדה מעוררת התפעלות הם עושים זאת. הם אינם מוותרים, ומנסים שוב ושוב עד שהם מצליחים. באותו אופן גם אנחנו צריכים להמשיך בלימוד הזהר בסבלנות ובהתמדה, עד שנתחיל “ללכת” בכוחות עצמנו ונגלה את העולם הרוחני. כל המערכת הדרושה להתקדמות כבר הוכנה עבורנו מראש. הדבר היחיד שעלינו לספק מצדנו הוא את הרצון לגדול.

כלל חמישי:
"כאיש אחד, בלב אחד"

חיבור הוא המפתח

ספר הזוהר נכתב על ידי קבוצה של עשרה מקובלים, אשר הרכיבו ביניהם "כלי" שלם, רצון מאוחד לגילוי הכוח העליון של המציאות – הבורא. רק הקשר הפנימי ביניהם, האהבה והחיבור, אפשרו להם לפרוץ את גבולות העולם הגשמי, ולעלות לרמת הקיום הנצחי שעליה מסופר בזוהר. אם ברצוננו ללכת בעקבותיהם, עלינו לנסות לבנות בינינו קשר דומה, לחפש את עוצמת החיבור ששררה בין תלמידיו של רבי שמעון בר יוחאי. הזוהר נולד מתוך אהבה, ולכן גם גילוי המחודש בזמננו יתאפשר רק מתוך אהבה.

**"כשאנו עומדים לפני רבי שמעון, מעיינות
הלב פתוחים לכל עבר, והכול מתגלה"**

ספר הזוהר, פרשת יתרו

הקדמת ספר הזוהר

הקדמת ספר הזוהר

רבי שמעון יצא מהמערה עם רבי אלעזר בנו. הלך רבי פינחס אליו. ומצא אותו שהשתנה, וגופו מלא נקבים ופצעים, מרוב הישיבה במערה. בכה עליו, ואמר, אוי שראיתך בכך. אמר לו רבי שמעון, אשרי חלקי, שראית אותי בכך.

פירוש. כי מרוב שנים שישב במערה, היה מוכרח לשבת שם תוך החול, כדי לכסות עירומו ולעסוק בתורה. מחמת זה נוקב ונפצע בשרו. בכה עליו רבי פינחס ואמר, אוי לי, שראיתך בכך. ענה לו רבי שמעון, אשרי חלקי, אשר ראיתני בכך. שאלמלא לא ראיתני בכך, לא הייתי בכך. כלומר, שלא הייתי זוכה לגילוי סודות התורה. כי כל רוממות חכמתו הגדולה, זכה באותם 13 שנים, שהיה מוסתר במערה. (187)

נאמר על המלך העליון, כי הוא עליון ונסתר וגנוז, ועשה לו שערים, אלו על אלו.

כי בהיותו מלך עליון ונסתר וגנוז, ואין מחשבה תופסת בו כלל, לפיכך עשה שערים רבים אלו על אלו, אשר בסגולתם עשה האפשרות להתקרב לפניו. כמ"ש, פתחו לי שערי צדק. שהם השערים, שעשה ה', ונתן אפשרות לצדיקים, שיבואו לפניו דרך אותם השערים.

ולסוף כל השערים, עשה שער אחד, בכמה מנעולים. השער, הנקרא מלכות דמלכות, שהוא נקודת הסיום של כל השערים העליונים. והשער הזה האחרון, הוא השער הראשון לחכמה עליונה. כלומר, שאי אפשר לזכות לחכמה העליונה, זולת אחר השגת השער הזה האחרון דווקא. כי להשגת חכמה עליונה הוא השער הראשון. ע"כ כתוב, ראשית חכמה יראת ה'. כי יראת ה' מכונה דווקא השער האחרון, שהוא הראשון לחכמת ה'. (120)

כל ההפרש, שיש בין עוה"ז שמלפני התיקון, אל גמה"ת.

כי מטרם גמה"ת נקראת המלכות עצה"ד טו"ר. כי המלכות היא הנהגת ה' שבעוה"ז. וכל עוד שהמקבלים לא באו לידי השלמה, שיוכלו לקבל שלמות הטבתו, שחשב עלינו במחשבת הבריאה, מוכרחה ההנהגה להיות בדרך טו"ר, ושכר ועונש. כי כלי קבלה שלנו,

מלוכלכים עוד בקבלה עצמית, המצומצמת מאוד במידתה, וגם מפרידה אותנו מהבורא.

והטבה שלמה, בשיעור הגדול שחשב עלינו, איננה, אלא בהשפעה, שהיא תענוג בלי שום גבול וצמצום. משא"כ הקבלה לעצמו, הוא מוגבל ומצומצם מאוד, כי השביעה מכבה תיכף התענוג. וכמ"ש, כל פעל ה' למענהו. שכל הפעולות הנוהגות בעולם, לא נבראו מתחילתן, אלא להשפיע נחת רוח אליו. ולפיכך נמצאים בני אדם משמשים בעסקי העולם, בהיפך גמור ממה שנבראו מתחילתם. שהרי הקב"ה אומר, כל העולם בשבילי נברא, ואנו אומרים ההיפך ממש מקצה אל הקצה. כי אנו אומרים, כל העולם אך בשבילנו נברא. ואנו רוצים לבלוע כל טוב העולם לבטננו, להנאותינו, ולכבודנו. ולפיכך, אין פלא, מה שאין אנו ראויים עוד לקבל הטבתו השלמה. וע"כ מוטעמת לנו השגחתו בטו"ר, בהנהגת שכר ועונש. כי זה תלוי בזה, ששכר ועונש מסובב מטו"ר. כי כיוון שאנו משתמשים בכלי הקבלה בהיפך ממה שנבראו, אנו מרגישים בהכרח בפעולות שבהנהגה רע בעדנו.

כי חוק הוא זה, שלא יוכל הנברא לקבל רע מאת ה' בגילוי, כי הוא פגם בכבוד ה', שהנברא ישיגו כפועל רעות, כי אין זה מתאים לפועל השלם. וע"כ, בעת שהאדם מרגיש רע, באותו שיעור שורה עליו כפירה על השגחת ה', ונעלם ממנו הפועל עליון. וזה העונש היותר גדול שבעולם.

הרי שהרגשת טו"ר בהשגחתו, מסבבת עימה הרגשת שכר ועונש. כי המתאמץ, שלא להיפרד מאמונת ה', אע"פ שטועם רע בהשגחה, יש לו שכר. ואם לא יעלה לו להתאמץ, יש לו עונש, כי נפרד מאמונת ה'.

אמנם מכוח הנהגת שכר ועונש עצמה, הכין ה', שסוף כל סוף אנו זוכים על ידה לגמה"ת. שכל בני אדם ישיגו הכלים של הקבלה המתקונים, ע"מ להשפיע נחת רוח ליוצרם, בשיעור הכתוב, כל פעל ה' למענהו. כמו שנבראו מתחילתם. ואז יתגלה הזיווג הגדול דעתיק יומין, ואנו באים לידי תשובה מאהבה, וכל הזדונות ייהפכו לזכויות, וכל הרעות לטובות גדולות.

ואז תתגלה השגחתו הפרטית בעולם כולו, שכולם יראו, כי הוא לבדו עשה ועושה ויעשה כל אלו המעשים והפעולות שמקודם לכן. כי עתה, אחר שכבר נהפכו הרע והעונש לטובות ולזכויות, תינתן האפשרות להשיג פועלם. כי כבר מתאימים הם למעשה ידיו. כי עתה ישבחו ויברכו אותו, על אלו הרעות והעונשים המדומים בשעתם.

כי עד עתה היו גם התיקונים נחשבים למעשה דינו. כי ע"כ קיבלנו עליהם שכר ועונש. אמנם בזיווג הגדול של גמה"ת, יתגלה, שהן התיקונים והן העונשים, כולם הם רק מעשה ידיו. (138)

מחשבת הבריאה היא ליהנות לנבראיו, ואין שום הנאה מובנת לנברא, עם היותו מחויב להיות בפירוד מהבורא. ולא עוד, אלא כמו שלומדים, שמתאוה הקב"ה לדור בתחתונים.

והצד השווה להבין שני עניינים אלו, המכחישים זה את זה, הוא שהעולם נברא בהפך גמור מה', מהקצה אל הקצה בכל מאת הנקודות. כי העוה"ז נברא ברצון לקבל, שהוא צורה הפוכה כלפי ה', שאין בו מרצון זה אפילו משהו. כמ"ש, ועיר פרא אדם יוולד.

ומבחינה זו, נמצאים לנו כל ענייני ההנהגה מהשגחתו בעוה"ז, בסתירה גמורה לקוטב מחשבת הבריאה, שהיא רק ליהנות לנבראיו. כי כן הוא לפי הרצון לקבל שבנו, שהוא הטעימה ואמת המידה שלנו. וזה עניין המנעולים שעל השערים. כי כל ריבוי הסתירות נגד ייחודו, שאנו טועמים בעוה"ז, אעפ"י שמתחילתן הן מפרידות אותנו מה', הנה בהיותינו מתאמצים לקיים התורה והמצוות באהבה בכל נפשנו ומאודנו, כמצווה עלינו, ע"מ להשפיע נחת רוח ליוצרנו, וכל אלו כוחות הפירוד, אינם משפיעים עלינו לגרוע משהו מאהבת ה' בכל נפשנו ומאודנו, אז כל סתירה, שהתגברנו עליה, נעשית שער להשגת חכמתו. כי בכל סתירה יש סגולה מיוחדת, לגלות מדרגה מיוחדת בהשגתו. ואלו הזכאים, שזכו לזה, נמצאים

הופכים חושך לאור ומר למתוק. כי כוחות הפירוד כולם, מחשכת השכל וממרירות הגוף, נעשו להם שערים להשגות מדרגות נשגבות. ונעשה החושך לאור גדול, והמר נעשה מתוק.

באופן, שבשיעור הזה, שהיה להם מקודם לכן כל הנהגות השגחתו לכוחות הפירוד, התהפכו להם עתה כולם לכוחות הייחוד. ונמצאים מכריעים את כל העולם כולו לכף זכות. כי כל כוח משמש להם עתה לשערי צדק, שדרכם יבואו לקבל מה' כל מה שחשב עליהם, ליהנות אותם במחשבת הבריאה. כמ"ש, זה השער לה', צדיקים יבואו בו.

אמנם, מטרם שזוכים להפוך הרצון לקבל שבנו ע"י תורה ומצוות, לקבלה ע"מ להשפיע, נמצאים מנעולים חזקים על אותם השערים לה', כי אז יש להם תפקיד הפוך, להרחיק אותנו מה'. ע"כ נקראים כוחות הפירוד מנעולים, כי סותמים את שערי ההתקרבות, ומרחיקים אותנו מה'.

אבל אם אנו מתגברים עליהם, שלא ישפיעו עלינו, לצנן אהבתו מליבנו, הנה אז נהפכים המנעולים ונעשים פתחים, והחושך נהפך לאור, והמר למתוק. משום שעל כל המנעולים מקבלים אנו מדרגה מיוחדת בהשגחתו, והם נעשים לפתחים, למדרגות של השגה בה'. ואלו המדרגות, שאנו מקבלים על הפתחים, נעשו להיכלות החכמה. (121)

בשני צדדים מפורשת האהבה להקב"ה:

יש מי שאוהב אותו בשביל שיש לו עושר, אריכות ימים, בנים סביב לו, מושל על שונאיו, דרכיו יפֹנו לו, ומתוך כך אוהב אותו. ואם יהיה לזה ההיפך, והקב"ה יהפוך עליו הגלגל בדין קשה, יהיה שונא אותו, ולא יאהב אותו כלל. ומשום זה אהבה זו אינה אהבה שיש לה יסוד.

אהבה שלמה, היא האהבה בשני צדדים, בין בדין, בין בחסד והצלחת דרכיו. שיאהב את הקב"ה, שאפילו הוא לוקח ממנו את נשמתו. זו היא אהבה שלמה, שהיא בשני צדדים, בחסד ובדין. וע"כ, האור של מעשה בראשית יצא, ואח"כ נגנז. וכשנגנז, יצא דין הקשה. ונכללו ב' הצדדים, חסד ודין יחד, שיהיו שלמות, שניתן מקום להתכללות ב' הקצוות כאחת. כי עתה תצויר האפשרות לגלות שלמות אהבתו, גם בשעה שנוטל את נפשו ממנו. וניתן מקום להשלמת האהבה. באופן, שאם לא היה נגנז, והדין הקשה לא היה נגלה, הייתה אהבה רבה זו חסרה מהצדיקים, ולא הייתה לה שום אפשרות לבוא פעם לכלל גילוי. (200-201)

בראשית ברא אלוקים. זו המצווה הראשונה לכולן, ומצווה זו נקראת יראת ה', הנקראת ראשית. כמ"ש, ראשית חכמה יראת ה'. וכתוב, יראת ה' ראשית דעת. משום שיראה נקרא ראשית. וזהו שער להיכנס אל האמונה. ועל מצווה זו מתקיים כל העולם.

למה כתוב שיראה היא ראשית אל החכמה, ושהיא ראשית אל הדעת? מפני שהיראה, היא ראשית לכל ספירה וספירה, שאי אפשר להשיג שום ספירה, זולת ע"י השגת היראה תחילה.

וע"כ אומר, שזהו שער להיכנס אל האמונה. כי אי אפשר להשיג אמונה שלמה, זולת מתוך יראת ה'. וכפי שיעור היראה, כן שיעור השראת האמונה. וע"כ, על מצווה זו מתקיים כל העולם. כי אין העולם מתקיים, אלא על תורה ומצוות, כמ"ש, אם לא בריתי יומם ולילה, חוקות שמיים וארץ לא שמת.

וכיוון שהיראה היא ראשית ושער לכל מצווה, להיותה השער לאמונה, נמצא שעל היראה מתקיים כל העולם. כמ"ש, בראשית ברא אלוקים את השמיים ואת הארץ. שעם היראה, הנקראת ראשית, שכל המצוות כלולות בה, ברא אלוקים את השמיים ואת הארץ. ולולא היראה, לא היה בורא אלוקים כלום. (189)

יש ג' אופנים ביראת ה', שרק אחד מהם נחשב ליראה אמיתית:

א. שמתירא מהקב"ה ושומר מצוותיו, כדי שיחיו בניו, ויהיה נשמר מעונש גופו או ממונו. יראה מעונשים שבעוה"ז.

ב. שמתירא גם מעונשים של גיהנום.

ואלו השתיים אינן יראה אמיתית, כי אינו מקיים היראה מטעם מצוות ה', אלא מטעם תועלת עצמו. ונמצא שתועלת עצמו הוא השורש, והיראה היא ענף ומסובבת מתועלת עצמו.

ג. יראה, שהיא עיקר, שאדם יירא מפני אדונו, משום שהוא גדול ומושל בכל, העיקר והשורש של כל העולמות, והכול נחשב כאין לפניו. הוא גדול, משום שהוא השורש, שממנו מתפשטים כל העולמות, וגדלותו מתראה על מעשיו, והוא מושל בכל, משום שכל העולמות שברא, הן העליונים והן התחתונים, נחשבים לפניו כלא כלום, שאינם מוסיפים משהו על מהותו.

ונאמר, וישים חפצו באותו המקום, שנקרא יראה. שישים ליבו ותאוותיו באותו מקום, הנקרא יראה, שיהיה דבוק ביראת ה' ברצון ובחשק, המותאם והראוי למצוות המלך. (191)

המצווה השנייה זו מצווה, שמצוות היראה נאחזת בה ואינה יוצאת ממנה לעולם. והיא אהבה, שיאהב אדם את אדונו אהבה שלמה.

ומה היא אהבה שלמה? זו היא אהבה רבה, שכתוב, התהלך לפניי והיה תמים. תמים, פירושו, שלם באהבה. ושכתוב, ויאמר אלוקים יהי אור, זו היא אהבה שלמה, הנקראת אהבה רבה. וכאן היא מצווה, שיאהב אדם את אדונו כראוי.

כי יש אהבה התלויה בדבר, שבאה מרוב טובה, שהשפיע לו ה', שע"י זה התדבק בו בלב ונפש. והנה אע"פ שדבוק בה' בתכלית השלמות, מ"מ נחשבת לאהבה בלתי שלמה. כמ"ש, את האלוקים התהלך נוח. אשר נוח היה צריך סעד לתמוך בו, כי היה נסעד ברוב טובה שהשפיע לו ה'. אמנם אברהם לא היה צריך סעד לתמוך בו, כמ"ש, התהלך לפניי והיה תמים. כי התהלך לפניי, פירושו, בלי סעד, אלא לפניי. ואע"פ שלא תדע, אם אבוא אחריו לתמוך בך. זו היא אהבה שלמה, אהבה רבה. שאע"פ שאיני נותן לך כלום, מ"מ תהיה אהבתך שלמה. להידבק בי בכל לב ונפש. (198)

המצווה השלישית, לדעת שיש אלוקים גדול ושליט בעולם. ולייחדו בכל יום ייחוד כראוי, בשישה קצוות העליונים, חג"ת נה"י דז"א, ולעשותם ייחוד

אחד בשש מילים של שמע ישראל, ולכוון הרצון עימהם למעלה. וע"כ צריכים להאריך במילה אחד, כשיעור שש מילים.

הזוהר אומר ב' דברים:

א. צריכים לדעת, שיש אלוקים גדול ושליט בעולם.

ב. לייחדו בכל יום ייחוד כראוי.

כי תחילה צריכים לדעת אותם ב' צדדים, שיש באהבה, שהם או"א עילאין וישסו"ת. שיש אלוקים גדול, או"א עילאין, שהוא רב וגדול בחסדים. ושליט בעולם, ישסו"ת, שנקרא שליט, שמורה על הדינים שיוצאים מהם, שהאור נגזז מהם ויוצא דין הקשה. כי השם שליט ומושל מורה על דינים.

הפירוש הוא, שיש לדעת ב' צדדים אלו של אהבה, ולכלול בכל אחת מהם יראה, ויקבל אהבת ה', הן בחסד והצלחת דרכיו והן בדין. כי אז נחשב לאהבה שלמה.

ואח"כ צריכים לייחד בכל יום ייחוד כראוי, בשישה קצוות העליונים. להעלות מ"ן לזו"ן, וזו"ן לישסו"ת. ואז עולים ישסו"ת וזו"ן, ומתייחדים כאחד עם או"א, הנקראים שישה קצוות עליונים, להיותם מלבישים ו"ק דא"א, שע"י הייחוד הזה מתעלים ישסו"ת במקום או"א למעלה מפרסא דא"א, ששם מים עליונים, ואין האור נגזז מהם. וכאשר ישסו"ת מתמלאים באור, אז הם משפיעים

לזו"ן, וזו"ן לכל העולמות, ומתגלים החסדים בעולמות. וזהו עניין ק"ש. (204)

ע"י שבירת הכלים דקדושה, ונפילתם לבי"ע דפרודא, נפלו עימהם ניצוצין דקדושה לקליפות. שמהם באו ענייני תענוגות ואהבות מכל המינים, לרשות הקליפות, שהניצוצין מעבירים אותן לקבלת האדם ולהנאתו. והם גורמים בזה לכל מיני עברות, כמו גנבה גזלה ורציחה.

אמנם יחד עם זה, נתן לנו תורה ומצוות. אשר, אפילו אם מתחיל לעסוק בהם עוד מתוך שלא לשמה, להנאתו עצמו, למלא תאוותיו השפלות, כפי כוחות שבירת הכלים, הנה סופו שיבוא על ידם לשמה. ויזכה למטרת הבריאה, לקבל כל הנועם והטוב שבמחשבת הבריאה, בכדי להשפיע לו נחת רוח. (175)

תרי"ג (613) המצוות שבתורה נקראות פקודין, וגם עצות.

כי בכל דבר יש ההכנה להשגה, אחר, והשגת הדבר, פנים. ועד"ז יש בתורה ומצוות, נעשה ונשמע. כשמקיימים תורה ומצוות בנעשה, מטרם שזוכים לשמוע, נקראות המצוות תרי"ג עצות, הכנה, אחר. וכשזוכים לנשמע, נעשים תרי"ג המצוות פקודין,

מלשון פיקדון. כי בכל מצווה מופקד אור של מדרגה, כנגד איבר מיוחד בתרי"ג איברים וגידים של הנשמה, ושל הגוף. ונמצא שבעשיית המצווה, הוא ממשיך לאיבר שכנגדה בנשמתו ובגופו, את האור, השייך לאותו איבר וגיד. וזה הפנים של המצוות. לכן הפנים של המצוות נקראים פקודין.

(ביאור כללי לכל י"ד מצוות, ואיך מתחלקים לז' ימי בראשית, 1)

לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אע"פ שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

כי האדם מתוך שפלותו, אי אפשר לו לעסוק תכף בהתחלה במצוות, כדי להשפיע נחת רוח ליוצרו. ואי אפשר לו מטבעו לעשות איזו תנועה, אם לא לטובת עצמו. לכן הוא מוכרח מתחילה לעסוק במצוות שלא לשמה, מתוך תועלת עצמו. אבל עכ"ז ממשיך שפע קדושה תוך מעשי המצוות. אשר ע"י השפע שממשיך, סופו לבוא לעסוק במצוות לשמה, בכדי לעשות נחת רוח ליוצרו. (175)

ע"י העסק בתורה ומצוות לשמה, זוכים ישראל להידבק בו ממש, ושכינתו מתלבשת בהם, עד שהם עושים אותם המעשים, שהבורא עושה.

שהם מחיים מתים, ומורידים גשמים, ומקיימים שמיים וארץ. ומבחינה זו, הרי הם כמוהו ממש, כמ"ש, ממעשיך היכרנוך. אבל כל זה משיגים רק מאמונה שלמה ותמימה, שאינם מעלים הרהור כלל וכלל, כדי להשיג אותו בחכמתם, כדרך חכמי הגויים. (163)

מי מכם אשר הפך חושך לאור, והמר יטעם לו כמתוק, עוד מטרם שבא לכאן, בעודו בחיים בעוה"ז. מי מכם, אשר בכל יום מצפה לאור, המאיר בשעה שהמלך פוקד את האיילה, שאז מתגדל כבוד המלך, ונקרא מלך על כל מלכי העולם. ומי שאינו מצפה לזה בכל יום בעודו בעוה"ז, אין לו חלק כאן. (54)

צריך לדעת, אשר אלוקים הויה, הכול אחד בלא פירוד. הויה הוא האלוקים.

וכשהאדם יידע שהכול אחד, ולא ישים פירוד, אז אפילו הצד האחר יסתלק מהעולם, ולא יהיה נמשך למטה.

כי אם יתעצם האדם להעלות מ"ן, ולהעלות הזו"ן ליחדם במקום או"א כהלכתו, הנה לא לבד שלא ייאחז הס"א בשפע, אלא עוד גורם זה להעביר את הס"א, שלא תוכל לשלוט בעולם. (211)

אלו המחזיקים את התורה, הם כביכול העושים אותה, כי כל אלו כוחות הפירוד מתהפכים ונעשים לשערים. וכל מנעול נעשה לפתח, וכל פתח נעשה להיכל החכמה, שע"י המחזיקים את התורה מתגלות ובאות כל המדרגות הנשגבות, הנכללות במחשבת הבריאה ליהנות לנבראיו.

נמצא כי כל החכמה וכל התורה, אינה באה לכלל גילוי, זולת ע"י המחזיקים את התורה, שיש בהם עשיה. שנוהג בהם טו"ר. ומשום זה נקראים המחזיקים את התורה. כי רק על ידיהם היא מתגלה. והכתוב קורא אותם עושיהם. כי הם, כביכול, כמו עושיהם של התורה. כי לולא ההסתרות שלהם, שע"י התגברותם עליהם נהפכו לשערים, לא הייתה באה התורה לכלל גילוי. (124)

המ"ן, שמעלים הצדיקים, כדי לעשות נחת רוח ליוצרם, לתועלת העליון, נקראים דברי תורה שהתחדשו. כי הן מתחדשות ע"י הזיווג העליון. והזו"ן מקבלים מוחין חדשים על ידיהם, עד שזוכים ע"י זה לנטוע שמיים וליסוד ארץ. ונעשים שותפים עם הקב"ה, כי מתחדשים שמיים וארץ ע"י הדברים שלהם. (68)

התפילה, שאנו מתפללים, היא תיקון השכינה הקדושה, להמשיך לה שפע, למלאה מכל חסרונותיה. כי ע"כ, כל הבקשות הן בלשון רבים. כמו, וחוננו מאיתך דעה, השיבנו אבינו לתורתך.

כי התפילה היא בעד כלל ישראל, שכל שיש בשכינה הקדושה, יש בכלל ישראל. והחסר בה, חסר בכלל ישראל. ונמצא, כשאנו מתפללים בעד כלל ישראל, אנו מתפללים לצורך השכינה הקדושה, כי היינו הך. ונמצא, שקודם התפילה, אנו צריכים להסתכל בחסרונות שבשכינה, כדי שנדע, מה שצריך לתקן בה ולמלאה. (183)

שהאדם הגשמי מתמלא רחמים ואהבה על חברו, הוא מוריד דמעות מעיניו, כי זה נמשך משורש הדמעות הרוחניות.

כי כל דבר רוחני הנוהג בעליונים, מכה ומוציא לו ענף בבריות הגשמיות. כי האור העליון בועט ומכה על המסך לעבור גבולו, משום שהאור העליון נמשך תמיד רק מא"ס, שלמעלה מעולם הצמצום, שאינו נבחן שם שום גבול.

ומתוך שהאור העליון חושק ומתאוה להתפשט בתחתון, נאמר, נתאוה הקב"ה לדור בתחתונים,

וכן לומדים, שכינה בתחתונים צורך גבוה. ע"כ, הוא בועט ומכה על הגבול שבמסך, להימשך למטה מגבולו, והמסך מחזירו לאחוריו כאו"ח. אשר בינתיים, נפלטו דמעות לחוץ. הרי שהדמעות האלו, באו מתוך הרחמים והאהבה אל התחתון. ולכן גם בענף הגשמי נפלטו תמיד דמעות, בעת שמעיו הומים ומתעוררים באהבה וברחמים על חברו. אבל הדמעות הרוחניות אינן נאבדות, כמו הגשמיות.

הדמעות הרוותחות כאש, נופלות לתוך הים הגדול. כמ"ש, כי עזה כמוות אהבה, קשה כשאל קנאה, רשפיה רשפי אש שלהבת יה. כי אלו הדמעות באות מתוך רחמים ואהבה מהאור העליון אל התחתון. וכמו שתמצא בענף הגשמי, בעת שהאדם נכמרו מעיו באהבה ורחמים על חברו, נמצאות הדמעות רותחות, כפי מידת קְמִירַת מעיו עליו. כן הוא בדמעות האמורות, שרותחות כאש, שרשפיה רשפי אש שלהבת י"ה. וע"כ נאמר, הדמעות הרוותחות כאש, נופלות לתוך הים הגדול. ומידת המלכות מצד החכמה נקרא הים הגדול, כי ממנה נמשכים מים רבים אדירים מְשַׁבְּרֵי ים.

ומכוח הדמעות האלו, עומד ומתקיים אותו הממונה שעל הים, שנקרא רהב. אותו השר של הים, שנהרג בעת בריאת העולם. כמ"ש, ובתבונתו מחץ רהב, שבעת שנאמר לו, ייקוו המים אל מקום

אחד, לא רצה לבלוע מימי בראשית. ומאלו הדמעות, הנופלות לים הגדול, הוא עומד ומתקיים, שהולך על ידיהן ושב לתחייה.

ונאמר, שמקדש את שם המלך הקדוש, ומקבל עליו, לבלוע כל מימי בראשית. כי בעת בריאת העולם, לא הגיע שום תיקון אל המלכות דמלכות. כי המאציל תיקן העולמות אבי"ע במ"ן דבינה ולא במ"ן דמלכות, שזה הספיק רק לט"ר דמלכות ולא למלכות דמלכות.

וכמ"ש, עמי אתה. עימי אתם בשותפות, אני התחלתי העולמות ואתם גומרים אותם. כי המלכות דמלכות כל תיקונה מוטל רק על התחתונים. ולפיכך, כשנאמר לשר הים, ייקוו הים אל מקום אחד, סירב ולא רצה לבלוע כל מימי בראשית, כי הקליפות היו גוברות עליו, מחמת החיסרון של תיקון המלכות דמלכות. וע"כ נהרג. אמנם אלו הדמעות הן המבררות והמתקנות את המלכות דמלכות.

וע"כ נותנות חיות לשרו של ים, שיוכל לעמוד לקדש את שם המלך הקדוש, לקיים מצוות אדונו ולבלוע כל מימי בראשית. כי אז תתבטלנה כל הקליפות שבעולם וכל כוחות הרשע, וייקוו כולם אל מקום אחד, לעולם האצילות. כי עולם האצילות יתפשט בשווה עם רגלי א"ק עד לעוה"ז, ויהיה גמה"ת, כי ישוב בי"ע להיות אצילות. (56)

בשעה שעלה ברצונו של הקב"ה לברוא האדם, קרא
כיתות של מלאכים העליונים, והושיב אותם לפניו,
ואמר, אני רוצה לברוא אדם. אמרו לפניו, מה אָנוֹשׁ
כי תזכרנו, מה טיבו של אדם זה? אמר להם, האדם
הנברא בצלם שלנו, יהיה חכמתו מרובה מחכמתכם.

כי נשמת האדם היא כלולה מכל המלאכים
ומדרגות העליונים, כמו שגופו כולל כל בריות
העוה"ז. ולפיכך, בעת בריאת נשמתו של האדם, קרא
לכל מלאכים עליונים, שיכללו את עצמם בנשמת
האדם. כמ"ש, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. ששיתף
כל המלאכים, שיתכללו בצל"ם ודמות האדם. ושאלו
הם, להקב"ה, מה טיבו של אדם זה, כלומר, מה
נרויח ממנו, ע"י התכללותנו בו?

והשיב להם, האדם הנברא בצלם שלנו, יהיה
חכמתו מרובה מחכמתכם. שהבטיח להם, שזה
האדם, שיתכלל מהצלם שלנו, תהיה חכמתו גדולה
מחכמתכם. ונמצא שתרוויחו גם אתם ההשגה גדולה
ההיא, שחסרה לכם עתה. שלעת"ל מעלת ישראל
תהיה גדולה מהמלאכים. וע"כ השתתפו כולם ונכללו
בצלמו של האדם. (156)

בהיכל המלך המשיח כבר מוכנים ומזומנים כל התיקונים, הצריכים להתגלות בגמה"ת עם ביאת המלך המשיח, אף פרט קטן לא יחסר. ואלו הנשמות, שבהיכל המלך המשיח, הן כל אלה, שכבר זכו לגמה"ת משורש נשמתם עצמם. (119)

יש לדעת, שאין סדר הזמנים בנצח כמו בעוה"ז. ונמצא, שבעת שחשב ה' לברוא העולם, הרי כבר נבראו אצלו כל הנשמות עם כל התנהגותן, עד הגמר בכל השלמות הנרצה מהן, כדי לקבל כל העונג והטוב, שחשב עליהן ליהנות אותן. כי אצלו, היהיה משמש כמו ההווה, ואין עתיד ועבר נוהגים בו. ובזה תבין מה שכתוב, הראה הקב"ה לאדה"ר דור דור ודורשיו. וכן למשה. שלכאורה תמוה, כיוון שעוד לא נבראו, איך הראה אותם? אלא כמ"ש, שכל הנשמות וכל התנהגותן עד לגמה"ת, כבר יצאו לפניו במציאות. והן נמצאות כולן בגן העדן העליון. ומשם הן יורדות ובאות בהתלבשות הגופים בעוה"ז, כל אחת ואחת בשעתה. ומשם הראה הקב"ה אותן לאדה"ר, ולמשה, ולכל הכדאים לזה.

וע"כ נאמר בזוהר, כמו שהם מתייחדים למעלה באחד, אף היא מתייחדת למטה באחד. כי קומת הזיווג הגדול שבגמה"ת, כמ"ש, יהיה ה' אחד ושמו אחד, הנה כבר יצאה למעלה קומה זו מכל הנשמות

ומכל מעשים שבעולם, שייבראו עד גמה"ת, מבחינת נצחיותו, שכל העתיד משמש לו כהווה. ונמצא, עמוד האור הזה, המאיר מסוף העולם ועד סופו, שיאיר בגמה"ת, כבר עומד בגן העדן העליון ומאיר לפניו, כמו שיתגלה לנו בגמה"ת.

ונאמר, אחד כנגד אחד, כי הקב"ה אחד. כי לעת גמה"ת יאירו ב' הקומות אחד כנגד אחד. ואז יהיה ה' אחד ושמו אחד. ושנאמר, שאלו הדברים עושים קו מדְרֵי מעלה ומדְרֵי מטה. קו, המאיר מדְרֵי מעלה ומדְרֵי מטה, אחד כנגד אחד. כי אותה הקומה מאירה מדְרֵי מעלה, שהם הנשמות כולן, הנמצאות בגן העדן העליון. ומאירה מדְרֵי מטה, שהם כל הנשמות, אחר עוברן בפועל בהתלבשות הגוף בעוה"ז, ובאו לגמה"ת. כלומר, שאותם ב' הקומות מאירות בגמה"ת יחד. ואז מתגלה ייחודו, ה' אחד ושמו אחד. (141)

לעת קץ, כאשר יתגלה הזיווג הגדול דעתיק יומין רב פעלים מקבצאל, יתגלה אור גדול בכל העולמות. וע"י זה ישוב כל בשר בתשובה שלמה מאהבה. (126)

כמה יש לו לבן אדם לעמול בתורה יום ולילה, כי הקב"ה מקשיב לקול העוסקים בתורה. ובכל מילה, המתחדשת בתורה, ע"י האדם שעמל בתורה, עושה רקיע אחד. ז"א נקרא קול, נוקבא

נקראת דיבור. כשהצדיק עוסק בתורה, מעלה מ"ן לזו"ן, בקול ודיבור של התורה שלו. קול עולה לז"א, דיבור עולה לנוקבא. והקב"ה מקשיב לקול העוסקים בתורה, כי קול התורה עולה למ"ן לז"א, הנקרא הקב"ה. ובכל מילה, המתחדשת בתורה, ע"י האדם שעמל בתורה, עושה רקיע אחד.

מילה, פירושו דיבור. וכל דיבור המתחדש בתורה של העוסק בתורה, עולה למ"ן לנוקבא, הנקרא בשם מילה ודיבור. שע"י זה נעשה רקיע אחד. רקיע, המסך, שעליו נעשה הזיווג של הקב"ה ושכינתו, שזה נעשה ע"י המ"ן, שהצדיקים מעלים בעסק תורתם.

ועניין החידוש שאומר במילה של תורה, ואינו אומר חידוש בקול של תורה, הוא משום שהנוקבא צריכה לכל זיווג בניין יסודה מחדש, כי אחר כל זיווג חוזרת להיות בתולה. וע"י המ"ן של הצדיקים, מתחדש בה תמיד היסוד שלה, שהוא בית הקיבול לאורות דז"א. ולפיכך אומר, ובכל מילה המתחדשת בתורה. כי המילה, המלכות, מתחדשת ממש ע"י דבר תורה של הצדיק. כי אחר כל זיווג, חוזר ונעלם בית הקיבול שלה.

באותה שעה שדבר תורה מתחדש מפי האדם, הדבר ההוא עולה והועד לפני הקב"ה. והקב"ה לוקח אותו הדבר ונושק אותו, ועוטר אותו ב-70 עטרות מפותחות ומחוקקות. ודבר החכמה שהתחדש, עולה ויושב על ראש צדיק חי העולמים. ומשם עף ושט

ב-70,000 עולמות. ועולה לעתיק יומין, הכתר. וכל דברי עתיק יומין, הם דברי חכמה בסודות הסתומים העליונים. כלומר, בעת שהאדם מעלה מ"ן בדבר תורה שלו, אז המילה עליונה, הנוקבא דז"א, עולה והועד לפני הקב"ה לזיווג עימו. (61-62)

כיוון ששאל האדם וחקר להסתכל.

להסתכל, פירושו, הזיווג דאו"א, הנקרא הסתכלות או"א זה בזה, ע"י עלייתם לראש דא"א, שאז הבינה חוזרת לקבל הארת החכמה בשביל הזו"ן. כי אפילו ישסו"ת, הז"ת דבינה, אינם צריכים להארת החכמה לצורך עצמם, כי מבחינת עצמם דומים הז"ת דבינה אל הג"ר שלהם, ואינם נזקקים לקבל חכמה. אלא בעת שהזו"ן עולים למ"ן לישסו"ת, מתעוררים הישסו"ת בשבילם, לעלות לראש דא"א ולקבל חכמה. אבל גם הזו"ן אינם עולים למ"ן לישסו"ת, אלא רק ע"י העלאת מ"ן מבני אדם התחתונים אל הזו"ן. באופן, שנשמות בני אדם עולות למ"ן אל הזו"ן, ואז עולים הזו"ן למ"ן אל הישסו"ת, ואז עולים הישסו"ת לא"א, ונעשים שם פרצוף אחד עם או"א עילאין, ואז מסתכלים או"א זה בזה, וממשיכים חכמה בשביל הזו"ן.

וכיוון ששאל האדם, כלומר שמעלה מ"ן, וחקר, כלומר שחוקר במעשיו, כדי להעלות הזו"ן לזיווג

או"א, להסתכל, בכדי שאו"א יסתכלו זה בזה וימשיכו חכמה. ולדעת ממדרגה למדרגה עד סוף כל המדרגות, המלכות. כי הארת החכמה, הנמשכת ע"י עליית מ"ן וזיווג, נקרא בשם ידיעה, או נקרא חכמה ע"י הדעת. כי הזו"ן העולים למ"ן, נבחנים שם לדעת לאו"א, כי הם הגורמים לזיווג שלהם. והזיווג נקרא ידיעה, מלשון, והאדם ידע את חווה אשתו.

ולדעת, פירושו, להמשיך המוחין בדעת ממדרגה למדרגה, מדעת של מדרגת או"א אל המוחין של מדרגת הז"א. עד סוף כל המדרגות, מהז"א אל הנוקבא, הנקראת סוף כל המדרגות. (8)

אי אפשר להידבק בה' ולקיים מצוותיו כראוי, אלא רק אחר שמאמין בשמותיו של הקב"ה, שהוא טוב ומטיב לכל, ורחום וחנון. ואלו, שעוד לא זכו לנפש דקדושה, הרי גם הס"א עוד שולטת עליהם. ולכן הולכות ומשוטטות בעולם, ואינן מוצאות מקום לנוח. ובעת שמחשבותיהם משוטטות בעולם, ורואים ההנהגה של ה' בבני העולם, שלפי דעתם אינה כל כך טובה, כפי שצריכה להיות ע"פ שמותיו הקדושים, נמצאים פוגמים בשמותיו הקדושים, ואינם מוצאים מקום מנוחה, שיוכלו להאמין בשמות ה', להתקשר בו. ולפיכך, נטמאים בתוך צד הטומאה. כלומר, שבאים לכפירה בה'. וכל זה הוא, שהרי לא נכנס

בקדושה, ולא נכלל בה. כי לא זכה בנפש דקדושה, ואינו עושה פעולות להתכלל בקדושה.

אמנם המתעסקים בתורה והמשיכו נפש קדושה, מתהפך גופם להיות כמלאכים, שזוכים להקדים עשיה לשמיעה כמוהם. וע"כ עליהם כתוב, ועוף יעופף על הארץ. שעתיד הקב"ה, לעשות להם כנפיים כנשרים, וישוטטו בכל העולם. כי הם משוטטים במחשבותיהם בכל העולם כולו, ורואים הנהגת ה'.

ועכ"ז, לא לבד שאינם נכשלים בצד הטומאה, אלא שעוד מקבלים כוח להעלות מ"ן, ולהגדיל כוחם תמיד, כמ"ש, וקוֹי ה', יחליפו כוח, יעלו אָבֶר כנשרים. כי ע"י זה מעלים אבר כנשרים, לשוטט בכל מקרי בני העולם. והם מחליפים כוח תמיד, ומעלים מ"ן בכוח אמונתם בייחוד ה', וממשיכים תמיד רוח קדושה מלמעלה. (217)

בריאת העולם פירושו שכלול וקיום, באופן שיוכל העולם להתקיים ולגמור הכוונה שעליה נברא. ונודע, שזה לעומת זה עשה אלוקים. שכנגד כל כוח שיש בקדושה, עשה הקב"ה כוח שקול בס"א כנגד הקדושה. כמו שיש ד' עולמות אבי"ע דקדושה, כן יש ד' עולמות אבי"ע דטומאה כנגדם.

וע"כ בעולם עשיה לא יוכר בין עובד אלוקים ללא עבְדו, שאין בירור כלל בין קדושה לטומאה. ולפי

זה, איך אפשר לעולם שיתקיים, כי איך נדע להבדיל בין טוב לרע, בין קדושה לטומאה? אמנם יש בירור אחד חשוב מאוד, והוא לדעת, כי אל אחר הסתרס ולא עושה פרי. וע"כ הנכשלים בבירור והולכים בדרכי אבי"ע דטומאה, מתייבש מקורם, ואין להם שום פירות רוחניים לברכה, והם נובלים והולכים עד שנסתמים לגמרי. והיפוכו הדבקים בקדושה, שזוכים לברכה במעשה ידיהם, כמ"ש, כעץ שתול על פלגי מים, אשר פרו ייתן בעיתו, ועלהו לא ייבול, וכל אשר יעשה יצליח.

והוא הבירור היחיד שבעולם העשיה, לדעת אם הוא קדושה או להיפך. כמ"ש, וּבְחֻנּוּנֵי נָא בְּזֹאת, אמר ה' צבאות, אם לא אפתח לכם את ארובות השמיים, והריקותי לכם ברכה עד בלי די. ואח"כ כתוב, ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע, בין עובד אלוקים ללא עבדו.

וזהו הקוטב של כל המאמר של האותיות. כי באו כל האותיות כולן, בכדי לברוא העולם, בהוראת מדרגתה בקדושה, המיוחדת לאותה האות. כי כ"ב אותיות הן פְּרָטוֹת כל ראשי המדרגות, הנמצאות בד' העולמות אבי"ע. וכל אות מהן הייתה מעריכה את מעלת מדרגתה, להורות, שע"י השגת מדרגתה יוכלו בני העולם להגביר את הקדושה על הקליפות, בכדי להגיע אל גמה"ת הנרצה. והקב"ה השיב לכל אחת מהן, שיש כנגדה אותו הכוח גם בקליפות, וע"כ לא ישיגו בני העולם על ידה שום בירור.

עד שבאה הב', שהוראת מדרגתה היא הברכה, שכנגדה אין שום לעומת בקליפות, כי אל אחר הסתרס ולא עושה פרי. ואז אמר לה הקב"ה, ודאי בך אברא את העולם. כי בה לבד יש בירור והבחן, לדעת בין עובד ה' ללא עבדו, משום שלא נמצא לה לעומת בס"א. וע"כ, בה ודאי יתקיים העולם, לברר ולהגביר את הקדושה על מרכבות הטומאה, עד שיבולע המוות לנצח, ויבואו לגמה"ת. (23)

אברהם, הוא שורש החסד, שבנשמות ישראל. כי הוא תיקן השכינה הקדושה, לבחינת בית קיבול לאור החסד. וקיבלה החסדים, בעד כל נשמות ישראל, בכל מילואן. ואם היה נשאר כן, היו כל ישראל דבקים בה' דבקות תמידית. והשכינה הקדושה הייתה בית מלכות, המלא כל טוב ועונג. ולא היה שום איש, רוצה להיפרד ממנה אפילו לרגע.

אמנם כל תיקונו של אברהם, היה, שעשה בית קיבול שלם, לבלי שום אפשרות של פגם, לאור החסדים. שהעלה את השכינה הקדושה להשפעה ונחת רוח ליוצרנו. ולא לקבל להנאת עצמנו כלום. כי זהו המידה ובית הקיבול של אור החסד. כמ"ש, האומר, שלי שלך ושלך שלך חסיד, שאינו דורש להנאת עצמו אף משהו.

וכיוון, שכל הצמצומים וכל אחיזת הס"א, הוא רק בקבלה לעצמו, נמצא, שהסיר בזה כל חלאת הקליפות והס"א לגמרי. וניתקנה השכינה בתכלית הטהרה. אמנם, עוד לא הייתה נגמרת בזה מחשבת הבריאה. כי מחשבת הבריאה הייתה בעיקר, ליהנות לנבראיו. אשר מידת ההנאה, תלויה ושקולה רק בשיעור החשק לקבל. שלפי גדלות החשק לקבל, כן מידת התענוג מהקבלה.

וע"כ, אחר שכבר ניתקנה השכינה, רק בכלי של השפעה, בלי קבלה לעצמו כלום, שהוא עניין הסתלקות מלקבל מה', ורק להשפיע אליו לבד, וא"כ לא הגיע עוד מזה, שום תיקון למחשבת הבריאה השורשית, שאינה באה אלא רק בגדלות החשק לקבל. וזהו, שאברהם הוליד את יצחק. כי אחר שיצחק מצא השכינה, בתכלית השלמות והמילוי מאור החסד, ע"י התיקונים של אברהם, הרגיש את החיסרון שיש בה. שעוד אינה ראויה לקבל כל הכלול במחשבת הבריאה. ע"כ הלך ותיקן אותה לבית קיבול. באופן, שתהיה ראויה לקבל כל השלמות הנרצה והכלולה במחשבת הבריאה. שעורר גם את החשק, לקבל מה', אלא רק בקבלה ע"מ להשפיע. פירושו, שחושק מאד לקבל, ורק מטעם שהמשפיע רוצה כן. ולולא שהמשפיע היה רוצה כן, לא היה בו שום רצון של משהו לקבל ממנו.

ונודע, שקבלה ע"מ להשפיע, נחשבת להשפעה ממש. ונמצא, שאין עוד לס"א שום אחיזה, ברצון

לקבלה הזו. וע"כ ניתקנה על ידו השכינה הקדושה, בכל השלמות הגדולה האחרונה. כי עתה היא ראויה, לקבל כל הנועם והרוך, מכל מה שחשב ה', ליהנות לנבראיו, בעת שעלו במחשבה לברוא אותם. ולפיכך, נקראת עתה השכינה הקדושה, בבחינת היכל קודשו. כי עתה שוכן בה המלך, בכל הדרו ותפארתו, כמו מלך בהיכלו. (184)

והעניין ההוא של מוליך חמוריהם, המחמר אחריהם, הוא הסיוע לנשמות הצדיקים, הנשלח להן ממרומים, בכדי להעלותן ממדרגה למדרגה. כי לולא הסיוע הזה, שהקב"ה שולח לצדיקים, לא היו יכולים לצאת ממדרגתם ולהתעלות יותר למעלה. ולכן לפי מעלתו ומדרגתו של כל צדיק, שולח לו הקב"ה נשמה גבוהה ממרומים, המסייעת לו בדרכו. והנה בתחילה, אין הצדיק מכיר את הנשמה ההיא כלל. ונדמה לו, שהיא נשמה נמוכה ביותר, שהתלוותה עימו בדרכו. וזה נקרא עיבור נשמת הצדיק. כלומר, שהנשמה של מעלה עוד לא גמרה הסיוע שלה, וע"כ אינה ניכרת כלל, מי היא. אלא אחר שגמרה כל הסיוע שלה, והביאה את הצדיק למדרגה הרצויה, הנה אז ניכרת אצלו, ורואה את רוממותה. וזה נקרא גילוי נשמת צדיקים. (85)

רבי פינחס היה רגיל לפני רבי רחומאי, בשפת הים של כנרת.

ואדם גדול וְשָׁבַע ימים היה רבי רחומאי, ועיניו כָּהוּ מראות. אמר לרבי פינחס, שמעתי בוודאי, שיוחאי חברנו, יש לו מרגלית, אבן טובה, בן. והסתכלתי באור המרגלית ההיא, שהוא יוצא כהארת השמש מנרתיקה, ומאיר את כל העולם.

ביאור הדברים. המלכות בכל תיקוניה, נקראת אבן טוב, ונקראת מרגלית. ואומר, שיוחאי חברנו, יש לו מרגלית, אבן טובה, בן. שכבר זכה במלכות, בכל תיקוניה וקישוטיה. והסתכל ברוח הקודש, באור של המרגלית, שהיא מאירה כאור השמש, ביציאתה מנרתיקה, שהוא תיקון העתיד של המלכות, שתהיה אור הלבנה כאור החמה, שאז היא מאירה כל העולם כולו.

והנה, אחר שאור המלכות נעשה לאור החמה, ועלה עד השמיים שִׁיאָה, הנה האירה מהשמיים עד לארץ, בעמוד אחד של אור, לכל העולם כולו. והיה מאיר והולך, עד שהספיק רבי שמעון לתקן כיסא דעתיק יומין כראוי.

והרמז הוא, שכבר זכה לב' הגילויים שבגמה"ת, שהם, ששת הפסוקים, שמהפסוק השמיים מספרים ועד תורת ה' תמימה, וששת השמות הכתובים מהפסוק ואין נסתר מחמתו עד סוף המזמור. כי, האור עומד מן השמיים עד הארץ, ומאיר כל העולם, רומז

על ששת הפסוקים. ועד שיבוא עתיק יומין, ויישב על הכיסא כראוי, רומז על ששת השמות. (185)

רבי שמעון היה יושב ועוסק בתורה, בלילה, שבו הכלה, מלכות, מתחברת בעלה.

וכל החברים, שהם בני היכל הכלה, צריכים באותו הלילה. שלמחרתו, ביום השבועות, הכלה נועדת להיות תחת החופה עם בעלה, להיות עימה כל אותו הלילה, ולשמוח עימה בתיקוניה, שהיא מיתקנת בהם. כלומר, לעסוק בתורה, ומתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובדרשות המקראות, ובסודי החכמה. משום שאלו הם התיקונים שלה ותכשיטיה. והכלה ועלמותיה באה ועומדת על ראשיהם, ומיתקנת בהם, ושמחה בהם כל אותו הלילה.

ולמחרת, ביום השבועות, אינה באה לחופה אלא עימהם. ואלו, החברים, העוסקים כל הלילה בתורה, נקראים בני החופה. וכיוון שבאה לחופה, הקב"ה שואל עליהם, ומברך אותם, ומעטר אותם בעטרותיה של הכלה. אשרי חלקם.

ביאור הדברים. יש בזה ב' פירושים, ושניהם עולים בקנה אחד:

א. כי ימי הגלות נקראים לילה, כי הוא הזמן של הסתרת פניו מבני ישראל. ואז שולטים כל כוחות הפירוד על עובדי ה'. ועכ"ז, דווקא בעת

ההיא, מתחברת הכלה בבעלה, ע"י תורה ומצוות של הצדיקים, הנקראים בעת ההיא, המחזיקים את התורה. וכל המדרגות הנשגבות, הנקראות סודות התורה, מתגלות על ידיהם. כי ע"כ הם נקראים עושיהם, שהם, כביכול, העושים של התורה. ונמצא, שימי הגלות נקראים הלילה, שבו הכלה מתחברת בבעלה. וכל החברים, שהם בני היכל הכלה, הם המחזיקים את התורה.

ולאחר גמיה"ת והגאולה השלמה, כמ"ש, והיה יום אחד, הוא ייודע לה', לא יום ולא לילה, והיה לעת ערב יהיה אור. למחרתו, הכלה נועדת להיות תחת החופה עם בעלה. כי אז ישוב הב"ן להיות ס"ג, והמ"ה יהיה ע"ב. וע"ב נבחן למחרת היום ולחופה חדשה. והצדיקים בעת ההיא נקראים בני חופה, העוסקים בתורה, שאין בהם עשיה. כי אז נאמר, ומלאה הארץ דעה את ה'. ולהיות הצדיקים הללו, ע"י מעשיהם הטובים, יעלו הב"ן להיות ס"ג, מכוח המשכתם היראה מזמן שעבר, נבחנים שהם עושים את החופה החדשה הזו, וע"כ נקראים בני חופה.

ב. ליל שבועות נקרא הלילה, שבו הכלה מתחברת בבעלה. כי למחרתו נועדת להיות תחת החופה עם בעלה, ביום השבועות, יום קבלת התורה. כי ביום קבלת התורה, היה כבר בחינת גמיה"ת, בחינת בילע המוות לנצח, ומָחָה אדוניי ה' דמעה מעל כל פנים, כמ"ש בפסוק, חָרוּת על הלוחות, אל תקרא חָרוּת אלא חִירוּת, כי באה חירות ממלאך המוות. (125)

חופה, היא כינוס וקיבוץ של כל האו"ח, שיצא ע"י המ"ן, שהעלו הצדיקים בכל אלו הזיווגים של הקב"ה ושכינתו, שהתגלו בזה אחר זה בכל הימים והזמנים של 6,000 שנה.

כי כולם נעשו עתה לאור גדול אחד של או"ח, העולה וחופף על הקב"ה ושכינתו, הנקראים עתה חתן וכלה. שהאו"ח חופף ממעל להם כמו חופה. ולפיכך נקראים אז הצדיקים בני חופה. כי לכל אחד יש חלק בחופה זו, בשיעור המ"ן שהעלה למסך שבמלכות לעליית או"ח. ושנאמר, השמיים, זהו החתן, הנכנס לחופה. הכוונה היא על העת של גמה"ת, שאז נקרא הקב"ה חתן, שנכנס אז לחופתו. (128)

מטרם גמה"ת, מטרם שהכשרנו את כלי הקבלה שלנו, לקבל רק ע"מ להשפיע נחת רוח ליוצרנו ולא לטובת עצמנו, נקראת המלכות בשם עצה"ד טו"ר.

כי המלכות היא הנהגת העולם לפי מעשה בני אדם. וכיוון שאין אנו מוכשרים לקבל כל העונג והטוב, שחשב ה' בעדנו במחשבת הבריאה, ע"כ מוכרחים לקבל הנהגת טו"ר מהמלכות, שהנהגה זו מכשירה אותנו סוף כל סוף, לתקן כלי הקבלה שלנו ע"מ להשפיע, ולזכות לעונג ולטוב שחשב בעדנו.

כי הרגשתנו טו"ר מסבבת ג"כ שכר ועונש. כי הרגשת הרע גורמת פירוד מאמונת ה'. ונמצא, שאם האדם מתאמץ בעת הרגשתו הרעה, שלא לפגום אמונתו מחמת זה, ויוכל לשמור התורה והמצוות בשלמות, הרי הוא מקבל שכר. ואם חלילה אינו עומד בניסיון ומקבל פירוד, הוא מתמלא בהרהורים רעים. ונודע, כי על הרהורים אלו, שהקב"ה מעניש עליהם כמו על מעשה, שע"ז כתוב, למען תפוש את בית ישראל בליבם. גם נודע, שצדקת הצדיק לא תצילנו ביום פשעו. אכן זה רק בתוהה על הראשונות. אמנם לפעמים מתגברים ההרהורים על האדם, עד שתוהה על ריבוי המע"ט שעשה, ואומר, מה בצע, כי שמרנו משמרתו, וכי הלכנו קדורנית מפני ה' צבאות. כי אז נעשה רשע גמור, שהרי הוא תוהה על הראשונות. והוא מאבד כל המע"ט שעשה בהרהור רע זה. כמ"ש, צדקת הצדיק לא תצילנו ביום פשעו. ועכ"ז מועילה תשובה. אבל אז נחשב כמתחיל לעבוד ה' מחדש, כקטן שנולד, שכל צדקתו מימים שעברו, חלפה ואינה. והנה, הנהגת טו"ר, גורמת לנו הרבה פעמים עליות וירידות. כל אחד לפי מה שהוא. ותדע, שכל עלייה נחשבת משום זה ליום בפני עצמו. כי מסיבת הירידה הגדולה, שהייתה לו בינתיים, בהיותו תוהה על הראשונות, נמצא בעת עלייה, כקטן שנולד. הרי שבכל עלייה, הוא כמתחיל מחדש לעבוד את ה'.

וע"כ נחשבת כל עלייה ליום מיוחד. ועד"ז כל ירידה נחשבת ללילה מיוחד.

כמ"ש, יום ליום יביע אומר. יום קדוש מאלו ימים העליונים של המלך. כלומר, בכל עלייה, שהייתה לאדם, שהתדבק אז בימים העליונים של הקב"ה, משבחים את החברים ואומרים כל אחד לחברו אותו הדבר שאמר. כי ע"י הזיווג הגדול שבגמה"ת, יזכו לתשובה מאהבה, כי יגמרו תיקון כלי הקבלה, שיהיו רק ע"מ להשפיע נחת רוח לה'. ויתגלה לנו בזיווג הזה כל הטוב והעונג הגדול של מחשבת הבריאה.

ואז נראה בעליל, כי כל אלו העונשים, שהיו בימי הירידה, עד שבאנו להרהורים לתהות על הראשונות, הם היו המטהרים אותנו, וגורמים ישרים לכל האושר והטוב, שהגיע לנו בעת גמה"ת. כי לולא אותם העונשים הנוראים, לא באנו לעולם לעונג ולטוב הזה. ואז הזדונות האלו נמצאים נהפכים לזכויות ממש.

ויום ליום יביע אומר. שכל עלייה ועלייה שמטרם גמה"ת, היא יום אחד מאלו ימים העליונים של המלך, משבחים את החברים. ונמצא עתה, שהוא חוזר ומתגלה בכל הדרת שלמותו, השייכת לאותו יום, ומשבח לחברים המחזיקים את התורה, עם אותו דבר שאמר כל אחד לחברים, שהוא שווא עבוד אלקים, ומה בצע, כי שמרנו משמרתו, שהביאם אז לעונשים גדולים.

כי עתה נהפכו לזכויות, שהרי כל שלמותו ואושרו של אותו יום, לא היו יכולים להתגלות עתה, באותו פאר והדר, לולא העונשים ההם. וע"כ נחשבו דוברי המילים ההן, לִרְאֵי ה' ולחושבי שמו, כמו מע"ט אמיתיים.

ושנאמר, יום ליום יביע אותו אומר, ומשבח אותו. כי כל הלילות האלו, שהם הירידות, הייסורים והעונשים, שהפסיקו דבקות ה', עד שנעשו ימים מרובים בזה אחר זה. הנה עתה, אחר שגם הלילות והחושך שבינתיים נעשו גם הם לזכויות ולמע"ט, ולילה כיום יאיר וחשכה כאורה, שוב אין הפסקות בינתיים, ונמצאים מתחברים כל 6,000 שנה ליום אחד גדול בלבד.

ונמצאות כל הזיווגים, שיצאו בזה אחר זה, וגילו עליות ומדרגות נפרדות, כל אחת מחברתה, התקבצו עתה לקומת זיווג אחד גבוה ונישא, המאיר מסוף העולם עד סופו. וכתוב, יום ליום יביע אומר. כי המילה שהפסיקה בין יום ליום, נעשית עתה לשבח גדול, ומשבח אותו, כי נעשה לזכות. וע"כ נעשו כולם יום אחד לה'. (140)

ספר בראשית

בראשית (א')

בראשית (ב')

נוח

לך לך

וירא

חיי שרה

תולדות

ויצא

וישלח

וישב

מקץ

ויגש

ויחי

בראשית (א')

מטרם שנאצלו הנאצלים ונבראו הנבראים, היה אור העליון הפשוט ממלא כל המציאות.

ולא היה שום מקום פנוי, בשביל מציאות נאצלים ונבראים. ולא היה שם ראש וסוף, אלא הכול היה אור פשוט בהשוואה אחת. והוא נקרא אור א"ס. וכשעלה ברצונו הפשוט, לברוא העולמות ולהאציל הנאצלים, יצא הבוצינא דקרדינותא, כוח הדין, שהתגלה בתוך המלכות, שיצא מא"ס. וחקק חקיקה באור העליון, והצטמצם האור, והסתלק מתוך כלי המלכות ומסביב לה. שהסתלקות האור הזה, מכונה חקיקה באור העליון. כי נעשה שם חלל ריק מאור. ובחלל ריק הזה, יצאו אח"כ כל העולמות ואשר בהם. (1)

האדם נקרא עולם קטן, מפני שכל פרטי העולם נכללים בו. (121)

אמרו לו החברים, אם כל התירוץ על בריאת האדם, הוא מפני שיכול לעשות תשובה, ויתקן את קלקולו, א"כ למה כל זה? מוטב היה, שלא לברוא החושך בנוקבא, והאדם לא יבוא לכלל חטא מלכתחילה?

והשיב רבי שמעון לחברים, אם לא היה כך, שברא הקב"ה יצה"ט ויצה"ר, שהם אור וחושך, לא היה מצוות ועברות לאדם דבריא. אלא שהאדם נברא משניהם, מאור ומחושך. וע"כ אומר הכתוב, ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב, ואת המוות ואת הרע. כלומר, משום זה נוהג באדם מצוות ועברות. והוכן לו הבחירה. לבחור בין טוב לרע. אמרו לו, למה כל זה? הלוא מוטב היה, שלא יברא החושך, ולא היה לאדם לא עונש ולא שכר, משייברא, ויחטא, ויגרום לכל אילו קלקולים הרבים שגרם בחטאו.

אמר להם, מן הדין היה לו לבראו באור וחושך, משום שהתורה נברא בשביל האדם, שכתוב בה עונש לרשעים ושכר לצדיקים, ולא יצויר שיהיה שכר ועונש, אלא באדם דבריא, הכלול מאור וחושך, כמ"ש, לא תוהו בְּרָאָה לְשֶׁבֶת יְצָרָה. שלא נברא העולם להיות בתוהו בחושך לרשעים, אלא לְשֶׁבֶת יְצָרָה, לתת שכר טוב לצדיקים. והשכר הוא השגת התורה, כמ"ש, כי מלאה הארץ דעה את ה'.

כי אורייתא וקב"ה חד הוא. ואם לא היה נברא האדם באור וחושך, שייתכן בו עניין הבחירה, בין טו"ר, ועניין שכר ועונש, לא היה אפשרות שיתגלה שכר הטוב הזה לצדיקים, המקובל בתורה, שנבראה בשבילו. אמרו החברים, ודאי שמענו עתה, מה שלא שמענו עוד עד היום. ועתה ברור, שלא ברא הקב"ה דבר מה, שאינו צריך לו. (180-181)

ויאמר אלקים, יהי אור.

זה הוא האור, שברא הקב"ה בתחילה, אור העיניים, האור שהראה הקב"ה לאדה"ר, והיה רואה בו מסוף העולם ועד סופו, האור שהראה הקב"ה לדוד, והיה משבח ואומר עליו, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, והוא האור שהראה הקב"ה למשה, וראה בו מגלעד עד דן, כל ארץ ישראל. (348)

אשריהם המסתכלים ברצון שלהם, דברים של סודות העליונים, ללכת בדרך אמת.

לזכות בעוה"ז, ולהאיר להם לעוה"ב. עליהם כתוב, והמשכילים יזהירו. אשריהם בעוה"ז ובעוה"ב. אותם הדבקים בהקב"ה באמת, הרצון שלהם מדריך אותם, שילכו בעבודתם, כפי המתוקן למעלה בעולמות

העליונים, כמ"ש, וילך אברם כאשר דיבר אליו ה'.
ולפיכך כשהם מסתכלים אח"כ ברצון שלהם, הם
יודעים סודות העליונים, כי הם מסתכלים בנטיית
שברצון שלהם, ויודעים איך נקבעים למעלה סודות
העליונים. (זוהר חדש, 110)

**צריכים להעלות התפילה למקום הידוע, כמו
אבן הקלע המוקלעת למטרה ידועה, ונזהרים שלא
יחטיאו את המטרה, כן צריך להעלות מחשבתו ולכוון
בתפילה.** (201)

**התעוררות מתחילה תמיד מהתחתון לעליון,
ואח"כ נשלם הכול. שלמעלה ג"כ, כל מדרגה תחתונה
מעלה מ"ן לעליונה הסמוכה אליה, וכן העליונה
לעל עליונה, כולם מעלים מ"ן, תחילה עד העליונה
מכולם. ואז השפע מושפע מא"ס מלמעלה למטה,
ויורדים ממדרגה למדרגה, מכל עליון לתחתון שלו,
עד שבאים למטה. באופן, שמבחינת מ"ן, נמצאים
כל תחתון מוקדם לעליון שלו. ומבחינת מ"ד,
המוחין המושפעים מלמעלה, נמצא כל עליון מוקדם
לתחתון שלו. ואם כנ"י, הנוקבא לא הייתה מתחילה
בהתעוררות, לא היה מתעורר כנגדה למעלה ז"א.
ובחשק שלמטה, נשלם למעלה.** (424)

כמו באדה"ר בגדלותו העלהו מבי"ע דפרודא לגן
עדן דאצילות, כן יעשה הקב"ה לאדם השב בתשובה
ועוסק בתורה. (260)

התורה מכונה מים, כמ"ש, אין מים אלא תורה.
ומקור התורה הוא ב' לוחות העדות, שהם בינה
ומלכות. וע"כ הם מכונים ב' לוחות אבנים, להיותן
נובעות מים, התורה. הלוחות הראשונות קיבלו
ישראל בשלמות, כמו שיהיה בגמה"ת, כמ"ש, חרות
על הלוחות, אל תקרא חרות אלא חירות, שהיו חרות
ממלאך המוות. כמו שיהיה בגמה"ת. אלא ע"י חטא
העגל קלקלו התיקון, וחזר עליהם שליטת מלאך
המוות, ונשברו הלוחות. ונתנו להם לוחות שניות
מבחינת חיים ומוות.

וכל התיקון אינו אלא ע"י המשכת אור תורה.
כי ע"י המ"ן, שמעלים ישראל ע"י קיום המצוות
ומעשים טובים, הם גורמים זיווגים עליונים, המגלים
לאט לאט את אור התורה לישראל, עד שזוכים על
ידו לגמה"ת. (255)

אשרי הצדיקים, הנקראים חיים לעוה"ב.

האם בגלל שהנשמה עומדת בקיומה, נחשבים הצדיקים שהם חיים, והרי הגוף נרקב בארץ, אע"פ שהוא שלם וצדיק? הנשמה עומדת בקיומה תמיד, ואין מיתה וחיים נוהגים בה. ורק בגוף נוהגים מיתה וחיים. (זוהר חדש, 771)

עתיד הקב"ה לתקן העולם, ולתקן את רוח החיים בבני אדם, באופן שיאריכו ימים לעולם. כמ"ש, בילע המוות לנצח. (482)

בכה רבי עקיבא. אמר לו, על מה אתה בוכה? אמר, אוי לדור, שיהיו יתומים ממך.
אמר לו, אל תאמר כך, אלא אוי לדור, שיהיו יתומים בלי אב, בלי חכם מורה, ולא תלמיד הוגה. וימים יבואו, שכל הדור יהיו חצופים ועזי פנים, ותישכח תורה, ואין דורש ואין מבקש. והמתעורר ליבו בתורה, יהיה נבזה וְחָדַל אישים. אוי לדור ההוא, כשיבוא אותו הדור. (זוהר חדש, 327)

**בגמה"ת, כשיתבטל הס"מ, יתגלה לכל, שהס"מ לא
היה חי מעולם, אלא הייחוד היה שולט תמיד, כמ"ש,
אין עוד מלבדו. (255)**

**בנים חיים ומזונות, נמשכים לתחתונים רק מצד
עמוד האמצעי, שנקרא בני בכורי ישראל.**

והוא נקרא עה"ח. שעמוד האמצעי, ישראל,
משפיע אל השכינה בשביל התחתונים. שהשפעות
החיים אל השכינה, הם בני ישראל התחתונים,
הממשיכים חייהם מהשכינה, והשפעת סודות
התורה בשביל התחתונים, נחשב למזונות השכינה.
והתפילה, שהיא זיווגה עם הז"א, ממשיכה בנים,
שהם נשמות, בשביל התחתונים, שעליה אומר, הבה
לי בנים. (198)

**כתוב, ייקוו המים מתחת השמיים. ייקוו המים,
התורה, המכונה מים. אל מקום אחד, ישראל. משום
שנשמותיהם של ישראל נמשכות מאותו מקום,
שנאמר עליו, ברוך כבוד ה' ממקומו. כבוד ה' פירושו
שכינה התחתונה, מלכות. ממקומו, פירושו, שכינה
העליונה, בינה. הרי שהבינה נקראת מקום. וכיוון
שנשמותיהם הם מבינה, הנקראת מקום, שורה עליהם
ודאי השם הוי"ה. ונאמר בהם, כי חלק ה' עמו. כמ"ש,**

ייקוו המים אל מקום אחד. אשר מים, פירושו תורה. ומקום אחד, פירושו ישראל, מקבלי התורה. להוציא אוה"ע, שלא רצו לקבל התורה, וע"כ נשארה הארץ חרבה ויבשה. (218)

נודע שהמאציל התחיל הבריאה ותיקן אותה באופן, שבני ישראל יכלו לגמור אותה, כמ"ש, עימי אתם בשותפות, אני התחלתי הבריאה ואתם גומרים אותה.

כי המאציל תיקן את המלכות רק בט"ר שבה, ותיקון של מלכות דמלכות מסר לישראל, שיתקנו אותה ע"י עבודה ושמירה של ט"ר. ולפיכך, כל עבודת ישראל מטרם גמה"ת, הוא רק בט"ר של המלכות, הנבחן לבירורי רפ"ח ניצוצים, שניתקנו ע"י המאציל. ומבחינה זו נבנו ב' המקדשים למעלה, ה"ר וה"ת, וכן למטה. וע"כ נבחנו שנבנו ע"י בני אדם, ע"י עבודת בני אדם, שהוטל עליהם לגמור את הבריאה. וכיוון של"ב ניצוצים אחרונים, השייכים למלכות דמלכות, עוד לא ניתקנו, הרי נמצאים מהם הס"א והערב רב, המחטיאים את ישראל. ולפיכך נחרבו ב' בתי המקדש.

אמנם אחר שבני ישראל יבררו כל רפ"ח ניצוצים מכוח שבירת הכלים, אז יברר הקב"ה בעצמו את ל"ב ניצוצים האחרונים, שממלכות דמלכות, הנקראים

ל"ב האבן, כמ"ש, והסירותי את ל"ב האבן מבשרכם. ואז תתקן המלכות דמלכות, הבית האחרון. וכמ"ש, אם ה' לא יבנה בית, כלומר מטרם גמה"ת, שהעבודה ניתנה לבני אדם, ועל ידיהם נבנו ב' בתי המקדש, הרי שווא עמלו בוניו בו, כי נחרבו. אלא אחר שיגמרו בני האדם את התיקון המוטל עליהם, אז יוריד הקב"ה את ירושלים בנויה, מלכות דמלכות, ואת ביהמ"ק בנוי, הפנימיות של המלכות דמלכות. ואז יהיה בניין עדי עד לנצחיות. (280)

כל זמן שאין הנוקבא מעלה מ"ן לז"א, אין לז"א צורך להמשכת מוחין מא"א. אלא אחר עליית מ"ן של הנוקבא, הוא ממשיך המוחין דהארת חכמה מא"א בשבילה, ומשיגים המוחין דפב"פ. (424)

אחר שבני אדם מעלים מ"ן ע"י מצוות ומע"ט, ממשיכים הארה חדשה מלמעלה, המורידה את המלכות ומקום הזיווג בחזרה למקומה, למטה מת"ת, ויוצאת מדרגה שלמה, נפש רוח נשמה חיה יחידה, שהם מקובלים בספירות בינה ות"ת, שנכללו מקודם לכן במלכות, הראויות לקבל אור העליון. ואז גם נשמות הצדיקים מקבלות מוחין עליונים מזו"ן דאצילות, להיותן נכללות במלכות העליונה.

הרי שכל המוחין, הם רק מכוח המלכות שעלתה לבינה, ונעשה שם סיום חדש, הנקרא רקיע. ולולא הרקיע לא היו יכולים הזו"ן לקבל כלום מאור העליון. ולכן מכנה הכתוב את המוחין הללו בשם זוהר הרקיע. כלומר, האור המתגלה בסיום של שיתוף הרחמים בדין. כמ"ש, והמשכילים, זו"ן ונשמות הצדיקים, יזהירו כזוהר הרקיע, יקבלו מוחין המאירים, כמו זוהר הרקיע, כי כל המוחין שלהם מזוהר הרקיע באים. (3)

הכתוב, נעשה אדם, ודאי טוב על שניים, שכל תחתון אמר לעליון שלמעלה ממנו, נעשה אדם. והתחתון אינו עושה משהו בלא קבלת רשות ואמירה של אותו הפרצוף העליון ממנו. וכן העליון שלו אינו עושה משהו עד שמקבל עצה מחברו שלמעלה ממנו. באופן, שכל פרצוף ופרצוף מפרצופי אצילות, אמר, נעשה אדם, לעליון שלו, והעליון לעלי עליון. כי כל חידוש ואצילות בא מא"ס, ומשתלשל דרך המדרגות עד שבא למקומו. ועניין ההשתלשלות נבחן כאן, שכל תחתון אומר, נעשה אדם, לעליון ממנו, בעת שמקבל ממנו נשמת אדם, להעבירה לתחתונים ממנו. (169)

הורידו ספר לאדה"ר, ובו היה יודע ומשיג את חכמה העליונה.

ועליו אומר הכתוב, זה ספר תולדות אדם. וספר זה מגיע לבני האלקים חכמי הדור. וכל מי שזכה להסתכל בו, יודע בו חכמה העליונה. ומסתכלים בו ומשיגים בו. וספר זה הוריד בעל הסודות רזיאל המלאך לאדה"ר בגן עדן. וג' מלאכים ממונים לפניו, השומרים על הספר, שלא ייאחזו בו החיצוניים.

ובשעה שיצא אדם מגן עדן, עוד היה אוחז בספר ההוא. וכשיצא לחוץ, פרח ממנו הספר. התפלל ובכה לפני ריבונו, והחזירו לו הספר כבתחילה, כדי שלא תשתכח החכמה מבני אדם, ויעסקו לדעת את ריבונם. (472-473)

בכתוב, ויאמר אלקים, נעשה אדם, יש סוד, שאינו נגלה אלא ליראיו.

פתח אותו זקן הזקנים ואמר, שמעון שמעון, מי הוא שאמר, נעשה אדם, וכתוב בו, ויאמר אלקים, מי הוא כאן השם אלקים הזה? וכמו ששמע רבי שמעון, שהיה קורא אותו שמעון, ולא רבי שמעון, אמר לחבריו, בוודאי שזה הוא הקב"ה, שנאמר בו הכתוב, ועתיק יומין יושב. הרי עתה השעה לפתוח בסוד הזה, כי כאן יש סוד, שלא ניתן רשות לגלותו, ועתה משמע שניתן הרשות לגלות.

כי נודע, שהסודות שנגלו לחכמי הזוהר, היה ע"י השגות האורות של המדרגות העליונות, בדרך השראה. ויש בהם פנים ואחוריים, שפירושו היעלם וגילוי. ולפי מידת גודלה של בחינת פנים של המדרגה, כן מידת גודלה של של בחינת האחוריים שלה. והשראת האחוריים, היא קריאה והזמנה להשראת הפנים. ולכן היו יודעים ממידת ההיעלם של האחוריים שהשיגו, את מידת הגילוי העתידים להשיג. שנאמר, וכמו ששמע רבי שמעון, שהיה קורא אותו שמעון, ולא רבי שמעון. כלומר, שהשראת האחוריים, שהיא קריאה, הייתה חזקה כל כך, עד שנאבדו לו כל המדרגות ונעשה לאדם פשוט, לשמעון מן השוק. והכיר בזה, שהוא קריאה והזמנה להשגת פנים מאוד נעלה. לפיכך תכף אמר לחבריו, בוודאי שזה הוא הקב"ה, שנאמר בו הכתוב, ועתיק יומין יושב. שאין מדרגה גבוה ממנו. ונאמר, ועתה משמע שניתן הרשות לגלות, שעתה נראה, שהשיג רשות לגלות סוד הגבוה הזה. (159)

פתח רבי שמעון ואמר, האזינו העליונים והתאספו התחתונים, בעלי הישיבה של מעלה ושל מטה. אליהו, אני משביע אותך, קבל רשות מהקב"ה, ורד כאן. כי מלחמה גדולה הזדמנה לך. חנוך מט"ט, רד כאן, אתה

וכל בעלי הישיבה שתחת ידך, כי לא לכבודי עשיתי זאת, אלא לכבוד השכינה.

כי אלו הצדיקים בעלי הזוהר ומכ"ש רבי שמעון, היו מחשבתם ודיבורם במעשה ממש, שכפי תכונת חידושי התורה שגילו, כן ניתקנו והסתדרו אחריהם תכף מדרגות העליונות בפועל ממש. שצדיקים בונים עולמות בחידושי תורה שלהם. וכיוון שרבי שמעון הכין עצמו כאן, להילחם עם הנחש הקדמוני ולהכניעו, ע"י ייחוד הקירטא (אבן הקלע), ולפתוח פתח בשביל באי עולם, שידעו גם הם, איך להכניע את הנחש.

ונודע, שאין אדם יכול לתקן במקום שאינו שם. והיה רבי שמעון צריך להימצא בעת ההוא במקום מציאותו של הנחש, בכדי שיוכל להכניעו, ובכדי להיות בטוח, שלא יסתכן בהיותו במקום השפל הזה, לכן ביקש סיוע מאליהו, מט"ט ובעלי ישיבה העליונה והתחתונה. (200)

אדם הוא זכר ונקבה, ולא נקרא בשם אדם זולתם.
שהמלכות לפי עצמה לבדה, כשאיננה בזיווג עם ז"א, אינה נקראת בשם אדם, להיותה בלי זכר. אלא רק בעת שמזדווגת עם הז"א, אז נקראים שניהם בשם אדם. כמ"ש, זכר ונקבה בראם, ויברך אותם, ויקרא את שמם אדם ביום היבראם. הרי ששניהם ביחד

נקראו אדם. אמנם כל אחד לעצמו הוא כמו חלק
בגוף, ואינו נקרא אדם. (82)

הנוקבא ניזונה מן הזכר. כי לנקבה אין מעצמה
כלום, והן המזונות, השפע, כדי קיומה. והן הולדת
הנשמות היא מקבלת מהזכר. (309)

עד שלא ברא הקב"ה את העולם, היה שמו סתום
בו, והיה הוא ושמו הסתום בתוכו, אחד.

שמו, מלכות. שמטרם הבריאה, הייתה כלולה
וסתומה בא"ס, בלי שום גילוי והיכר. והיה אז הוא
ושמו הסתום בו אחד. ולא נגלה דבר, עד שעלה
ברצונו לברוא העולם. והיה רושם ובונה עולמות, ולא
היה להם קיום ונחרבו. שהעולמות שיצאו מהמלכות
בעת צ"א, הנקראים עולמות דתוהו, שבהם הייתה
שבירת הכלים, שהם חורבן עולמות הללו.

ועליהם אמרו, מתחילה נברא העולם במדה"ד,
מלכות דצ"א, שנקראת מדה"ד, ראה, שאין העולם
מתקיים, שנחרבו, שיתף עימו מדה"ר, שהתעטף
הקב"ה, בינה, בעיטוף אחד של אור, וברא את
העולם, שהעלה אליה את המלכות, ואורה התמעט

משום זה לו"ק, הנקרא אור עטוף, אשר אז השתתפה מדה"ד, מלכות, עם מדה"ר, בינה, שע"י זה התקיים העולם.

והוציא מאור עטוף הזה ארזים עליונים הגדולים, מזהר העליון ההוא. שאח"כ חזר והמשיך ג"ר לאור העטוף הנזכר. ושם מרכבה שלו על כ"ב אותיות רשומות, שהם זו"ן. כי אותיות אל"ה דבינה, שבעת קטנות יורדות ממנה לזו"ן, ובעת גדלות הבינה מחזירתם אצלה, הן נבחנות כמו מרכבה, הנוסעת הנה והנה. ושם מרכבה שלו על כ"ב אותיות, כלומר זו"ן בקטנות. ואח"כ בגדלות נחקקו הזו"ן בעשרה מאמרות, שפירושם מוחין דג"ר. ואז התיישבו, שבאו על תיקונם הנרצה. (294-295)

הכתוב, אני אני הוא, עומד על הקב"ה ושכינתו, ז"א ונוקבא. אני, השכינה, הוא הקב"ה. שלעתיד בגמה"ת תאמר הנוקבא, ראו, כי אני והא"ו אחד. כמ"ש, והיה אור הלבנה כאור החמה, שהנוקבא שווה אל הז"א. ואין אלקים עימדי. הכוונה על אלהים אחרים, ס"מ ונחש. כי אז יגלה, שס"מ ונחש לא הפרידו מעולם בין הקב"ה ושכינתו. וכמ"ש, על פי שניים עדים ימות המת. על ס"מ, שהוא מת מעיקרו, ולא היה אלא עבד למהר פדות נפשנו.

כי אז תתגלה, שאני אמית בשכינתי למי שהוא חייב, ואני אחייה בשכינתי למי שהוא זכאי. שיתגלה השגחת ה' למפרע בכל העולם כולו. ואז, כמ"ש, ייתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם. כלומר, להבדיל ממה שנדמה לנו ב-6,000 שנים, שיש הנהגה, המתנגדת לקדושה שהם ס"מ ונחש. כמ"ש, אשר שלט האדם באדם לרע לו. אבל אז יתגלה לעין כל, אני אמית בשכינתי ואחייה בשכינתי, ואין עוד מלבדו. (175)

בראשית (ב')

הקב"ה הכתיר לאדה"ר בעטרות עליונות, במוחין דג"ר, וברא אותו בשש קצוות העולם, במוחין דו"ק, כדי שיהיה שלם בכל. וכל הבריות היו חרדים ומפחדים מפניו, כי כשנברא אדה"ר, נברא בצורה עליונה, והיו הבריות מסתכלים באותה הצורה, וחרדים ומפחדים מפניו.

ואח"כ הכניסו הקב"ה לגן עדן, להתעדן שם בתענוגים עליונים, והיו מסבבים אותו מלאכים העליונים, ומשמשים לפניו, ומודיעים לו סודותיו של ריבונם. שהכניסו הקב"ה לגן עדן, היה רואה ומסתכל משם כל סודות העליונים וכל חכמה, בכדי שיוכל לדעת ולהסתכל בכבודו של ריבונו. וכל זה היה לו לאדה"ר, משום שנברא בצורה העליונה, של הבינה. (2-3)

**וירא אלקים את כל אשר עשה. וכי לא ראה קודם
שעשה? כי כתוב, וירא אלקים את כל אשר עשה,
שמשמע שראה רק לאחר שעשה.**

אלא הכול ראה הקב"ה, הן מה שכבר עשה והן
קודם שנעשה, אלא הכתוב בא לרבות, שראה כל
הדורות העתידים, וכל מה שיתחדש בעולם בכל
דור ודור, עוד מטרם שיבואו לעולם. הכתוב, אשר
עשה, כל מעשה בראשית, כי במעשה בראשית
נברא היסוד והשורש לכל מה שיבוא ויתחדש
בעולם. וע"כ ראה הקב"ה עוד מקודם שהיה,
ושם את הכול במעשה בראשית. מתוך שמעשה
בראשית הם יסוד ושורש לכל העתיד לבוא, ע"כ
כלל הקב"ה בהם, לראות את כל העתיד, לבוא
בעולם בכל הדורות.

כי דרשו חז"ל בכתוב, ולאמור לציון עמי אתה,
עימי אתם בשותפות, אני התחלתי העולמות, ואתם
גומרים אותם. כי ה' תיקן כל המציאות, באופן
שיוכלו בני אדם לגמור התיקון. וכיוון שגמה"ת נשאר
לבני אדם, א"כ הם נמצאים שותפים בבריאה. ולפיכך
יש ב' בחינות שמיים וארץ:

א. מה שכבר תיקן המאציל, והוא הנקרא מעשה
בראשית.

ב. שמיים וארץ החדשים, שיתגלו אחר גמה"ת,
כמ"ש, השמיים החדשים והארץ החדשה. (174)

כתוב, לא היה שמחה לפניו, כיום שנבראו בו שמיים וארץ. משמע, שכל בריות העולם הם בתכלית השלמות, במידה כזו, שלא היה שמחה לפניו. אמנם אי אפשר לאדם לקחת חלק בשמחה הגדולה הזו, אלא לאחר שעשה תשובה שלמה מאהבה. אבל מטרם זה, לא ישמח כלל בעצמו ובבריות העולם, אלא להיפך, שמרגיש לפניו עולם מלא צער ומכאובים, וכל זה הגיע לו, מפני שהולך כנגד הטבע של הבריאה, כי לא נברא העולם אלא בהשפעה, לעסוק בתורה ומעשים טובים, בכדי להשפיע נחת רוח ליוצרו ולא להנאת עצמו, כמ"ש, כל פעל ה' למענהו, בכדי שהבריות ישפיעו לו נחת רוח. אבל בתחילה עיר פרא אדם ייוולד, שכל עניינו הוא, להנאת עצמו, ואין בו הרצון להשפיע כלל. והוא טוען, כל פעל ה' למעני ולהנאתי, שהרי רוצה לבלוע העולם ומלואה לטובתו ולתועלתו.

ולפיכך הטביע הבורא ייסורים קשים ומרים בקבלה לעצמו, הטבוע באדם מעת לידתו, הן מכאובים גופניים והן מכאובים נפשיים. באופן, שאם יעסוק בתורה ומצוות אפילו להנאת עצמו, מ"מ ע"י המאור שבה, ירגיש הפחיתות והשחיתות הנוראה, שיש בטבע הקבלה לעצמו. ואז ייתן אל ליבו לפרוש את עצמו מטבע הקבלה הזו, ויתמסר לגמרי לעבוד רק להשפיע נחת רוח ליוצרו. ואז יפקח ה' את עיניו, ויראה לפניו עולם מלא מתכלית השלמות, שאין בו

חיסרון כל שהוא. ואז לוקח חלק בשמחת ה', שבעת בריאת העולם. נאמר, זכה, הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות. כי בכל מקום שנותן עיניו, הוא רואה רק טוב ורק שלמות, ואינו רואה במעשה הקב"ה שום חובות כלל, אלא הכול זכויות. (103)

בעניין הייסורים הגשמיים והרוחניים, שסבל [האדם] מטרם שעשה תשובה, יש בהם ב' דרכים:

א. כל מה שעושה הקב"ה לטובה עושה. כי רואה שלולא המכאובים הנוראים, שסבל מכוח שהיה משוקע בטבע הקבלה לעצמו, לא היה זוכה לתשובה מעולם. וא"כ הוא מברך על הרעה כשם שמברך על הטובה. כי לולא הרעה, לא היה זוכה לטובה. ונמצא, שהכול גורמים לטוב.

ב. גם זו לטובה. לא לבד שהרעות נעשו גורמים לטובה, אלא שהרעות עצמם נהפכו ונעשו טובות, ע"י אורות גדולים מאד, שהבורא מאיר בכל אלו הרעות, עד שנהפכו ונעשו לטובות, הן הייסורים הגופניים, והן הייסורים הנפשיים, שהם העברות. באופן, שהחובות נהפכו וקיבלו צורות של זכויות.

(103)

הקב"ה ברא את האדם בעולם, ותיקן אותם, שיהיה שלם בעבודתו, ושיתקן דרכיו, כדי שיזכה לאור העליון, שגזז הקב"ה לצדיקים. כמ"ש, עין לא ראתה אלקים זולתך, כלומר אור הגנוז. יעשה למחכה לו, הצדיקים.

ובמה יזכה האדם באותו האור הגנוז? יזכה בו ע"י העסק בתורה. כי כל מי שעוסק בתורה בכל יום, יזכה שיהיה לו חלק לעוה"ב, ויהיה נחשב לו כאילו בנה עולמות. כי עם התורה נבנה העולם והשתכלל. כמ"ש, ה' בחכמה יסד ארץ, כונן שמיים בתבונה. בחכמה ותבונה של התורה. וכתוב, ואהיה אצלו אמון. שהתורה הייתה אומנותו לברוא את העולם. ברוח עשה הקב"ה את העולם, וברוח העולם מתקיים. ברוח פיהם של אותם לומדי התורה. (176-177)

ואלו המשיגים את המלכות שבהיכלות, הם הצדיקים, אשר לא החליפו את כבוד ריבונם באלקים אחרים, שהם משיגים את המלכות, כמ"ש, אשת חיל עטרת בעלה. כי כוח האמונה של המלכות, שהמשיגה, זוכה להתדבק בריבונו, ולירוא ממנו תמיד, ולא יסור לימין ושמאל. (7)

כתוב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך. שזהו אור הראשון שגנז אותו הקב"ה לצדיקים, לאותם יראי חטא. כמ"ש, ויהי ערב, מצד החושך, ויהי בוקר, מצד האור, ומתוך שהם מתחברים יחד, יום אחד.

אע"פ שאור הראשון נגנז ע"י קו האמצעי, עכ"ז לא התכוון לגנוז אותו לגמרי, אלא להיפך, התכוון שע"י הגניזה יוכל אור ההוא להאיר לצדיקים יראי חטא. מתוך שהם זהירים לקבל אור ההוא מלמטה למעלה. כי אין שלמות אלא ע"י הארת החסדים שבימין עם החכמה שבשמאל ביחד. ואז שמחת הכול בקו האמצעי המיוחדם יחד. וזה שמסיים, ויהי ערב, מצד החושך, קו השמאל. ויהי בוקר מצד האור, קו הימין. ומתוך שהם מתחברים יחד ע"י קו האמצעי, כתוב, יום אחד, שהוא כל השלמות והאחדות. (זוהר חדש, 5)

כל אדם, המתיירא מפני הקב"ה, שורה עימו האמונה כראוי. כי אדם הזה שלם בעבודת ריבונו. ומי שאין יראת ריבונו שורה בו, אין האמונה שורה בו, ואינו כדאי שיהיה לו חלק לעוה"ב.

אשריהם הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב, כי הקב"ה חפץ בכבודם. ואורח צדיקים כאור נוגה. מהו כאור נוגה, הוא, כאותו אור המאיר, שברא הקב"ה במעשה בראשית, זה הוא האור שגנז הקב"ה לצדיקים

לעוה"ב. הולך ואור, כי הוא הולך ועולה באורו תמיד,
ואינו חסר לעולם. (445-446)

במה שהאדם הולך, ובאותו הדרך שהתדבק בו, כן
הוא ממשיך על עצמו כוח ממונה ההולך לעומתו. אם
הולך בדרך טוב, הוא ממשיך עליו כוח ממונה מצד
הקדושה, המסייע אותו. ואם הולך בדרך רע, ממשיך
עליו כוח רע מצד הטומאה, המזיק אותו. (318)

כאשר האדם הולך בדרך האמת, הוא הולך לימין,
וממשיך על עצמו רוח קודש העליון מלמעלה. ורוח
זה נעשה לו רצון קדוש, להתייחד למעלה ולהתדבק
בקדושה העליונה, שלא תיפסק ממנו לעולם. כאשר
אדם הולך בדרך הרע, ודרכיו נטו מדרך הישר, הוא
ממשיך על עצמו רוח הטומאה שבצד שמאל. ומטמא
אותו ונטמא בו, כמ"ש, ולא תיטמאו בהם, ונטמאתם
בם. הבא לטמא, מטמאים אותו. (326-327)

היכל החסידים, שמידתם, שלי שלך ושלך שלך.
כלומר, להשפיע ולא לקבל.

היכל זה הוא עליון על כל ההיכלות. כי מדרגת
החסד היא העליונה מששת הספירות חג"ת נה"י.

וזה הוא היכל העומד על כל ההיכלות, שאי אפשר לזכות בהיכל זה, אלא אחר שנשלם בכל המדרגות שבהיכלות שלמטה. וזהו נבחן, כמו שהיה נסמך ועומד על מדרגותיהם. הוא היכל הימין, כי מדרגת חסד נבחן לקו ימין. ואין מי ששייג אותו, זולת אלו חסידים הקדושים, וכל אלו האוהבים את ריבונם באהבה רבה. ולפתח ההיכל עומדים כל אלו שייחדו לריבונם בכל יום, שממשיכים בכל יום גילוי אחדות ה' מא"ס לספירות ולכל העולמות. והם הראשונים לעלות משם להיכלות יותר גבוהים. (24)

אמר רבי שמעון, מצאתי בספרי הקדמונים את הסדר, איך לקשור המדרגות, שהן סודי סודות, בקשר אחד. כלומר, ביאורי ז' היכלות.

קשר, פירושו ייחוד ב' מדרגות או יותר זה בזה, שיאירו יחד בהארה משותפת אל התחתונים. שצריכים לפעמים לסדר התפילה באופן הראוי, ולייחד ייחודים להמתיק ולפייס את ריבוננו כראוי, לקרוע הרקיעים ולפתוח השערים והפתחים. ולא יהיה מי שימחה בידו, שלא יוכלו המקטרגים לקטרג עליו.

רקיעים, פירושם סיומים דצ"ב, החוצים את המדרגות ומשאירם בו"ק חסר ג"ר. וג' עולמות בי"ע יוצאים לחוץ מאצילות, ונעשו עולמות הפירוד.

וכן הקביעות, מלבד בעת שהצדיקים מעלים מ"ן, ע"י עבודה ומעשים טובים, וממשיכים הארת צ"א, מלמעלה מטבור דא"ק, הנה אז הארה זו מורידה הרקיע, ממקום בינה בחזרה למקום מלכות, כמו שהיא בצ"א. וחוזרים הבינה ותו"מ דכלים למדרגתם, ומשלימים ע"ס דכלים וג"ר דאורות. וכן ג' עולמות בי"ע חוזרים ונעשים אצילות.

הרי שהצדיקים בעבודתם מבטלים הגבולים דקטנות, המכונים רקיעים, וממשיכים המוחין דגדלות. ועניין זה נבחן שהם קורעים את הרקיעים. שנאמר, לקרוע הרקיעים. כלומר, שהם קורעים ומבטלים את הגבולים דקטנות, המוציאים ג' עולמות בי"ע לפירוד מאצילות, ומחזירים אותם לאצילות. (60)

כל המדרגות כולם צריכים זה לזה, להשלים האחד עם חברו, ולהאיר אחד בחברו, עד שכולם עולים למקום שצריך שלמות.

מתחילה עולים מלמטה, להשלים המקום העליון. ואח"כ יורדים מלמעלה למטה. להשלים התחתונים. ואז נעשה שלמות מכל הצדדים, וכולם נשלמים כראוי.

מי שיודע סודות הללו. ועושה השלמות למעלה ולמטה, הוא מתדבק בריבונו ומבטל כל גזרות

הקשות. והוא מעטר לריבונו, שממשיך ג"ר לז"א, וממשיך ברכות אל העולם. וזהו האדם, הנקרא צדיק עמוד העולם. כלומר, שהעולם עומד ומתקיים בשבילו. ותפילתו אינה חוזרת ריקם, שנענה על כל תפילותיו. וחלקו בעוה"ב, והוא בחשבון בעלי האמונה. כלומר, שנכנס בחשבון בעלי האמונה, הנמצאים בעולם. (96-97)

היכל השישי. הוא הרוח, הנקרא חוט השני.

הרוח הוא הרצון, אשר כל אלו הרוחות התחתונים רצים אחריו להשיגו, להתדבק בו בנשיקה באהבה. היכל הזה, היכל הרצון, להיותו רצון של הכול, מי שקושר קשרים, שמייחד ייחודים, ומעלה את היכלות התחתונים אל ההיכל הזה, זה הוא אשר יִפֶּק רצון מה' באהבה. (124-125)

מי שיודע לקשור ייחוד הזה, אשרי חלקו. הוא אהוב למעלה ואהוב למטה. הקב"ה גוזר והוא מבטל.
האם יעלה על הדעת, שהצדיק יקטרג על רצון ריבונו, כי יבטל רצונו של הקב"ה? אינו כן, אלא כשהצדיק קושר קשרים ויודע לייחד ייחודים, ומאירים כל פנים ונמצא כל השלמות, והכול מתברך כראוי. הרי כל הדינים עוברים ומתבטלים, ולא

נמצא שום דין בעולם. אשרי חלקו בעוה"ז ובעוה"ב. ונמצא, אשר הפירוש של הקב"ה גוזר והצדיק מבטל, הוא ע"י ריבוי אורות, שהצדיק ממשיך ע"י הייחודים שעושה, שהאורות ההם מבטלים את הגזרות והדינים מהעולם. כל מה שאמרנו בצדיק, הוא מה שפועל למטה בעוה"ז. וע"כ כתוב בו, וצדיק יסוד עולם. כי הצדיק הוא קיום העולם. (140)

הכוהנים ממשיכים ימין והלוויים ממשיכים שמאל,
שזה בלי זה אין שלמות. ונכנסים היכל בהיכל, רוח ברוח, עד שמתחברים כולם במקומם, כראוי להם, איבר באיבר. שעולים לאצילות לזו"ן, וכל בחינה דז"א מתחברת בבחינה שכנגדה בהיכלות. ונשלמים זה מזה, ע"י זיווג דיסודות. ומתייחדים זה בזה, עד שנעשים אחד, ע"י זיווג דנשיקין. ומאירים זה בזה ע"י החיבוק. אז נשמה העליונה מכולם, באה מלמעלה ומאירה עליהם, ומאירים כל הנרות, הספירות, בשלמות כראוי. עד שאותו אור העליון מתעורר, וכל ההיכלות נכנסים לקודש קודשים, להיכל השביעי, בזיווג דשביעי בשביעי. והיכל השביעי מתברך ומתמלא, כמו באר מים נובעים ואינם פוסקים. וכל ההיכלות מתברכים למעלה ולמטה.

כאן סוד הסודות, אור שלא נודע ולא נכנס בחשבון הע"ס, הרצון שאינו נתפס לעולם. כלומר,

אור היחידה. כי הע"ס מתחילים מחכמה, חב"ד חג"ת נהי"מ, נמתק בתוכם לְפָנַי וּלְפָנִים, ורצון ההוא אינו נודע ואינו נתפס אפילו במחשבה, לדעת אותו. ואז כל המדרגות מתייחדים ונעשים רצון אחד עד א"ס. כי בעת שאור היחידה מתמתק ומתלבש לְפָנַי וּלְפָנִים של המדרגות, מתייחדים בהארתו כל המדרגות, ונעשו רצון אחד מיוחד עד א"ס. והכול בשלמות מלמטה ומלמעלה, ומפנימי פנימיות עד שנעשו כולם אחד. (141-143)

בק"ש, האדם צריך לייחד אדונו ולקשור קשרי האמונה ברצון הלב. וכשמגיע לאחד, הוא צריך לכוון בא' של אחד, הסתום ועתיק מכל, ספירת הכתר דז"א. ובח' של אחד יכוון בשמונה מדרגות עליונות, שהן מחכמה עליונה עד צדיק, יסוד. ובד' הגדולה של אחד יכוון בהתדבקות כנ"י, המלכות, חלקו של דוד, הנקרא עני ואביון, בשעה שהמלכות אינה דבוקה בז"א, שהיא מתדבקת עתה באלו המדרגות העליונות, הרמוזות בא"ח של אחד, שהן מכתר עד היסוד דז"א, אז המלכות גדולה, שעל זה רומזת הד' הגדולה שבאחד. והעולם כולו יונק ממנה, והם השדיים, שהם כמגדלות, מפני שכל העולם יונק מהם, שהשכינה אומרת, אני חומה ושדיי כמגדלות, אז הייתי בעיניו כמוצאת שלום.

כנ", המלכות, כשהיא בגלות עם בניה בין אוה"ע, היא נקראת קטנה. כמ"ש, אחות לנו קטנה. וכשישראל מתדבקים בתורה והולכים בדרך האמת, אז מתמלאת המלכות עם שפע, ושלו, יסוד, התחבר במלכות, אז היא משיבה ואומרת, אני חומה ושדיי כמגדלות, שהם גדולים ומלאי שפע בשביל העולם. בעת ההיא שמתחבר עימי א"ז ושלו"ם. ומפרש: א' של אז, עתיקא קדישא מכל, כתר. ז' של אז, היא שבע מדרגות מחכמה עד הוד. ושלו, שנקרא צדיק, יסוד. כיוון שאלו המדרגות מתחברות עימי, אז הייתי בעיניו כמוצאת שלום. העיניים הן שבע מדרגות, ז"ת דחכמה, הנקראות עיני ה', פני ה'. ואז שלום לעולם, וחסד דעתיקא שורה במקום זכר ונוקבא, ז"א ומלכות. ומשום זה ציווה משה בתורה, ואמר, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, לקשור כל קשרי האמונה. (189-190)

סוד החכמה בייחוד הקדוש, ה"ת של השם הקדוש, הנוקבא, היא אור התכלת והשחור, המתחברת ביה"ו, ז"א, אור הלבן המאיר.

לפעמים אור התכלת הוא ד', ולפעמים הוא ה'. בעת שישראל אינם דבקים בה למטה, להדליק אותה ולחבר אותה באור הלבן, היא נבחנת לאות ד'. ובעת

שישראל מעוררים אותה, שמעלים מ"ן להתחבר עם אור הלבן, אז נקראת ה'.

כתוב, כי יהיה נערה בתולה. וכתוב, נער במסורה, בלי ה', משום שלא התחברה בזכר. ובכל מקום שאין זכר ונקבה, אין שם ה'. וע"כ כתוב, נער בלי ה', והה' עלתה משם, ונשארת הנוקבא אז באות ד', המורה דלות ועניות.

שמתחברת באור הלבן המאיר, היא נקראת ה'. כי אז הכול מחובר כאחד, הנוקבא מתדבקת באור הלבן, וישראל מתדבקים בה, ועומדים מתחתיה להדליק אותה, ע"י המ"ן שמעלים אל"ה, ואז הכול אחד. כי ז"א והנוקבא התחברו, וישראל המעלים מ"ן אל הנוקבא, להדליק אותה, ולחברה עם הז"א, שלולא המ"ן שלהם, לא הייתה מתחברת. נמצאים מתחברים גם הם בהם. כי כל השיעור שהתחתון גורם בעליון, זוכה בו גם הוא, ואז נעשו הקב"ה ושכינתו וישראל אחד.

וזה הקורבן, העשן העולה מהמערכה, מעורר את אור התכלת להידלק. וכשנדלק, התחבר באור הלבן. והנר, השכינה, דולק בייחוד אחד, שמתדבקת באור הלבן ובעשן, ונעשו שלושתם אחד.

ומשום שדרכו של אור תכלת הזה, לכלות ולשרוף כל מה שהתדבק מתחתיו, כאשר נמצא עת רצון והנר דולק בייחוד אחד, אז כתוב, ותיפול אש ה' ותאכל את העולה. ואז, כאשר נשרף הכול מתחתיו, נודע

שהנר, השכינה, דולק בחיבור אחד וייחוד אחד. כי אור תכלת התדבק באור הלבן, והוא אחד. איך הם אחד? אור התכלת, הנוקבא, התחבר עם אור הלבן, ז"א, ונעשו שניהם אחד. וכן אור התכלת אוכל ושורף מתחתיו חלבים ועולות, שמשמע, שאינו אוכל ושורף מתחתיו, אלא דווקא שעולה לאור הלבן. ונמצא שכול, העשן ואור התכלת, נקשר והתחבר באור הלבן. ואז נמשך השלום בכל העולמות, והכול נקשר בייחוד אחד.

ואחר שאור התכלת גמר לשרוף ולכלות הכול מתחתיו, באים ומתדבקים בו אז כוהנים ולווים וישראלים. בחדווה של שירים הלוויים המשוררים. בכוונת הלב הכוהנים. בתפילה ישראל. והנר, השכינה, דולק עליהם ומאיר. ומתדבקים האורות כאחד, והעולמות מאירים, והעליונים ותחתונים מתברכים. אז נאמר על ישראל, ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום. (259-266)

ויהי ערב ויהי בוקר.

ויהי ערב, נמשך מצד החושך, הנוקבא. ויהי בוקר, נמשך מצד האור, ז"א. ומתוך שז"א ונוקבא משתתפים יחד בזיווג, כתוב בהם, יום אחד, להורות, שהערב ובוקר הם כגוף אחד, ושניהם עושים את היום. כלומר, שאור היום בא מזיווג ז"א ונוקבא יחד.

בכל יום כתוב, ויהי ערב ויהי בוקר. כיוון שמורה על זיווג זו"ן, שמשניהם יוצא אור היום. א"כ, אחר שהכתוב הודיע זה ביום א'. מהו הטעם, שבכל יום כתוב, ויהי ערב ויהי בוקר?

חוזר הכתוב להודיענו זה בכל יום, כדי להורות, שאי אפשר שיארע פעם, שיהיה אור היום בלי הקדם חושך הלילה, וכן לא יארע חושך הלילה, שלא יביא אחריו אור היום. כי לא יתפרדו זה מזה לעולם. (151)

זכר ונקבה בראם. מכאן נשמע, כל צורה שלא נמצאו בה זכר ונקבה, אינה צורה עליונה, כראוי. בכל מקום שלא נמצאו זכר ונקבה יחד, אין הקב"ה שם דירתו באותו המקום. וברכות אינן נמצאות אלא במקום שנמצא זכר ונקבה. שכתוב, ויברך אותם, ויקרא את שמם אדם ביום הבראם. ולא כתוב, ויברך אותם, ויקרא את שמו אדם. ללמדך, שאפילו בשם אדם אינו נקרא, אלא זכר ונקבה יחד. (368-369)

המשיא את בתו. כל עוד שלא נכנסה לבעלה, אביה ואימה מתקנים אותה, ונותנים לה כל מה שהיא צריכה. ואחר שהתחברה עם בעלה, הבעל מְזִין אותה, ונותן לה מה שצריכה. תחילה כתוב, ויבן ה'. אשר

או"א תיקנו אותה. ואח"כ כתוב, ויביאָה אל האדם, שיתקשרו זה בזה ויתחברו אחד באחד, והבעל ייתן לה מה שצריכה. (205)

בוא וראה, בעת שאדם בביתו, עיקר הבית הוא אשתו, משום שהשכינה שורה בבית בזכות אשתו. (230)

ויאמר האדם, זאת הפעם. הנה זה דברי מתיקות, להמשיך אהבה עימה, ולהמשיכה לרצונו, לעורר אצלה אהבה. ראה כמה ערבים הם דברים אלו, כמה מעוררי אהבה הם, אלו המילים, עצם מעצמי בשר מבשרי, כדי להראות לה, שהם אחד ואין ביניהם שום פירוד. עתה התחיל לשבח אותה, לזאת ייקרא אישה, שאין עוד כמותה, הכבוד של הבית. כל הנשים בפניה הן כקוף בפני אדם, אבל לזאת ייקרא אישה, לזאת ולא לאחרת. כי השם אישה מורה אש ה'. שלמות הארת שמאל, שנקרא א"ש, הקשורה באות ה', הנוקבא. וזהו ששיבח אותה לזאת ייקרא אישה. כי מסיבת הארת החכמה, המאירה בה אחר שנכללה בחסדים של בעלה, ניתן לה השם אישה, שהוא הארת החכמה, המכונה אש, כמ"ש, והיה אור ה' לאש.

ונאמר, אש"ה כי אש קשור בה'. זו היא, שאין עוד כמותה. כי הארת החכמה אינה מגולה בשום מדרגה זולתה.

ע"כ יעזוב איש את אביו ואת אימו ודבק באשתו והיו לבשר אחד, כדי להמשיכה באהבה ולהידבק בה. כיוון שהתעורר אליה בכל הדברים האלה. (217-219)

שבא לביתו, צריך לשמח את אשתו, משום שאשתו גרמה לו זיווג העליון ההוא.

כי ע"י תפילת הדרך, שהתפלל בעודו בביתו, שהיה בשלמות, משום שהיה שרוי בזכר ונוקבא, זכה לזיווג העליון בדרך. הרי שאשתו גרמה לו זיווג העליון שבדרך, השראת השכינה. כיוון שבא אצלה, צריך לשמח אותה מב' טעמים: משום שמחת הזיווג, כי זיווג ההוא שמחה של מצווה. ושמחת המצווה הוא שמחת השכינה. (226)

תלמידי חכמים, נפרשים מנשותיהם כל ימות השבוע, כדי שלא יתבטלו מעסק התורה.

זיווג העליון מזדווג בהם, והשכינה אינה מסתלקת מהם, כדי שיהיו זכר ונקבה. כיוון שנכנס

- ספר בראשית, פרשת בראשית (ב') -

השבת, צריכים תלמידי חכמים לשמח לנשותיהם,
בשביל כבוד זיווג העליון, כי גורמים זיווג עליון
להשפעת נשמות, וצריכים לכוון ליבם ברצון
ריבונם. (229)

נוח

כמה אטומים הם בני אדם, שאינם יודעים ואינם משגיחים בדברי תורה, אלא שמסתכלים בדברי העולם, ורוח החכמה נשכח מהם. (138)

אשרי חלקם של הצדיקים, שהקב"ה רצה בכבודם, וגילה להם נסתרות העליונות של החכמה.

ה' אלקיי, אתה ארוממך, אודה שמך כי עשית פלא, עצות מרחוק אמונה אומן. כמה יש להם לבני אדם להסתכל בכבודו של הקב"ה, ולשבח לכבודו. משום שכל מי שיודע לשבח לריבונו כראוי, הקב"ה עושה לו רצונו. ולא עוד, אלא שמרבה ברכות למעלה ולמטה.

וע"כ, מי שיודע לשבח לריבונו, ולייחד את שמו, חביב הוא למעלה, ונחמד למטה, והקב"ה משתבח בו, ועליו כתוב, ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. (304-306)

כתוב באדם, לא טוב היות האדם לבדו, אעשה לו עזר כנגדו. זו הנשמה, שהיא אצלו עזר להוליכו בדרכי קונו. כלומר, הבא לטהר עוזרים לו. כשהאדם הולך בדרכי קונו הרבה עוזרים לו, נשמתו עוזרת לו, מלאכי השרת עוזרים לו, שכינתו של הקב"ה עוזרת לו. וכולם מכריזים לפניו ואומרים, בלְכַתֵּךְ לֹא יֵצֵר צַעֲדְךָ וְאִם תִּרְוֹץ לֹא תִכְשַׁל. נשמותיהם של צדיקים עוזרים לו. (זוהר חדש, 24)

אם האדם בא לטהר, עוזרים אותו עם נשמה קדושה, ומטהרים אותו, ומקדשים אותו, ונקרא קדוש. ואם לא זכה ואינו בא לטהר, רק ב' מדרגות פתוחים לו, שהם נפש ורוח. ונשמה קדושה אין לו. ולא עוד אלא אם בא לטמא מטמאים אותו, והוסרה ממנו עזרה עליונה. מכאן ואילך כל אחד לפי דרכיו. כלומר, אם עושה תשובה ובא לטהר, שוב עוזרים לו. (63)

משל למלך, שהזמין את אוהבו לסעודה, שהוא עושה ביום מסוים, כדי שאוהב המלך ידע שהמלך רוצה בו. אמר המלך, עתה אני רוצה לשמוח עם

אוהבי לבדו, ואני מתיירא, שאני אהיה בתוך הסעודה עם אוהבי, יבואו כל אלו השוטרים הממונים, וישבו עימנו אל השולחן, לסעוד סעודת השמחה עם אוהבי ביחד.

מה עשה האוהב, הוא הקדים תבשילים של ירקות ובשר שור, והקריב לאכול לפני אותם השוטרים הממונים, ואח"כ ישב המלך עם אוהבו, לאותה סעודה העליונה מכל מעדני עולם. ובעוד שהוא עם המלך בלבדו, שואל ממנו כל צרכיו, והוא נותן לו, והמלך שמח עם אוהבו בלבדו, וזרים לא יתערבו ביניהם. כך ישראל עם הקב"ה. (110)

אשרי חלקם של ישראל, שהקב"ה רצה בהם, ונתן להם התורה הקדושה והזהיר אותם, ונתן להם עצה, להישמר מהמקטרגים שמלמעלה ומהמזיקים שמלמטה, כדי שלא ישלוט בהם רק הקב"ה בלבדו. והם יודעים לדחות מהם כל המקטרגים וכל המחבלים, כדי שיהיו חלק גורלו ונחלתו, כמ"ש, כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו. (זוהר חדש, 1)

ויאמר ה', הן עם אחד. משום שהם כולם כאחד בייחוד, יעשו ויצליחו במעשיהם. (368)

משום שהיו ברצון ולב אחד, ודיברו בלשון הקודש, כתוב, לא יבצר מהם, אשר יזמו לעשות. ודין העליון לא יכול לשלוט עליהם.

אנו או החברים שעוסקים בתורה, ואנו בלב אחד ורצון אחד, על אחת כמה וכמה שלא ייבצר מאיתנו, מה שנרצה לעשות.

מכאן נשמע, שכל אלו בעלי המחלוקת, אין להם קיום. שהרי כל זמן שבני העולם הם אלו עם אלו ברצון אחד ולב אחד, אע"פ שמורדים בהקב"ה, לא שלט בהם דין העליון, כמו שאירע בדור הפלגה. וכיוון שנחלקו, מיד כתוב עליהם, ויפץ ה' אותם משם. הרי שלבעלי מחלוקת אין קיום.

משמע שהכול תלוי בדברי הפה. כי כיוון שהתבלבל שפתם, מיד, ויפץ ה' אותם משם. אבל לעת"ל, כתוב, כי אז אהפוך לכל העמים שפה ברורה, לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו בשכם אחד. והיה ה' למלך על הכול. (386-388)

רבי שמעון אמר, אילו הייתי נמצא בעולם, כאשר נתן הקב"ה ספרו של חנוך בעולם וספרו של אדם, הייתי מתאמץ שלא יהיו נמצאים בין אנשים. משום שכל החכמים לא חששו אז להסתכל בהם, וטעו,

להוציא הדברים מפשוטם, בדברים אחרים, להוציאם מרשות העליון דקדושה לרשות אחר, שאינו קדוש. אבל עתה, הרי חכמי עולם יודעים דברים וסותמים אותם, שאינם מגלים הסודות, ומתגברים בעבודת ריבונם. וע"כ עתה מותר לעסוק בסודות. (295)

אמר מיכאל, ריבון העולם, היה לך לרחם עליהם, כי אתה רחום, וכך אתה נקרא. אמר לו, שבועה נשבעתי ביום שנגזר הדין לפניי, שלא לגאול אותם עד שישובו. ואם כנ"י יפתחו בתשובה כפתחו של מחט, אני אפתח להם שערים גדולים. (זוהר חדש, 152)

כל הגלויות שגלתה כנ"י, נתן לה הקב"ה זמן וקץ, והתעוררה תמיד בתשובה. וגלות האחרון אין לו קץ וזמן, אלא הכול תלוי בתשובה. שנאמר, ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקולו. וכתוב, אם יהיה נִדְחָךְ בקצה השמיים, משם יקבצך ה' אלהיך, ומשם יקחך.

א"כ, איך יהיה זה, שיתעוררו בתשובה כולם ביחד? מי שהוא בסוף השמיים, ומי שהוא בסוף הארץ, איך יתחברו יחד לעשות תשובה?

אם ראשי בית הכנסת יחזרו בתשובה, או בית כנסת אחד, יתקבצו בזכותם כל הגלות. כי הקב"ה

מצפה תמיד, מתי יחזרו בתשובה, ויעשה להם טוב, שכתוב, ולכן יחכה ה' לַחֲנֻנְכֶם, מחכה תמיד, מתי יעשו תשובה. (זוהר חדש, 155-153)

בשעה שהקב"ה מתעטר בעטרות שלו, הוא מתעטר מלמעלה ומלמטה, מלמעלה הוא מהמקום העמוק מכל, שהוא או"א. ומתעטר מלמטה, מנשמות הצדיקים. אז נוסף חיים מלמעלה ומלמטה, ונכלל מקום המקדש מכל הצדדים. והבור מתמלא, והים נשלם, ואז נותן חיים לכל. (21)

כמו שנותנים לנשמה לבוש, שהוא הגוף, להתקיים בעוה"ז, כמו כן נותנים לנשמה לבוש זוהר העליון, להתקיים בו בעוה"ב, ולהסתכל בתוך מראה המאירה, שהוא ז"א, מתוך ארץ החיים, שהיא הנוקבא דז"א.

(123)

ויולד נוח שלושה בנים. אלו ג' הנהגות אשר באדם. הנהגת הנשמה, להיות לו עזר בעבודת בוראו, הנקראת שם. והנהגת התאוה והיצה"ר, המנהיג והמהמם את הגוף בדבר עבירות, הנקראת חם. והנהגת היצה"ט,

המנהיג את האדם בכל טוב, וליפות מעשיו בתורה
וביראת השם, הנקראת יפת. וההנהגה הזו ינהיג
האדם להוליכו בדרך חיים. (זוהר חדש, 46)

לד לד

כמה גדולים הם מעשיו של הקב"ה. כי האומנות והציור של האדם הוא כמו אומנות וציור של העולם. כלומר, שהאדם כולל בתוכו כל מעשה העולם, ונקרא עולם קטן. ובכל יום ויום הקב"ה בורא עולם, שמזווג זיווגים לכל אחד כראוי לו, שזהו נבחן לבורא עולמות. והוא צייר צורתם של כל אחד מטרם שבאו לעולם. (330)

אוי לרשעי עולם הללו, שאינם יודעים ואינם מסתכלים כדי להבין, שכל מה שיש בעולם מהקב"ה הוא. שהוא לבדו עשה ועושה ויעשה את כל המעשים כולם שבעולם. שהוא ידע מראש מה שיהיה בסוף. כמ"ש, מגיד מראשית אחרית. והוא צופה ועושה מעשים מראשית, כדי לחזור עליהם ולעשותם בשלמות לאחר זמן. (116)

**כמה יש להם לבני אדם להסתכל בעבודת הקב"ה.
שהרי כל בני אדם אינם יודעים ואינם מסתכלים על
מה העולם עומד. ועל מה עומדים הם עצמם. (4)**

**כמה יש לו לאדם להכשיר מעשיו לפני בוראו,
ולעסוק בתורתו יומם ולילה, כי מעלת התורה היא
למעלה מכל המעלות. (זוהר חדש, 1)**

תורת ה' תמימה, משום שהכול בה.

**אשרי חלקו מי שעוסק בתורה ואינו נפרד ממנה,
כי כל מי שנפרד מתורה אפילו שעה אחת, הוא
כמו שנפרד מחיי העולם. וכתוב, כי הוא חייך ואורך
ימיק. וכתוב, אורך ימים, ושנות חיים ושלוש, יוסיפו
ליך. (356)**

**כמה חביבה התורה לפני הקב"ה, שבשבילה זוכה
האדם לחיי העוה"ב, וכל המלמד תורה לאחרים יותר
מכולם. (זוהר חדש, 61)**

אותם המורים תורה לאחרים ולתינוקות, שכרם כפול.
המלמד תורה לילדים, דירתו עם השכינה. רבי שמעון, כשבא לראות הנערים בבית רבן, היה אומר, אני הולך לראות פני השכינה. (זוהר חדש, 61-62)

כל נשמותיהם של צדיקים, נגזרו מתחת כיסא הכבוד, להנהיג את הגוף, כאב המנהיג את הבן. כי בלי הנשמה, לא יוכל הגוף להתנהג, ולא לדעת ולעשות רצון בוראו. הנשמה היא מורה ומלמדת לאדם, ומחנכת אותו בכל דרך ישר.

בשעה ששולח אותה הקב"ה ממקום הקודש, מברך אותה בשבע ברכות. כמ"ש, ויאמר ה' אל אברם, זו היא הנשמה, הנקראת אב רם, כי היא אב ללמד את הגוף, ורם עליו, כי ממקום רם ונישא היא באה. (זוהר חדש, 5-6)

התעוררות העליון אינה, אלא ע"י התעוררות התחתון, כי התעוררות העליון בתשוקתו של התחתון תלוי. (231)

כל מי שבא להיטהר, עוזרים לו, שהבא ומתעורר מעצמו מלמטה, מסייעים לו מלמעלה. אבל בלי התעוררות מלמטה, אין התעוררות מלמעלה.

שום דבר מלמעלה אינו מתעורר, מטרם שמתעורר תחילה מלמטה, על מה שעליו יישרה הדבר שלמעלה. והוא עניין אור שחור שבנר, הנוקבא, שאינה נאחזת באור הלבן שבנר, ז"א, מטרם שהיא מתעוררת תחילה. כיוון שהיא מתעוררת תחילה, מיד שורה עליה אור הלבן. כי התחתון מחויב להתעורר תחילה. (18-19)

כתוב, אני לדודי ועליי תשוקתו. שמתחילה, אני לדודי, ואח"כ, ועליי תשוקתו. אני לדודי, לתקן לו מקום מתחילה, בהתעוררות של מטה. ואח"כ, ועליי תשוקתו.

השכינה אינה נמצאת עם הרשעים. כיוון שאדם בא לטהר, ולקרב את עצמו אל הקב"ה, אז שורה עליו השכינה. וכמ"ש, אני לדודי, מתחילה. ואח"כ, ועליי תשוקתו. כי כשבא האדם להיטהר, מטהרים אותו. (268-269)

עולם העליון נצרך להתעוררות מעולם התחתון.
וכאשר נשמות הצדיקים יוצאות מעוה"ז, ועולות למעלה לגן עדן, מתלבשות כולן באור העליון בצורה מכובדת. ובהן הקב"ה משתעשע ומשתוקק אליהן, כי הן פרי מעשיו. וע"כ נקראים ישראל בנים להקב"ה, משום שיש להם נשמות קדושות, כמ"ש, בנים אתם לה' אלוקיכם, כי נשמות הן בנים, פרי מעשיו של הקב"ה. (131)

כשברא הקב"ה את העולם, על תנאי היה, שאם יבואו ישראל ויקבלו את התורה, תתקיימו. ואם לא, הריני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו. והעולם לא התקיים, עד שעמדו ישראל על הר סיני, וקיבלו התורה, ואז התקיים העולם.

ומיום ההוא ואילך, הקב"ה בורא עולמות. ומי הם? הם הזיווגים של בני אדם. (278-279)

אמר רבי אבא, על רבי שמעון ותלמידיו, אשריכם בעוה"ז ובעוה"ב. כולכם קדושים. כולכם בני אלקים הקדוש. כל אחד מכם אחוז ומתקשר במלך הקדוש העליון. (445)

באו כל החברים ונשקו ידיו של רבי שמעון, בכו, אוי, כאשר תסתלק מהעולם, מי יאיר אור התורה. אשרי חלקם של החברים, ששמעו דברי תורה הללו מפיד.

(163)

דוד המלך אמר, כי מי אל מבלעדי ה' ומי צור מבלעדי אלוקינו.

מי אל, מי הוא המושל או הממונה, שיכול לעשות דבר מבלעדי ה'? אלא שעושים מה שהצטוו מאת הקב"ה, כי כולם אינם ברשותם עצמם, ואינם יכולים לעשות משהו. ומי צור, ומי הוא תקיף, שיוכל לעשות תוקף וגבורה מעצמו, מבלעדי אלוקינו? אלא כולם הם ביד הקב"ה, ואינם יכולים לעשות משהו אלא רק ברשותו.

כי מי אל מבלעדי ה'. כי הכול הוא ברשותו של הקב"ה. ולא כמו הנראה במראה הכוכבים ומזלות, שהם מראים דבר, והקב"ה מחליפו לאופן אחר. ומי צור מבלעדי אלוקינו, שאין צייר כמו הקב"ה, שהוא צייר השלם, שעושה ומצייר צורה תוך צורה, עובר במעי אימו, ומשלים אותה הצורה בכל תיקוניה, ומכניס בתוכה נפש עליונה, הדומה לתיקון העליון.

(327-328)

**כל קיומם של בני אדם הוא על קו האמצעי,
הנמשך ע"י עסק התורה. ולולא קו אמצעי, אין להם
קיום כלל. (9)**

**כשישראל עוסקים בתורה, שמעלים מ"ן לזו"ן
וממשיכים את קו האמצעי שהוא התורה, מתקיים
העולם.**

בשעה שמתעוררת חצות לילה, והקב"ה נכנס בגן
עדן להשתעשע עם הצדיקים, כל האילנות שבגן עדן
מזמרים ומשבחים לפניו, כמ"ש, אז ירננו כל עצי יער
מלפני ה', כי בא. הלילה, נוקבא מבחינת שליטתה
עצמה, שעיקרה הארת קו השמאל, מהארת החכמה
הנמשכת מנקודת השורוק שבאמא. ואין החכמה
מאירה אלא מחזה ולמטה, כי מחזה ולמעלה של כל
פרצוף שולטת המנעולא, ואין הארת החכמה יכולה
להתגלות שם. וזו התחלקות הלילה לב' חצאים, כי
נקודת חצות הלילה היא נקודת החזה.

בשעה שמתעוררת חצות לילה, הנוקבא,
שמתעוררת לקבל המתקת הבינה, שתאיר מחזה
ולמטה שבה, שזה גן עדן, והקב"ה נכנס לגן עדן
להשתעשע עם הצדיקים, כלומר שהצדיקים מעלים
מ"ן וממשיכים שם הארת קו אמצעי, שהוא הקב"ה
המאיר בגן עדן. כל האילנות שבגן עדן מזמרים
ומשבחים לפניו, כמ"ש, אז ירננו עצי יער. עצי היער

הם אילנות סרק, שאינם עושים פירות. ומטרם ביאת הקב"ה, נבחנו ספירות הנוקבא כמו עצי היער, שאין בהם פירות. ואחר שהארת הקב"ה נכנסת שם ע"י הצדיקים, אז ירננו עצי היער מלפני הויה, כי בא. והם עושים פירות (4-5)

ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. יסוד דז"א, היוצא מבינה שחזרה לחכמה, הנקראת עדן. וזה הוא העמוד שהעולם עומד עליו, והוא המשקה לגן, הנוקבא, והגן מושקה ממנו, ועושה ממנו פירות, שהם נשמות בני אדם. וכל הפירות פורחים בעולם, הנוקבא, והן קיום העולם וקיום התורה. פירות האלו הם נשמות הצדיקים, שהן פרי מעשיו של הקב"ה. (129)

כאשר רצה הקב"ה, הבינה, לברוא העולם, זז"ן, הנקראים שמיים וארץ, הסתכל תוך המחשבה, החכמה, התורה, ורשם רשומות, והמשיך אור החכמה אל זז"ן, אל שמיים וארץ. והעולם לא היה יכול לעמוד, שלא יכלו לקבל האור, מחמת כוח הצמצום והדין שהיה במלכות.

עד שברא תשובה, שהיא היכל פנימי ועליון וסתום. עד שברא תשובה, פירושו, עד שהעלה

המלכות לבינה, שאז נקראת הבינה בשם תשובה, שהתמעטה הבינה בנקודה בהיכל, שבזה התמתקה מדה"ד שבמלכות, בבינה, ונעשית ראויה לקבל אור החכמה. (310)

בחצות הלילה, כשתרנגולים נעורים, מתעורר צד צפון ברוח, קו שמאל בהארת השורוק, הארת חכמה בחוסר חסדים, ג"ר דרוח. קם בקיומו השרביט של צד דרום, קו הימין, חסדים, ומזדווג באותו הרוח של קו שמאל, ונכללו זה בזה. ואז שָׁכְכוּ דיניו של קו שמאל, ונמתק בחסדים. אז מתעורר הקב"ה במנהגו להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן.

בשעה ההיא, אשרי חלקו של האדם הקם להשתעשע בתורה, כי הקב"ה וכל הצדיקים שבגן עדן מקשיבים לקולו, כמ"ש, היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך, השמיעיני.

ולא עוד, אלא הקב"ה מושך עליו חוט של חסד, שיהיה נשמר בעולם, כדי שהעליונים והתחתונים ישמרו אותו. כמ"ש, יומם יצווה ה' חסדו ובלילה שירו עימי.

כל מי שעוסק באותה שעה בתורה, ודאי שיש לו חלק תמידי בעוה"ב. מהו תמידי? המוחין הללו נמשכים מיסו"ת, שזיווגם נפסק ואינו תמידי. אלא בכל חצות לילה, כאשר הקב"ה מתעורר בגן עדן, כל

אלו הנטיעות, הספירות, שבגן עדן, הנוקבא, יושקו ביותר מאותו הנחל, הנקרא נחל קדומים נחל עדנים, או"א עילאין, שמימיו אינם נפסקים לעולם, שזיווג או"א לא נפסק. ומי שקם ועוסק בתורה, הנחל ההוא כאילו נשפך על ראשו, ומשקה אותו בתוך הנטיעות שבגן עדן. וע"כ יש לו חלק תמידי גם במוחין דעוה"ב, ישסו"ת, כי המוחין דאו"א כלולים בתוכם גם המוחין דיססו"ת.

ולא עוד, אלא, הואיל וכל הצדיקים שבתוך גן העדן מקשיבים לו, שמים לו חלק באותו שיקוי הנחל, שהם המוחין דאו"א עילאין. ונמצא שיש לו חלק תמידי לעוה"ב, שהם כלולים במוחין דאו"א.

(363-367)

ברכו ה' מלאכיו עושי דברו, לשמוע בקול דְּבָרוֹ.

אשרי הם ישראל מכל שאר אוה"ע, שהקב"ה בחר בהם מכל שאר העמים. ועשה אותם לחלקו ולנחלתו. וע"כ נתן להם התורה הקדושה, משום שכולם היו ברצון אחד על הר סיני, והקדימו עשיה לשמיעה. שאמרו נעשה קודם לנשמע.

כיוון שהקדימו עשיה לשמיעה, קרא הקב"ה למלאכים. אמר להם, עד כאן הייתם לפניי יחידים בעולם, מכאן ואילך הנה בניי בארץ חברים עימכם

לכל דבר, אין לכם רשות לקדש את שמי, עד שישראל
יתחברו עימכם בארץ. וכולכם יחד תהיו חברים
לקדש את שמי, משום שהקדימו עשיה לשמיעה,
כמו המלאכים העליונים עושים ברקיע, כמ"ש, ברכו
ה' מלאכיו עושי דברו מתחילה, ואח"כ כתוב, לשמוע
בקול דברו.

ברכו ה' מלאכיו. אלו הם הצדיקים בארץ, שהם
נחשבים לפני הקב"ה כמו מלאכים העליונים ברקיע,
משום שהם גיבורי כוח, שמתגברים על יצרם,
כגיבור המתגבר על שונאיו. לשמוע בקול דברו,
שזוכים בכל יום לשמוע קול ממרום ובכל שעה
שצריכים. (315-316)

**כאשר ברא אלוקים את העולם, לא היה העולם
עומד, אלא היה מתמוטט לכאן ולכאן.**

אמר הקב"ה אל העולם, מה לך שאתה מתמוטט?
אמר לו, ריבוננו של עולם, איני יכול לעמוד, כי אין בי
יסוד שעליו אעמוד.

אמר לו הקב"ה, הרי אני עתיד להעמיד בתוכך
צדיק אחד, אברהם, שהוא יאהב אותי. מיד עמד
העולם על קיומו. כתוב, אלה תולדות השמיים וארץ
בהבראם. אל תקרא בהבראם, אלא באברהם, כי
באברהם התקיים העולם.

העולם השיב להקב"ה, אותו אברהם, עתיד שיצאו ממנו בנים, שיחריבו את ביהמ"ק, וישרפו התורה. אמר לו הקב"ה, אדם אחד עתיד לצאת ממנו, יעקב, ויצאו ממנו י"ב שבטים כולם צדיקים. מיד התקיים העולם בשבילו. (225-226)

אם לא ירד אברם למצרים, ולא נצַרף שם בתחילה, לא היה חלק גורלו בהקב"ה. כעין זה היה לבניו, כאשר רצה הקב"ה לעשות אותם עם אחד, עם שלם, ולקרבם אליו. אם לא ירדו מתחילה למצרים, ולא נצרפו שם, לא היו עם אחד שלם. כעין זה, אם לא ניתנה ארץ הקודש מתחילה לכנען, והיו מושלים בה, לא הייתה הארץ חלקו וגורלו של הקב"ה. והכול סוד אחד. (144)

הקב"ה אמר לכנ"י, לשכינה, ממני פְּרִיֶיךָ נמצא. ולא כתוב, פְּרִיֶי נמצא, אלא, פרייך, להורות על אותה השתוקקות של הנקבה, העושה בחינת הנקבה של הנפש, שנכללת בכוחו של הזכר. ונכללו נפש הנקבה בנפש הזכר, ונעשו אחד, כלולים זה בזה. ואח"כ נמצאים שניהם נפרדים בעולם. ודאי שבכוחו של הזכר נמצא הפרי של הנוקבא בעולם. פרייך, פירות הנקבה, הנפש הנמשך בהשתוקקותה. ומשמיענו

הכתוב, שאפילו נפש הנקבה אינה מבחינתה עצמה, אלא מכוח התכללותה בנפש הזכר. וע"כ אמר, ממני פרייך נמצא.

ממני פרייך נמצא. כי בהשתוקקות הנקבה עצמה, שמשם באה הנקבה של הנפש, נמצא פריו של הזכר. כי לולא השתוקקות הנקבה אל הזכר, לא היו נעשים פירות בעולם, כלומר שלא היו שום תולדות. (209-210)

וִירָא

כתוב, הניצנים נראו בארץ.

כאשר ברא הקב"ה את העולם, נתן בארץ כל הכוח הראוי לה, אבל לא הוציאה פירות בעולם עד שנברא האדם. כיוון שנברא האדם הכול נראה בעולם, שהארץ גילתה פירותיה וכוחותיה שנפקדו בה. ואז נאמר, הניצנים נראו בארץ.

כעין זה, לא נתנו השמיים כוחות לארץ עד שבא אדם. כמ"ש, וכל שיח השדה טרם היה בארץ, כי לא המטיר, נסתרו בה כל אלו התולדות ולא נגלו, והשמיים נעצרו ולא המטירו על הארץ משום שאדם אין, שלא נמצא ועוד לא נברא, והכול נעכב מלהתגלות בסיבתו. כיוון שנראה אדם, מיד הניצנים נראו בארץ וכל הכוחות שנסתרו התגלו וניתנו בה.

עת הזמיר הגיע, שניתקן תיקון של שירות ותשבחות לזמר לפני הקב"ה, מה שלא היה מטרם שנברא האדם. וקול התור נשמע בארצנו, זהו הדיבור של הקב"ה שלא היה נמצא בעולם מטרם שנברא האדם, כיוון שנמצא האדם נמצא הכול. (1-3)

**הקב"ה גרם סיבות ומעשים בעולם, כדי לעשות
הכול כראוי, והכול יוצא ונמשך למטה בעולם מן
העיקר והשורש שלמעלה. (304)**

מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קודשו?

כל בני העולם אינם רואים על מה הם נמצאים
בעולם, שאינם מסתכלים לדעת לאיזה מטרה הם
חיים בעולם, והימים הולכים מבלי לשוב. וכל
אלו הימים שבני אדם חיים בהם בעוה"ז עולים
ועומדים לפני הקב"ה, כי כולם נבראו ויש להם
מציאות ממשית.

כשהאדם בעוה"ז אינו משגיח ואינו מסתכל למה
הוא חי, אלא כל יום ויום חשוב אצלו כאילו הולך
בריקנות, וכאשר הנשמה יוצאת מעוה"ז אינה יודעת
לאיזה דרך מעלים אותה. כי הדרך לעלות למעלה,
למקום שהארות נשמות העליונות מאירות, שהוא גן
עדן, לא ניתן לכל הנשמות. כי כמו שהוא ממשיך על
עצמו בעוה"ז, כן נמשכת הנשמה ללכת לאחר שיצאה
ממנו. (76-78)

אם האדם נמשך אחר הקב"ה והשתוקקותו אחריו בעוה"ז, אח"כ, כשנפטר מעוה"ז, הוא נמשך גם כן אחר הקב"ה ונותנים לו דרך לעלות למעלה, למקום שהנשמות מאירות אחר אותה המשיכה, שרצונו נמשך אחריה בכל יום בעוה"ז. (79)

כמה יש להם לבני אדם להסתכל במעשיו של הקב"ה ולעסוק בתורה יום ולילה. כי כל מי שעוסק בתורה, הקב"ה משתבח בו למעלה ומשתבח בו למטה. כי התורה היא עץ חיים לכל אלו העוסקים בה, לתת להם חיים בעוה"ז ולתת להם חיים בעוה"ב. (230)

כל זמן שעוסקים בתורה, השכינה באה ומתחברת. וכל שכן כשהולכים בדרך, שהשכינה מקדימה עצמה ובאה, והולכת לפני בני אדם, שזכו באמונתו של הקב"ה. (430)

נודע בשערים בעלה. הקב"ה מתעלה בכבודו, כי הוא גנוז וסתום בהעלאה גדולה.

אין בעולם, ולא היה מיום שנברא העולם מי שיוכל לעמוד על החכמה שלו. וע"כ לא יוכל מי לעמוד על חכמתו.

משום שהוא גנוז וסתום ונעלה למעלה למעלה. וכל העליונים והתחתונים אינם יכולים להשיגו, עד שכולם אומרים, ברוך כבוד ה' ממקומו.

התחתונים אומרים שהשכינה היא למעלה, כמ"ש, על השמיים כבודו. והעליונים אומרים, שהשכינה היא למטה, כמ"ש, על כל הארץ כבודך. עד שכל העליונים והתחתונים אומרים, ברוך כבוד ה' ממקומו, משום שלא נודע ולא היה מי שיכול לעמוד בו. ואיך נאמר, נודע בשערים בעלה?

אלא נודע בשערים בעלה, זהו הקב"ה, שנודע ומושג לפי מה שכל אחד משער בליבו כפי שיוכל להשיג ברוח החכמה, ולפי מה שמשער בליבו כך נודע בליבו. ומשום זה כתוב, נודע בשערים, באלו השיעורים שכל אחד משער בליבו. אבל שיהיה נודע כראוי, אין מי שיוכל להשיג ולדעת אותו.

נודע בשערים בעלה. מהו שערים? כמ"ש, שאו שערים ראשיכם. ומכוח אלו השערים שהם מדרגות עליונות, בכוחם נודע הקב"ה, ואם לא היו אלו השערים לא היו יכולים להשיג בו. (151-154)

אין מי שיוכל לדעת נשמתו של אדם, אלא מכוח אלו איברי הגוף ואלו המדרגות של איברי הגוף המגלות פעולות הנשמה. משום זה הנשמה נודעת ואינה נודעת, נודעת ע"י איברי הגוף, ואינה נודעת ממהותה עצמה. כך הקב"ה נודע ואינו נודע, משום שהוא נשמה לנשמה רוח לרוח, גנוז ונעלם מכל. אבל לזוכה באלו השערים, המדרגות העליונות, שהם פתחים לנשמה, נודע לו הקב"ה. ונמצא שנודע ע"י מדרגות העליונות שהם פעולותיו, ואינו נודע מצד מהותו עצמו. (155)

בעולמות העליונים, אין שום גילוי מושפע לעולם, אלא ע"י בחינות סתומות. ולפי שיעור הסתימות שבמדרגה, כן שיעור הגילויים שבה, שמשפיעה לעולם. ואם אין בה סתימה, לא תוכל להשפיע כלום. (453)

יש פתח לפתח ומדרגה למדרגה, ומהם נודע כבודו של הקב"ה.

פתח האוהל זה פתח של צדק, המלכות, כמ"ש, פתחו לי שערי צדק. זהו פתח הראשון להיכנס בו בהשגה. ובפתח הזה נראים כל שאר פתחים

העליונים. מי שזכה לפתח הזה, זכה להשיג אותו ואת כל שאר הפתחים עימו, משום שכולם שורים עליו.

ועתה שפתח התחתון, פתח האוהל, פתח הצדק, לא נודע, משום שישראל בגלות, כל הפתחים הסתלקו ממנו ואינם יכולים לדעת ולהשיג. אבל בזמן שיצאו ישראל מהגלות, עתידים כל המדרגות העליונות לשרות על פתח הצדק כראוי.

ואז ידעו העולם חכמה עליונה היקרה מה שלא ידעו מקודם לכן. כמ"ש, ונחה עליו רוח ה', רוח חכמה ובינה. כולם עתידים לשרות על פתח התחתון, שהוא פתח האוהל, המלכות. וכולם עתידים לשרות על מלך המשיח כדי לדון העולם, כמ"ש, ושפט בצדק דלים. (156-158)

וכשיהיה קרוב לימות המשיח, אפילו תינוקות שבעולם עתידים למצוא סודות החכמה, ולדעת בהם קצים וחשבונות של הגאולה. ובאותו הזמן תתגלה לכל. (460)

כעין מה שהרצון של אדם מכוון בו בעוה"ז, כן ממשיך עליו רוח מלמעלה כעין אותו הרצון שהתדבק בו. אם רצונו כיוון בדבר עליון קדוש, הוא ממשיך עליו אותו הדבר מלמעלה למטה אליו.

ואם רצונו הוא להתדבק בס"א וכיוון בו, הוא ממשיך אותו הדבר מלמעלה למטה אליו.

והיו אומרים שכדי להמשיך דבר מלמעלה, עיקר הדבר תלוי בדיבור ובמעשה, וברצון להתדבק. ובזה נמשך ממעלה למטה אותו הצד שהתדבק בו. (81-82)

מי שרוצה להתדבק למעלה ברוח הקודש, הנה במעשה ובדיבור ולכוון באותו הדבר, בכוונת הלב תלוי הדבר, שיוכל להמשיך אליו מלמעלה למטה ולהתדבק בדבר.

במה שאדם נמשך בעוה"ז, כן מושכים אותו כשיוצא מהעוה"ז. ובמה שהתדבק ונמשך אחריו בעוה"ז, כן הוא מתדבק בו בעולם האמת, אם בקודש בקודש, אם בטומאה בטומאה.

אם בקודש, מושכים אותו לצד הקדושה והתדבק בו למעלה ונעשה ממונה משמש לשמש לפני הקב"ה, בין כל המלאכים. כל כך הוא מתדבק למעלה ועומד בין אלו הקדושים, שכתוב, ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה.

כן כעין זה, אם בטומאה, התדבק בעוה"ז, מושכים אותו אל צד הטומאה, ונעשה כאחד מהם להתדבק בהם, והם נקראים מזיקי בני אדם. (84-87)

והוא מסיבות מתהפך בתחבולותיו לפועלם.

הקב"ה מסבב סיבות בעולם ומביא אורות משחיתים שיעשו מעשיו, ואח"כ מהפך אותם ועושה אותם באופן אחר. מדרך הקב"ה להביא תחילה אורות משחיתים, העושים מעשים של חורבן, ואח"כ מהפך אותם ומתקן אותם.

במה מהפך אותם? הקב"ה עושה תחבולות ומסבב סיבות להפך אותם עד שאינם כמו הקודמים. לפי פועלם של בני אדם, לפי המעשים שהם עושים, כך מהפך אותם המעשים. שמעשי בני אדם גורמים להפוך אותם המעשים בכל מה שהקב"ה מצווה אותם על פני תבל, שמקבלים כל מיני צורות שבעולם לפי ערך מעשיהם של בני אדם. (296-297)

ואלה הגויים, אשר הניח ה' לנסות בם את ישראל.

מסתכל הייתי באותו העולם הנצחי, ואין העולם עומד, אלא על אלו הצדיקים המושלים על רצון ליבם. שנאמר עדות ביהוסף שמו. למה זכה יוסף לאותה המעלה והמלכות? בשביל שכבש יצרו. כי למדנו, כל הכובש את יצרו, מלכות שמיים ממתינה עליו. (239)

האדם נברא בכל רע ושפלות. כמ"ש, עיר פרא אדם ייוולד. וכל כליו שבגופו, החושים והמידות ומכ"ש המחשבה, משמשים לו רק רע ואפסיות כל היום. והזוכה להידבק בו, אין ה' בורא לו כלים אחרים במקומם, שיהיו כדאיים וראויים לקבל בתוכם שפע הרוחני הנצחי המיועד לו, אלא אותם הכלים השפלים שתשמישם עד עתה היה רע ומתועב, מתהפכים ונעשים לו כלי קבלה לכל נועם ורוך הנצחי.

ולא עוד, אלא כל כלי שחסרונותיו היו גדולים ביותר, נעשו עתה לחשובים ביותר. כלומר שמידת גילויים גדולה ביותר. עד שאם היה לו איזה כלי בגופו בלי שום חיסרון, נעשה לו עתה כמו דבר מיותר שאינו משמש לו כלום. ודומה לכלי עץ וחרס, שככל שחסרונו, חקיקתו, גדול יותר, כן מידת קיבולו וחשיבותו גדולה יותר. (453)

מי שזוכה בצדקה עם בני אדם בשעה שהדין שורה בעולם, הקב"ה זוכר לו אותו צדקה שעשה, משום שבכל שעה שאדם זוכה, נכתב לו כן למעלה. וע"כ אפילו בשעה שהדין שורה בעולם, הקב"ה זוכר לו את הטוב שעשה וזכה עם בני אדם, כמ"ש, וצדקה תציל ממוות. (169)

כשחטא אדה"ר, חטא בעצה"ד טו"ר. והוא חטא בו וגרם מוות לכל העולם. כתוב, ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעה"ח ואכל וחי לעולם. וכשבא אברהם, תיקן את העולם בעץ האחר שהוא עה"ח, והודיע האמונה לכל בני העולם. (114)

ואברהם היה יהיה. יהיה בגי' שלושים.

יום אחד יצא רבי שמעון, וראה העולם שהוא חשוך ואפל ונסתם אורו. אמר לרבי אלעזר, בוא ונראה מה רוצה הקב"ה. הלכו ומצאו מלאך אחד, שהיה דומה להר גדול, והוציא שלושים להבות אש מפיו.

אמר לו רבי שמעון, מה אתה רוצה לעשות? אמר לו, אני רוצה להחריב העולם, משום שלא נמצאים שלושים צדיקים בדור. כי כך גזר הקב"ה על אברהם. ואברהם היה יהיה. יהיה בגי' שלושים. אמר לו רבי שמעון, בבקשה ממך, לך לפני הקב"ה ואמור לו, רבי שמעון נמצא בעולם, שזכותו גדולה כמו שלושים צדיקים.

הלך המלאך לפני הקב"ה, ואמר לו, ריבון העולם, גלוי לפניך מה שאמר לי רבי שמעון. אמר לו הקב"ה, לך החרב העולם, ואל תביט על רבי שמעון.

כשבא, ראה רבי שמעון את המלאך. אמר לו, אם לא תלך להקב"ה בשליחותי, אגזור עליך, שלא

תיכנס לשמיים, ותהיה במקום עזא ועזאל, שהפיל אותם ה' משמיים לארץ. וכשתבוא לפני הקב"ה, תאמר לו, ואם אין שלושים צדיקים בעולם, יהיו עשרים. כי כך כתוב, לא אעשה בעבור העשרים. ואם אין עשרים, יהיו עשרה. כי אח"כ כתוב, לא אשחית בעבור העשרה. ואם אין עשרה, יהיו שניים, שהם אני ובני, כי כך כתוב, על פי שניים עדים יקום דבר. ואין דבר אלא העולם, שכתוב, בדבר ה' שמיים נעשו. ואם אין שניים, הרי יש אחד, ואני הוא, שכתוב, וצדיק יסוד עולם. בה בשעה יצא קול משמיים ואמר, אשרי חלקך רבי שמעון, שהקב"ה גוזר למעלה, ואתה מבטל למטה. עליך כתוב, רצון יראיו יעשה. (זוהר חדש, 1-4)

חיי שרה

צורתו של אדה"ר ויופיו, הייתה כזוהר הרקיע
העליון על כל הרקיעים, וכאותו האור שגנז הקב"ה
לצדיקים לעוה"ב. (40)

כמה מקומות מתוקנים יש לו להקב"ה בעולם
ההוא. ובכולם יש בתי דירה לצדיקים, לכל אחד ואחד
לפי מדרגתו כראוי לו. (123)

אשריהם הצדיקים, שצפון להם הרבה טוב לעולם
ההוא. ואין מקום פנימי כל כך לכל אלו הצדיקים,
כמו אותם היודעים סוד ריבונם, ויודעים להידבק בו
בכל יום.

להבין דבר חכמה, ומחכים לה להבין בירורו של
הדבר, ולדעת את ריבונם, אלו הם שריבונם משתבח
בהם בכל יום, אלו הם הבאים בין עליונים הקדושים,
ואלו נכנסים בכל שערים העליונים, ואין מי שימחה
בידיהם. אשרי חלקם בעוה"ז ובעוה"ב. (136-137)

גל עיניי ואביטה נפלאות מתורתך.

כמה הם שוטים בני אדם, שאינם יודעים ואינם מסתכלים לעסוק בתורה. שהרי התורה הוא כל החיים, וכל חירות, וכל הטוב בעוה"ז ובעוה"ב. חיים הוא בעוה"ז, שיזכו לימים שלמים בעוה"ז, ויזכה לימים ארוכים בעוה"ב, בשביל שהם חיים שלמים, הם חיים של שמחה, חיים בלי עצבות, חיים שהם חיים, חירות בעוה"ז, חירות מכל. כי כל מי שעוסק בתורה לא יוכלו לשלוט עליו כל עמי העולם. (219)

אשריהם לבעלי תשובה שבשעה אחת, ביום אחד, ברגע אחד, הם קרבים אל הקב"ה. מה שלא היה כן אפילו לצדיקים גמורים, שהם התקרבו אל הקב"ה בכמה שנים. אברהם לא נכנס באלו הימים העליונים, עד שהיה זקן. וכן דוד, שכתוב, והמלך דוד זקן בא בימים. אבל בעל תשובה, מיד נכנס ומתדבק בהקב"ה. במקום שבעלי תשובה עומדים בו, באותו העולם, אין לצדיקים גמורים רשות לעמוד בו. משום שהם קרובים אל המלך יותר מכולם. והם מושכים השפע מלמעלה עם יותר כוונת הלב, ועם כוח גדול ביותר להתקרב אל המלך. (121-122)

בעת שחכמי האמת מבארים סודות הכתובים, הנה אותן המדרגות שהכתובים מדברים מהן, באות בעצמן לאותם החכמים בעת ההוא, וממציאות את עצמן שיביאו אותן לגילוי. וזולת הסיוע שלהן, לא היה להם כוח לגלות שום סוד. (188)

אשרי חלקם של הצדיקים בעוה"ב, שכך הוא התורה בליבם כמו מעיין גדול, שאע"פ שסותמים אותו, מרוב המים יפרצו ויפתחו מעיינות הנובעים לכל עבר. (94)

כל מי שיודע שמו לאמיתו, יודע שהוא ושמו אחד. הוא, הקב"ה, ושמו אחד, השכינה. שכתוב, ה' אחד ושמו אחד. כלומר, השם, השכינה, והוא, ז"א, אחד. (171)

אברהם התקרב אל הקב"ה. וכל ימיו היה תשוקתו בזה, שיתקרב אליו. ולא התקרב אברהם ביום אחד או בפעם אחת, אלא מעשיו הטובים הקריבו אותו בכל יום ויום ממדרגה למדרגה, עד שהתעלה במדרגתו.

כשהיה זקן ונכנס במדרגות העליונות כראוי, שכתוב, ואברהם זקן, אז בא בימים, בימים אלו העליונים, בימים אלו הידועים בסוד האמונה. וה' בירך את אברהם בכל. יסוד דאו"א עילאין הנקרא כל, שמשם יוצאות כל הברכות וכל טוב. כי שפּעו אינו נפסק לעולם. (119-120)

ולשעה שעתיד הקב"ה לפקוד את עמו, להוציאם מגלות, כנ"י, השכינה, תשוב תחילה מהגלות, ותלך לביהמ"ק, מטעם שביהמ"ק נבנה תחילה לקיבוץ גלויות, ששם השראת השכינה. וע"כ גם השכינה מקדימה לצאת מהגלות. ויאמר לה הקב"ה, קומי מעפר. והשכינה משיבה ואמרה, לאיזה מקום אלך, הרי ביתי חרב, היכלי נשרף באש? עד שהקב"ה יבנה ביהמ"ק מתחילה, ויתקן ההיכל, ויבנה עיר ירושלים. ואחר זה יקים את השכינה מעפר. (270)

בשעה שעתיד הקב"ה להחיות המתים, כל אלו הנשמות שיתעוררו לפניו, תהיינה עומדות כולן לפניו צורות צורות, באותה הצורה ממש שהיו בעוה"ז. ויוריד אותן הקב"ה אל הגופים שלהם, ויקרא אותן בשמות, כמ"ש, לכולם בשם יקרא. וכל נשמה תיכנס למקומה בגוף, ויקומו לתחייה בעולם כראוי. ואז יהיה העולם שלם. (212)

תולדות

כשביקש הקב"ה, ועלה ברצון לפניו, לברוא העולם, היה מסתכל בתורה וברא אותו. ובכל פעולה ופעולה, שברא הקב"ה בעולם, היה מסתכל בתורה ובְּרָאָהּ, וכמ"ש, ואהיה אצלו אָמוֹן ואהיה שעשועים יום יום. אל תקרא אָמוֹן אלא אֹמוֹן, שהייתה כלי אומנותו.

כשרצה לברוא את האדם, אמרה התורה לפניו, אם יהיה נברא האדם ואח"כ יחטא, ואתה תדון אותו, למה יהיו מעשי ידיך לשווא, הרי לא יוכל לסבול את דינך. אמר לה הקב"ה, הרי בראתי תשובה מטרם שבראתי העולם. ואם יחטא, יוכל לעשות תשובה, ואמחול לו.

אמר הקב"ה לעולם, בשעה שברא אותו, וברא את האדם: עולם, אתה וטבעך אינם עומדים אלא על התורה, ומשום זה בראתי בך אדם, כדי שיעסוק בתורה. ואם לא יעסוק בתורה, הרי אני מחזירך

לתוהו ובוהו. והכול הוא בשביל האדם. והתורה עומדת ומכריזה לפני בני אדם, כדי שיעסקו וישתדלו בתורה, ואין מי שיטה אוזניו. (1-2)

כל מי שעוסק בתורה, הוא מקיים העולם ומקיים כל פעולה ופעולה שבעולם על תיקונו כראוי. ואין לך איבר הנמצא באדם, שלא תהיה כנגדו ברייה בעולם.

כי כמו שגוף האדם מתחלק לאיברים, וכולם עומדים מדרגות על מדרגות, המיתקנות אלו על אלו, וכולן הן גוף אחד, כן העולם, כל אלו הבריות שבעולם, כולן הן איברים איברים, ועומדים אלו על אלו. וכאשר כולן תיתקנה, יהיו לגוף אחד ממש. והכול, הן האדם והן העולם, הוא כדמיון התורה, כי התורה כולה היא איברים ופרקים, ועומדים אלו על אלו. וכאשר ייתקנו כולם, יעשו לגוף אחד.

בתורה כל סודות העליונים החתומים, שאין היכולת להשיגם. בתורה כל דברים העליונים המגולים ואינם מגולים. כלומר, שלרוב העמקות שבהם, הם נגלים למעיין בהם, ותכף נעלמים. ושוב נגלים כרגע, וחוזרים ונעלמים. וכן חוזר חלילה תמיד לפני המעיינים בהם. בתורה הם כל הדברים שלמעלה שבעולמות העליונים ושל מטה. כל הדברים שבעוה"ז וכל הדברים שבעוה"ב הם בתורה. (3-4)

כל מה שהקב"ה עושה בארץ, הכול הוא בסוד החכמה, והכול הוא כדי להורות חכמה עליונה לבני אדם, כדי שילמדו מאותם המעשים סודות החכמה. והכול הוא כראוי להיות. ומעשיו כולם הם דרכי התורה, משום שדרכי התורה הם דרכיו של הקב"ה. ואין לך דבר קטן, שלא יהיו בו כמה דרכים ושבילים וסודות החכמה העליונה. (189)

כמה סודות התורה נמצאים בכל פעולה ופעולה שכתוב בתורה, ובכל מילה ומילה יש בה חכמה ותורת אמת. ועל כן מילות התורה מילות קדושות הן, להראות מהן נפלאות. כמ"ש, גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. (190)

לא יבטח אדם ויאמר, הקב"ה יצילנו, או הקב"ה יעשה לי כך וכך. אלא ישים מבטחו בהקב"ה, שיעזור לו כמו שצריך, כאשר ישתדל במצוות התורה, וישתדל ללכת בדרך האמת. וכיוון שאדם בא לטהר, עוזרים אותו בוודאי. ובזה יבטח בהקב"ה, שהוא יעזור אותו. ויבטח בו, ולא ישים מבטחו באחר זולתו.

ויעשה את ליבו כראוי, שלא יבוא בו הרהור זר. אלא כאותה מסילה, המתוקנת לעבור בה לכל מקום

שצריכים, הן לימין והן לשמאל. וכן יהיה ליבו. כלומר, שבין אם הקב"ה יעשה עימו טובה או להיפך, יהיה ליבו מוכן ומתוקן, שלא יהרהר אחר הקב"ה בשום פנים שבעולם. (124)

ברכו את ה' כל עבדי ה'. מי הם הראויים לברך את הקב"ה? כל עבדי ה'. כי אע"פ שכל אדם בעולם מישראל, כולם ראויים לברך את הקב"ה. אבל ברכות, שבשבילם יתברכו עליונים ותחתונים, מי הם המברכים אותו? עבדי ה'. ומי הם שברכתם ברכה? העומדים בבית ה' בלילות. אלו הם הקמים בחצות לילה, ומתעוררים לקרוא בתורה. הם העומדים בבית ה' בלילות. ושניהם צריכים, שיהיו עבדי ה', ושיקומו בחצות לילה. כי אז הקב"ה בא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן. (14)

הקב"ה אינו דן את האדם כפי מעשיו הרעים, שהוא עושה תמיד. כי אם היה עושה כן, לא היה העולם יכול להתקיים. אלא הקב"ה מאריך אפו עם הצדיקים ועם הרשעים. ועם הרשעים מאריך אפו עוד יותר מצדיקים, כדי שישובו בתשובה שלמה, שיתקיימו בעוה"ז ובעוה"ב. כי אם בשוב רשע מדרכו, וְחַיָּהּ בְּעוֹה"ז וּבְעוֹה"ב. משום זה מאריך אפו להם

תמיד. או מטעם, שיצא מהם בעולם גזע טוב, כמו שיצא אברהם מתרח, שהוא הוציא גזע ושורש טוב בעולם.

אבל הקב"ה מדקדק תמיד עם הצדיקים בכל מעשיהם שעושים, משום שידוע, שלא יטו לימין או לשמאל. וע"כ הוא מנסה אותם. ולא בשביל עצמו הקב"ה מנסה אותם, שהרי יודע יצ"רם ותוקף אמונתם, ואינו צריך לנסותם. אלא שמנסה אותם, כדי להרים ראשם בזכות הניסיונות. (86-87)

היצה"ר נצרך לעולם, כמו הגשם שנצרך לעולם. כי אלמלא יצה"ר, לא הייתה חדות הלימוד בעולם. (57)

בְּרָצוֹת ה' דרכי איש, גם אויביו ישרים איתו.

שני מלאכים יש לאדם, שליחים מלמעלה להתחבר עימו. אחד לימין ואחד לשמאל. והם עדים על האדם. ובכל מה שהוא עושה, הם נמצאים שם. וקוראים אותם יצה"ט ויצה"ר.

בא האדם להיטהר ולהשתדל במצוות התורה, אותו יצה"ט שהתחבר בו, הוא כבר התגבר על יצה"ר, והשלים עימו, והיצה"ר נהפך לעבד ליצה"ט. וכשבא האדם להיטמא, אותו יצה"ר מתחזק ומתגבר על יצה"ט.

כשאותו האדם בא להיטהר, כמה הגְבֻרוֹת הוא צריך להתגבר, וכאשר מתגבר יצה"ט, אז, גם אויביו ישלים איתו. כי היצה"ר, שהוא אויביו, נכנע לפני יצה"ט. כשהולך האדם במצוות התורה, אז, אויביו ישלים איתו. זהו היצה"ר וכל הבאים מצידו, ישלימו איתו. (170-171)

עשרים שנה השתהה יצחק עם אשתו ולא ילדה. עד שהתפלל תפילתו. והוא משום שהקב"ה חפץ בתפילתם של צדיקים, בשעה שמבקשים מלפניו התפילה על מה שהם צריכים. מהו הטעם? כדי שיתגדל ויתווסף משחת קודש ע"י תפילת הצדיקים לכל מי שצריך. כי הצדיקים בתפילתם פותחים את הצינור העליון, ואז, אפילו אותם שאינם כדאים להיענות, נענים. (21)

ונודע, שבסיבת שבירת הכלים, נפלו ש"ך (320) ניצוצין מהקדושה אל הקליפות, שאח"כ תיקן המאציל חלק מהם. ובסיבת החטא דעצה"ד חזרו ונפלו לקליפות. וכל עבודתינו בתורה ומצוות הוא להוציא אלו ש"ך ניצוצין מן הקליפות ולהחזירם אל הקדושה. והם המ"ן, שאנו מעלים, הממשיכים כל המוחין שבמשך 6,000 שנות קיום העולם. וכשיתבררו כל

ש"ך הניצוצין, ע"י המוחין הנמשכים מהם, אז יהיה
גמה"ת. (147)

סעודה של הצדיקים לעת"ל, שתהיה מלוויתן
ומשור הבר. אמרו חכמים לרוב העולם, שהם מוזמנים
לסעודה זו. עתידים לאכול ולשמוח בסעודה גדולה,
שעתיד הקב"ה לעשות להם. וע"כ רוב העולם סובלים
הגלות בשביל אותו הסעודה. (44-45)

ביום שישמח ה' במעשיו, עתידים הצדיקים להשיג
את הקב"ה בליבם, ויתרבה אז החכמה בליבם, כמו
שהיו רואים אותו בעין. (40)

ויצא

אין הזוהר מדבר במקרים גשמיים כלל, אלא בעולמות עליונים, שאין שם סדר זמנים כמו בגשמיות. זמנים הרוחניים מתבארים בשינוי צורות ומדרגות שהם למעלה ממקום וזמן. (139)

אמר רבי, כל הדברים יכלו והתורה לא תכלה, ואין דבר חביב לפני הקב"ה, כמו התורה ולומדיה. כל העוסק בתורה בכל יום יתחדשו לו סודות שלמעלה. (זוהר חדש, 40)

אשרי הם ישראל, שהקב"ה נתן להם תורת אמת, לעסוק בה יום ולילה, כי כל מי שעוסק בתורה, יש לו חירות מכל דבר, חירות מן המוות, שאינו יכול לשלוט עליו. כי כל מי שעוסק בתורה ונאחז בה, נאחז בעה"ח. ואם מרפה את עצמו מעה"ח, הרי עץ המוות שורה עליו ונאחז בו. (109)

אוי לרשעי עולם, שאינם יודעים ואינם מסתכלים בדברי תורה, וכשהם מסתכלים בה, הנה משום שאין בהם תבונה, דברי תורה דומים בעיניהם, כאילו הכול היה דברים ריקניים ואין בהם תועלת. והכול הוא משום שהם ריקניים מדעת ותבונה, כי כל הדברים שבתורה כולם הם דברים עליונים ויקרים.

וכל הטיפשים אטומי הלב, כשרואים דברי תורה, לא די להם שאינם יודעים, אלא עוד שאומרים, שדברים נשחתים, דברים שאין בהם תועלת. אוי להם, כאשר ידרוש מהם הקב"ה על כלימתה של התורה, וייענשו בעונש הראוי למורד בריבונו.

כתוב בתורה, כי לא דבר ריק הוא. ואם הוא ריק, אך מכם הוא ריק. כי התורה כולה מלאה מכל אבנים טובות, מכל טוב שבעולם. (341-343)

כשהאדם אוחז בדרכי התורה, אהוב למעלה ואהוב למטה, ונעשה אהובו של הקב"ה, שהיה אהובו של הקב"ה ואהב אותו, וכאשר האדם נוטה מדרכי התורה, אז צר כוח, כ"ח, השכינה, שנעשתה צר ואויב שלו, והוא נעשה שונא שלה. ורע ההוא, יצה"ר, שולט עליו, עד שהוא מקטרג עליו בעוה"ז ובעוה"ב. (111)

אפילו שניים יושבים ועוסקים בתורה, נותנים גדולה ועוז ותפארת התורה אל הקב"ה. (276)

סודות התורה ניתנו לחכמים, לאותם שעוסקים תמיד בתורה.

כל מי שעוסק בתורה כל צורכו, מעלים את נשמתו למעלה בעת שישן בשנתו, ומלמדים אותו מעומקי התורה, וממנה דובבים ורוחשים שפתיו ביום. כמ"ש, דובב שפתי ישנים.

כל העוסק בתורה לשמה, בלילה כשהוא ישן, נשמתו עולה למעלה, ומראים לה אותם הדברים העתידים להיות בעולם. (זוהר חדש, 42-43)

דבקה נפשי אחרוך.

דוד המלך היה מתדבק עצמו תמיד בהקב"ה, ולא דאג לדברים אחרים שבעולם, אלא להתדבק בו בנפשו ורצונו. וכיוון שהיה מתדבק בהקב"ה, היה תומך בו ולא עזבו. כמ"ש, בי תמכה ימינך. מכאן נשמע, כשבא אדם להתדבק בהקב"ה, הקב"ה אוחז בו ואינו עוזב אותו.

דבקה נפשי אחריך. בשביל שתתעטר מדרגתו למעלה, כי כשמדרגתו מתדבק במדרגות העליונות לעלות אחריהן, אז אוחז בו הימין, חסדים, להעלותו ולחַבְרו עם הימין בחיבור אחד כראוי. כמ"ש, ותאחזני ימינך. וימינו תחבקני. בי תמכה ימינך.

וכשהוא אוחז בהקב"ה, כתוב, שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. והוא ייחוד אחד וחיבור אחד עם הקב"ה. וכשהוא חיבור אחד עימו, אז מתמלאת המדרגה שלו ומתברכת. (350-352)

אודה את ה' בכל לבב.

דוד, בסוד העליון של השם הקדוש הויה, רצה להודות אל הקב"ה. אודה ה' בכל לבב, ביצה"ט וביצה"ר, שהם ב' לבבות, בב' היצרים השוכנים בלב, בב' צדדים ימין ושמאל. (167)

בכל מקום שאדם מתפלל תפילתו, יכלול את עצמו בין הרבים, בתוך כלל הרבים.

שונמית, כשאמר לה אלישע, הִישׁ לְדַבֵּר לְךָ אֵל הַמֶּלֶךְ או אל שר הצבא. הִישׁ לדבר לך אל המלך, כי אותו יום היה יום טוב של רה"ש, ואותו יום שמלכות, הרקיע, שולט לדון את העולם. והקב"ה

נקרא באותו זמן מלך המשפט. ומשום זה אמר לה, היש לדבר לך אל המלך. שקרא את הקב"ה בשם מלך. ותאמר, בתוך עמי אנכי יושבת. שאמרה, איני רוצה להיות מצוינת למעלה, אלא להכניס את ראשי בין הרבים, ולא לצאת מן הכלל. וכן צריך האדם להיכלל בכלל הרבים, ולא להתייחד בפני עצמו, כדי שלא יביטו עליו המקטרגים, להזכיר את חטאיו.

(284-285)

עושה צדקה בכל עת. וכי בכל עת יכול האדם לעשות צדקה?

מי שהולך בדרכי התורה, ועושה צדקה עם אלו הצריכים צדקה, נבחן לעושה צדקה בכל עת, כי כל מי שעושה צדקה עם העני, הוא מרבה צדקה, הנוקבא, למעלה ולמטה. שגורם זיווג זו"ן למעלה, ושפע ברכות למטה. (119)

השכינה מתקשרת עם הולכי דרכים לשמרם.

כל מי שעוסק בדברי תורה, ומתאמץ בה, זוכה להמשיך אותה, ז"א שהוא תורה. ואז יתקשר בהם ז"א ונוקבא, שהיא השכינה, בייחוד אחד. (361)

שלמה המלך אמר, **אם חֲכַמְתָּ חֲכַמְתָּ לָךְ**. כי כשיתחכם האדם בתורה, התועלת שלו הוא, ולא של התורה, כי בתורה אינו יכול להוסיף אפילו אות אחת. וּלְצַתָּ, לבדך תישא, כי לא יגרע כלום, משום זה, משבחה של תורה. והליצנות שלו לבדו הוא, ונשאר בה, להאבידו מעוה"ז ומעוה"ב. (344)

אשרי הם ישראל, שהקב"ה נתן להם התורה, לגלות להם סודות עליונים.

מי שאוחז בתורה, התורה סומכת אותו ומחזיקה אותו על יְרֵכָהּ, נצח והוד, שלא יסור לימין ולשמאל, אלא בקו האמצעי, שהוא התורה. אשרי הם ישראל, שהקב"ה נתן להם התורה, לגלות להם סודות עליונים. עליהם כתוב, ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום. (זוהר חדש, 25)

אשרי שומרי משפט. השומרים אמונתו של הקב"ה. כי הקב"ה נקרא משפט, וצריך האדם לשמור עצמו, שלא יסור לדרך אחר, אלא שיהיה שומר משפט. משום שהקב"ה הוא משפט. שכל דרכיו משפט.

השם משפט, מורה על הכרעת דברים, הבאה אחר שמיעת ב' צדדים, ההפוכים זה לזה. כמו שופט, אחר ששמע היטב כל הטענות של שני

הצדדים המריבים, הוא נותן את הכרעתו, ואומר פלוני, אתה זכאי, ופלוני, אתה חייב. והכרעה זו נקרא משפט. וזה קו האמצעי, שמכריע בין שני הקווים ימין ושמאל, ההפוכים זה לזה, באופן, שיאירו שניהם לצד הקדושה. ועל שם הכרעתו זו, הוא נקרא משפט. (118)

הרהור טוב העולה למעלה, נאחז בעה"ח, קו אמצעי, ומחזיק בענפיו ואוכל מפירותיו. כל הקדושות וכל הברכות יוצאות ממנו, ונוחל חיים לנפשו, ורפואה לעצמו. עליו נאמר, והיה כעץ שתול על מים ועל יובל. כל דברי העולם הולכים אחר המחשבה וההרהור. שכתוב, והתקדשתם והייתם קדושים. משום שכל הקדושות שבעולם הוא מוציא וממשיך עם הרהור טוב. (181-182)

אם ישים אליו ליבו, רוחו ונשמתו אליו יאסוף. כי הרצון והמחשבה מושך המשכה ועושה מעשה בכל מה שצריך. ועל כן בתפילה צריכים רצון והרהור לכוון בה. וכן בכל העבודות של הקב"ה, ההרהור והמחשבה עושה מעשה ומושך המשכה לכל מה שצריך. (189)

בני עליון, קדושים עליונים.

ברוכי העולם בעלי מוח האגוז, האספו לדעת, כי ציפור יורדת בכל יום, מתעוררת בגן, שלהבת אש בכנפיה. בידה ג' מגרפות, כלומר יְעִים, חדות כחרב, מפתחות האוצרות ביד ימינה.

קוראת בכוח לצדיקים שבגן עדן, מי מכם שפניו מאירים, שזכה לחכמה, שנאמר, חכמת אדם תאיר פניו, שנכנס ויצא והתחזק בעה"ח, שזכה לג' קווים: נכנס בקו ימין, ויצא בקו שמאל, והתחזק בעה"ח, קו אמצעי. הגיע בענפיו, חג"ת נה"י דז"א, עה"ח וענפיו. ונאחז בשורשיו, ג"ר דז"א. אוכל מפירותיו המתוקים מדבש, הארת החכמה שבנוקבא דז"א, שזה פרי מתוק שלו. הנותן חיים לנפש ורפואה לעצמו, הגוף שלו. מכריזה ואומרת, מי הוא הזוכה לכל זה, הוא מי שנשמר מהרהור רע, מהרהור המשקר בעה"ח, מהרהור המטמא את הנהר והנחל, מקורו של ישראל, מהרהור הנותן מוות לנפש ושבירה לעצמו. (176-177)

על הנוקבא כתוב, וינחם ה' ויתעצב. כי במקום זה תלויים הדינים והעיצבון. אבל בכל מה שלמעלה, בבינה, הכול הוא באור, וחיים לכל הצדדים. ואין

עצבות לפני המקום, שמורה על הפנימיות, בינה, שרק בה אין עצבות, אבל החיצוניות, הנוקבא בה יש עצבות. וע"כ כתוב, עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה. עבדו את ה' בשמחה, כנגד עולם העליון. בואו לפניו ברננה, כנגד עולם התחתון. (340)

רבי אבא ורבי יוסי ישובו ועסקו בתורה עד חצות הלילה.

נרדם רבי אבא, ורבי יוסי היה יושב. ראה את רבי אבא, שפניו מתאדמים, והוא צוחק, וראה אור גדול בבית. אמר רבי יוסי, משמע מזה, שהשכינה היא כאן. השפיל עיניו, ישב שם עד שהייתה עולה השחרות שבבוקר, והאור היה מאיר בבית. בעוד שהיה נושא את עיניו, ראה את השחר ונחשך הבית.

נעור רבי אבא, ופניו היו מאירים, ועיניו צוחקות. אחז בו רבי יוסי. אמר רבי אבא, אני יודע מה שאתה רוצה. חייך, סודות עליונים ראיתי. ובשעה שמט"ט שר הפנים אחז בנשמה שלי, העלה אותה לחדרים גדולים ועליונים.

וראיתי נשמות שאר הצדיקים עולים שם. ושר הפנים אמר להם, אשריכם צדיקים, שבשבילכם אני נבנה בבניין קדוש של השם המכובד, שנמשכים לו

אורות השם הקדוש, לענות, להשפיע, לצבאותיו של
מלך העליון. וראיתי את תורת, שלמדתי, שהייתה
מונחת שם תְּלִי תְּלִים, כמגדל גדול. ומשום זה שמחתי
בחלקי. ועיניי היו צוחקות. (זוהר חדש, 47-44)

וישלח

כל הדברים שבעוה"ז תלויים למעלה. וכשמסתכמים למעלה תחילה, מסתכמים גם כן למטה. וכן אין ממשלה למטה, עד שניתנה הממשלה מלמעלה. וכן הכול תלוי זה בזה. שכל הנעשה בעוה"ז, תלוי במה שנעשה מלמעלה. (126)

יש בדברי תורה סודות עליונים, המשונים זה מזה, והכול הוא אחד. (121)

אשריהם ישראל, שהקב"ה רצה בהם, ונתן להם תורת אמת, כדי לזכות בה לחיי עולם. כי כל מי שעוסק בתורה, הקב"ה מושך עליו חיים עליונים, ומביאו לחיי העוה"ב, שכתוב, כי הוא חייך ואורך ימך. (46)

כמה חביבים ישראל לפני הקב"ה, שאין לך אומה ולשון בכל אוה"ע עובדי עבודה זרה, שיהיו להם אלהים שיקבלו תפילתם, כמו שעתיד הקב"ה לקבל תפילתם ובקשתם של ישראל, בכל שעה שצריכים לקבלת התפילה, שהם מתפללים רק בשביל המדרגה שלהם, שהיא השכינה. כלומר, בכל שעה שתפילתם היא לתיקון השכינה. (164)

אדם צריך לסדר שבחו של ריבונו בתחילה, ואח"כ יתפלל תפילתו. (69)

תפילת כל אדם היא תפילה. אבל תפילת העני, היא תפילה העומדת לפני הקב"ה, שהיא שוברת שערים ופתחים, ונכנסת להתקבל לפניו. ולפני ה' ישפוך שיחו. (65)

תפילה של רבים עולה לפני הקב"ה, והקב"ה מתעטר באותה התפילה. משום שהיא עולה בכמה אופנים, כי אחד שואל חסדים, והשני גבורות, והשלישי רחמים. ונכללת מכמה צדדים, מצד ימין

שמאל ומאמצע. כי חסדים נמשכים מצד ימין, וגבורות מצד שמאל, ורחמים מהצד האמצעי. ומשום שנכללת מכמה אופנים וצדדים, נעשית עטרה ומונחת על ראש צדיק חי העולמים, יסוד, המשפיע כל הישועות אל הנוקבא, וממנה לכל הציבור.

אבל תפילת יחיד אינה כלולה מכל הצדדים, והיא אינה אלא באופן אחד, או שמבקש חסדים, או גבורות, או רחמים. ועל כן תפילת יחיד אינה מתוקנת להתקבל כמו תפילת הרבים. כי אינה נכללת בכל ג' הקווים, כמו תפילת הרבים. (45)

בשעה שהאדם בא לעולם, מיד היצה"ר בא עימו, ומקטרג עליו תמיד, כמ"ש, לַפְתַּח חטאת רובץ. חטאת רובץ, הוא היצה"ר. לַפְתַּח, לַפְתַּח בית הרחם, כלומר, תכף עם היוולדו של האדם.

דוד קרא את היצה"ר בשם חטאת. כמ"ש, וחטאתי נגדי תמיד. משום שבכל יום עושה את האדם להחטיא לפני ריבונו. ויצה"ר זה אינו סר מן האדם מיום היוולדו עד עולם. והיצה"ט בא אל האדם מיום שבא להיטהר. (1-2)

מי שאינו הולך אחר היצה"ר, ואינו מתגאה כלל, ומשפיל רוחו וליבו ורצונו אל הקב"ה, אז היצה"ר מתהפך להיות עבד לו. שאינו יכול לשלוט עליו. ולהיפך, אותו האדם שולט עליו. (17)

ישראל, זה עה"ח, ז"א. ומשום שבני ישראל התדבקו בעה"ח, יהיו להם חיים, ויקומו מעפר, ויתקיימו בעולם, ויהיו לעם אחד לעבוד את הקב"ה. (254)

כל עמי העולם עובדי עכו"ם, נתן אותם הקב"ה תחת שרים ממונים ידועים. וכולם הולכים אחר אלהיהם. וכולם שופכי דמים ועושי מלחמה, גוזלים ומכים ומנאפים, ומתערבים בכל העושים מעשים להרע, ומתגברים תמיד בכוחם להרע.

וישראל, אין להם גבורה וכוח לנצח אותם, רק בפיהם, בתפילה. כמו תולעת, שאין לה גבורה וכוח, אלא בפה. ובפה היא שוברת הכול. וע"כ נקראים ישראל תולעת.

אל תיראי תולעת יעקב. אין לשום ברייה בעולם, כמו לתולעת הזו של טוֹוֹית המשי, שממנה יוצאים כל לבושי כבוד, תלבושת המלכים. ולאחר טווייתה, זורעת זרע ומתה. ואח"כ, מאותו זרע שנשאר ממנה,

קמה לתחייה כמקודם לכן, ושוב היא חיה. כך הם ישראל, כאותה התולעת, שאע"פ שמתים, יחזרו ויחיו בעולם, כמקודם לכן.

וכן נאמר, כי כחומר ביד היוצר, כן אתם בְּיָדֵי בית ישראל. זהו חומר של אותה זכוכית, אשר אע"פ שנשברת, חוזרת ומיתקנת, ויש לה תקנה כמקודם לכן. כך ישראל, אע"פ שמתים, חוזרים לתחייה. (250-253)

בזמן שהקב"ה יקים ישראל ויוציאם מן הגלות, אז יפתח להם פתח אור דק וקטן מאד. ואח"כ יפתח להם פתח אחר, מעט גדול ממנו. עד שהקב"ה יפתח להם את השערים העליונים הפתוחים לארבע רוחות העולם. שלא תתגלה ישועתם בבת אחת. אלא בדומה אל שחר, שהולך ואור עד נכון היום.

וכל מה שעושה הקב"ה לישראל ולצדיקים שבהם, שמושיעם לאט לאט ולא בפעם אחת. בדומה לאדם הנתון בחושך. ותמיד בחושך היה משכנו. שבעת שרוצים להאיר לו, צריכים לפתוח לו תחילה אור קטן, כפתחו של מחט. ואח"כ מעט גדול ממנו. וכן בכל פעם יותר, עד שמאירים לו כל האור כראוי.

(90-91)

וישב

הקב"ה עשה את האדם כעין של מעלה, הכול בחכמה. כי אין לך איבר ואיבר בבן אדם, שאינו עומד בחכמה העליונה, שכל איבר רומז על מדרגה מיוחדת. כי אחר שניתקן כל הגוף באיבריו כראוי, הקב"ה משתתף עימו, ומכניס בו נשמה קדושה, כדי ללמד האדם ללכת בדרכי התורה, ולשמור מצוותיו, כדי שיתוקן האדם כראוי, ע"ד הכתוב, נשמת האדם תלמדנו. (166)

כל נשמה מנשמות שבעולם, שהתקיימו בעוה"ז, והשתדלו לדעת את ריבונם בחכמה העליונה, היא עולה ומתקיימת במדרגה עליונה למעלה מכל אלו הנשמות, שלא השיגו ולא ידעו. והן עומדים תחילה לתחייה. (60)

צריך האדם להרבות הדמות של מלך העליון בעולם. וזה סוד, כי להיות אותו הנהר הנמשך ויוצא, שהוא יסוד העליון, מימיו אינם נפסקים לעולם, ע"כ צריך גם האדם, שלא יפסיק הנהר והמקור שלו, בעוה"ז. (157)

כמה הם כסילים בני אדם, שאינם יודעים ואינם מסתכלים לדעת דרכיו של הקב"ה, כי כולם ישנים. שלא תמוש שינה מחורי עיניהם. (155)

תורת ה' תמימה משיבת נפש.

כמה יש להם לבני אדם, להשתדל בתורה, כי כל מי שמשתדל בתורה יהיה לו חיים בעוה"ז ובעוה"ב, והוא זוכה בשני עולמות. ואפילו מי שמשתדל בתורה ואינו משתדל בה כראוי, הוא זוכה לשכר טוב בעוה"ז, ואין דנים אותו בעולם האמת. (120)

שהאדם מתקרב לתורה, הנקראת טוב, אז מתקרב אל הקב"ה, הנקרא טוב. ואז מתקרב להיות צדיק, הנקרא טוב. וכשהוא צדיק, שורה עליו השכינה, ומלמדת אותו סודות עליונים בתורה, משום שהשכינה אינה מזדווגת אלא בטוב, שהוא צדיק. וצדיק וצדק, שהוא השכינה, הולכים יחד. (זוהר חדש, 9)

אחר שהגוף נשבר ע"י הפגם והקטנות של הנשמה,
שנעשה בזה כלי לקבל גם את הגדלות של הנשמה, אז
רוצה בהם הקב"ה. מה שאין כן בטרם שהגוף נשבר
מחמת פגם הנשמה, אינו רוצה בהם הקב"ה, כי אינו
ראוי לקבל אור הנשמה. (38)

**כשהדין שורה על אדם צדיק, הוא משום אהבת
הקב"ה אליו.**

כאשר הקב"ה מרחם על האדם באהבה, לקרבהו
אליו, מְשַׁבֵּר הגוף בשביל להשליט את הנשמה, ואז
מתקרב האדם אליו באהבה, והנשמה שולטת באדם,
והגוף נחלש.

וצריך האדם לגוף חלש ולנפש חזקה, שתתגבר
בגבורה. ואז הוא אוהבו של הקב"ה. הקב"ה נותן צער
אל הצדיק בעוה"ז, בשביל לזכותו לעוה"ב.

וכשהנשמה היא חלשה והגוף חזק, הוא שונאו של
הקב"ה, שאינו חפץ בו, ואינו נותן לו צער בעוה"ז,
אלא דרכיו ישרים, והוא בכל השלמות. משום, שאם
עושה צדקה או מעשים טובים, הקב"ה משלם שכרו
בעוה"ז, ולא יהיה לו חלק לעוה"ב. ומשום זה, צדיק
השבור תמיד, הוא אוהבו של הקב"ה. והדברים
אמורים, רק באם בדק ולא מצא בידו שום חטא
שייענש על ידו. (26-28)

**השכינה אינה שורה במקום עצבות, אלא במקום
שיש בו שמחה. ואם אין בו שמחה, לא תשרה השכינה
במקום ההוא. (29)**

**מי שמשתדל בתורה ובמעשים טובים, גורם לכנ"י,
שהיא השכינה, להרים ראשה תוך הגלות. אשרי
חלקם של המשתדלים בתורה יום ולילה. (252)**

**עיני כל אליך יִשְׁבְּרוּ, שישברו לשמן המשחה
העליון, הנוזל ממוח הסתום מכל סתומים, דא"א,
הארת הג"ר, אל כל, יסוד, ואז, ואתה נותן להם את
אוכלם בעיתו, במלכות, הנקראת עת שלו, כי כל,
היסוד, כשמעורר את הכלה, כנ"י, המלכות, שנקראת
כל ה', אז הוא מרחם על העולם, וכל העולמות
בשמחה ושעשועים מהארת הג"ר.**

**ואז כתוב, פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון.
וזהו רצון הרצונות, היורד ממו"ס דא"א לכל, יסוד.
וכיוון שכל מתברך, מתברכים כל העולמות. כמ"ש,
צדיק ה' בכל. קרוב ה' לכל. (זוהר חדש, 11-12)**

כשאדם רואה, שהרהורים רעים באים אליו, יעסוק בתורה, ואז יעברו ממנו. כשאותו צד הרע בא לפתות את האדם, ימשיך אותו אל התורה, ויפרד ממנו.

כאשר צד הרע הזה עומד לפני הקב"ה להשטין על העולם, על מעשים רעים שעשו, הקב"ה מרחם על העולם, ונותן עצה לבני אדם להינצל ממנו, שלא יוכל לשלוט עליהם, ולא על מעשיהם. ומהו העצה. הוא להשתדל בתורה, ויינצלו ממנו, שכתוב, כי נר מצווה ותורה אור. לשמורך מאשת רע מחלקת לשון נכרייה. הרי שהתורה משמרת מפני יצה"ר. (223-224)

כמה מקטרגים יש לאדם מיום שנתן לו הקב"ה נשמה בעוה"ז.

מכיוון שיצא האדם לאוויר העולם, מיד הזדמן יצה"ר להשתתף עימו, כמ"ש, לפתח חטאת רובץ, כי אז משתתף עימו היצה"ר.

כי הבהמות, מיום שנולדו, כולן שומרות את עצמן ובורחות מאש מכל מקומות הרעים. והאדם, כשנולד, מיד בא להשליך עצמו לתוך האש, משום שיצה"ר שורה בתוכו, ומיד מסיתו לדרך רע. (1-2)

צדיק הוא מי שלא האמין לאותו רשע ערום, שהוא יצה"ר, משום שהקדים טענותיו מטרם שיבוא חברו, שהוא יצה"ט. שמקיים הב', ובא רעהו וחקרו. ובדבר זה אנשים נכשלים מלזכות לעוה"ב.

אבל צדיק, שירא את ריבונו, כמה רעות הוא סובל בעוה"ז, כדי שלא יאמין ולא ישתתף עם היצה"ר. והקב"ה מצילו מכולם. זהו שכתוב, רבות רעות צדיק ומכולם יצילנו ה'. רבות רעות לצדיק, לא כתוב, אלא, רבות רעות צדיק. שהסובל רבות רעות הוא צדיק, משום שהקב"ה חפץ בו. כי הרעות שסובל, מרחיקות אותו מן יצה"ר. ומשום זה הקב"ה חפץ באדם ההוא, ומציל אותו מכולם, בעוה"ז ובעוה"ב. אשרי חלקו. (10-11)

אשרי חלקם של ישראל, שהם מתדבקים בהקב"ה כראוי, ונותן להם עצה להינצל מכל צדדים אחרים שבעולם, משום שהם עם קדוש לנחלתו וחלקו. וע"כ נותן להם עצה בכל דבר ודבר. אשרי הם בעוה"ז ובעוה"ב. (228)

מקץ

כשברא הקב"ה את עולם העליון, בינה, התקין הכול כראוי, והוציא אורות עליונים המאירים מכל הצדדים, שהם ג' הקווים, והכול הוא אחד. וברא שמיים של מעלה, ז"א, וארץ שלמעלה, הנוקבא, שייתקנו כולם כאחד, הבינה וזו"ן, לתועלת התחתונים. (10)

כל מעשי העולם בכמה ממונים תלויים, שאין לך כל עשב למטה, שאין לו ממונה למעלה, שְמכה אותו ואומר לו גְדל. וכל בני העולם אינם יודעים ואינם משגיחים על שורשם, למה הם נמצאים בעולם. (51)

כל העולם וכל מעשי העולם, אינם נקשרים בקדושה, אלא ברצון הלב, כשעולה ברצון האדם. שכתוב, וידעת היום והשבות אל לבבך. אשרי הם הצדיקים,

שממשיכים ברצון ליבם מעשים טובים, להטיב לעצמם ולכל העולם. והם יודעים להתדבק בעת שלום, בעת שיש זיווג העליון, שנקרא שלום. (53)

אשריהם העוסקים בתורה, ויודעים אורחות ושבילים של תורת מלך עליון, ללכת בה בדרך האמת. (56)

רוצה ה' את יראיו.

כמה חפץ הקב"ה בצדיקים, משום שהצדיקים עושים שלום למעלה, באו"א, ועושים שלום למטה, בזו"ן, ומביאים את הכלה לבעלה. ומשום זה חפץ הקב"ה באלו המתיראים אותו ועושים רצונו. שע"י המ"ן שהם מעלים לזו"ן, מעלים גם זו"ן מ"ן לאו"א, ונעשה זיווג למעלה באו"א ולמטה בזו"ן. והכלה, הנוקבא, הם מביאים לבעלה, ז"א, להזדווג. ומשום זה הקב"ה, ז"א, חפץ בהם. כי זולתם לא היה שלום, שהוא זיווג, לא למעלה באו"א, ולא למטה בזו"ן. (32)

כמה יש לבני אדם להסתכל בעבודת הקב"ה, ולהשתדל בתורה ימים ולילות, כדי שידעו ויסתכלו בעבודתו. כי התורה מכריזה בכל יום לפני האדם, ואמרה, מי פתי יסור הנה.

וכשאדם עוסק בתורה ומתדבק בה, זוכה להתחזק בעה"ח, ז"א. כשבן אדם מתחזק בעה"ח בעוה"ז, הוא מתחזק בה לעוה"ב, וכאשר הנשמות תצאנה מעוה"ז, תיתקנה להן מדרגות לעוה"ב.

בכמה מדרגות עה"ח מתחלק. וכולם אחד. כי בעה"ח יש מדרגות אלו על אלו, ענפים, עלים, קליפות, גוף האילן, שורשים. והכול הוא אילן. כעין זה כל מי שמשתדל בתורה, הוא מיתקן ומתחזק בעה"ח, בגוף האילן.

וכל בני ישראל מתחזקים בעה"ח, כולם נאחזים באילן ממש. אלא, מהם בגוף שבו, מהם נאחזים בענפים, מהם בעלים, מהם בשורשים. ונמצא, שכולם נאחזים בעה"ח. ואלו העוסקים בתורה, כולם נאחזים בגוף האילן. ומשום זה מי שעוסק בתורה, הוא נאחז בכל האילן, כי גוף האילן כולל את כולו. (3-6)

הקב"ה עשה ימין ועשה שמאל, להנהיג העולם. אחד נקרא טוב, הימין, ואחד נקרא רע, השמאל, ובשניים אלו נכלל האדם ומתקרב בכל דבר לה', כמ"ש, בשני יצריך, ביצה"ט וביצה"ר. (266)

**אין לך מילה בתורה, שאין בה סודות עליונים
וקדושים, ודרכים לבני אדם להתחזק בהם.**

הקב"ה עשה לו לאדם, שיתחזק בתורה, וללכת
בדרך האמת ולצד ימין, ולא ילך לצד שמאל. ומשום
שהאנשים צריכים ללכת לצד ימין, יש להם להרבות
אהבה זה עם זה, כי אהבה היא בחינת ימין, ולא
יהיה שנאה זה עם זה, שהוא בחינת שמאל, כדי
שלא להחליש הימין, שהוא המקום שישראל
מתדבקים בו. (177-178)

**אשרי הם שעוסקים בתורה ויודעים להסתכל
ברוח החכמה. את הכול עשה יפה בעיתו.**

פירושו, כל המעשים שעשה הקב"ה בעולם, בכל
מעשה ומעשה, יש מדרגה הממונה על מעשה ההוא
בעולם, הן לטוב והן לרע. (52)

**למה ישמח על הרעות? כי אם המעשה שעשה גרם
לו רע, מחמת המדרגה הממונה עליה, מצד שמאל,
יש לו לשמוח ולהודות על הרע הזה שהגיע לו, כי
הוא גרם לעצמו את זה, משום שהלך בלא ידיעה,
כציפור זו שנפלה בפח. ועתה, כיוון שכבר השיג ידיעה**

מחמת העונש, כבר ידע לעשות טוב בחייו. ע"כ יש לו
לשמוח ולהודות על העונש. (55)

**יש יצה"ט ויצה"ר. וישראל צריכים להגביר את
יצה"ט על יצה"ר, ע"י מעשים הטובים.**

ואם האדם נוטה לשמאל, אז מתגבר יצה"ר על
יצה"ט. ומי שהיה פגום, יצה"ר השלימו בחטאו. כי
מנוול הזה אינו נשלם, אלא ע"י החטאים של בני
אדם.

ובשביל זה, צריך האדם להיזהר, שלא יושלם
היצה"ר בחטאיו. ויישמר תמיד, כי יצה"ט צריכים
להשלים אותו בשלמות תמיד, ולא את יצה"ר.
ומשום זה, אל תאמר אַנְשַׁלְמָה רע, כי ע"י השנאה
תגביר השמאל ותשלים את יצה"ר. אלא קווה אל ה'
וְיֹשֶׁע לָךְ. (179-180)

**לעולם ירגיז אדם יצה"ט על יצה"ר, וישתדל אחריו.
אם הלך ממנו, טוב. ואם לא, יעסוק בתורה. כי אין לך
דבר לשבור את היצה"ר, אלא התורה. (195)**

לעולם אל יפתח אדם פיו לרע, כי הוא אינו יודע
מי מקבל המילה, וכשאדם אינו יודע הוא נכשל בה.
והצדיקים כשפותחים פיהם, כולם שלום. (57)

אין לאדם להסתכל בתפילתו להקב"ה, אם ישועתו
באה או לא באה, כי כאשר מסתכל בה, כמה בעלי
הדין באים להסתכל במעשיו. (209)

ויגש

ה' בחכמה יסד ארץ.

כשברא הקב"ה את העולם, ראה שאינו יכול להתקיים. כי העולם נברא בשליטת קו שמאל, חכמה בלי חסדים, ואין החכמה מאירה בלי חסדים, וע"כ לא יכול להתקיים. עד שברא את התורה, קו האמצעי. ז"א, הנקרא תורה, שהכליל ב' הקווים ימין ושמאל זה בזה. ונכללה החכמה בחסדים, ואז האירה החכמה. אשר ממנה, מקו אמצעי, יוצאים כל הנהגות העליונים והתחתונים, ובה מתקיימים העליונים והתחתונים. וזהו שכתוב, הויה, ז"א, קו אמצעי, בחכמה יסד ארץ. שיסד הארץ בחכמה, כי הלביש החכמה בחסדים, והתקיימה הארת החכמה בעולם. ובחכמה מתקיימים כל קיומי העולם והכול יוצאים ממנה. כמ"ש, כולם בחכמה עשית. (51)

תכלית כל העולם ושלמותו, הוא האדם. (11)

כאשר ברא הקב"ה את העולם, עשה את העולם התחתון כעין עולם העליון, ועשה הכול זה כנגד זה, שכל פרט ופרט שבעולם התחתון יש לו שורש כנגדו בעולם העליון, והוא כבודו למעלה ולמטה.

וברא אדם על הכול, שהוא כולל ומשלים כל פרטי הבריאה. (10-11)

הקב"ה ברא העולם, והמשיל את האדם עליו, שיהיה מלך על הכול.

ומאדם הזה נפרדים בעולם כמה מינים. מהם צדיקים, מהם רשעים, מהם טיפשים, מהם חכמים. וכל ד' מינים הללו מתקיימים בעולם, עשירים ועניים, כדי שיזכו וייטיבו אלו עם אלו. שייטיבו הצדיקים עם הרשעים להחזירם בתשובה. וייטיבו החכמים עם הטיפשים ללמדם שכל. וייטיבו העשירים עם העניים למלא מחסורם. כי ע"י זה זוכה האדם לחיי עולם, ומתקשר בעה"ח. (62-63)

ג' מדרגות, נר"ן, כלולות באלו שזכו לעבודת ריבונם.
כי מתחילה יש לו נפש, והיא תיקון קדוש, שייתקנו בה בני אדם. כיוון שהאדם בא להיטהר במדרגה זו, הוא מיתקן להתעטר עם רוח. והיא מדרגה קדושה השורה על הנפש, שיתעטר בה אדם ההוא שזכה.
כיוון שהתעלה בנפש ורוח, ובא וניתקן בעבודת ריבוננו כראוי, אז שורה עליו הנשמה, מדרגה עליונה קדושה השולטת על הכול, כדי שיתעטר במדרגה עליונה קדושה, ויהיה אז שלם בכל. שלם מכל הצדדים, לזכות לעוה"ב, והוא אוהבו של הקב"ה, כמ"ש, להנחיל אוהביי יש. אוהביי אלו, שנשמה קדושה בהם. (16-17)

כשנגלה הרצון, והייחוד התעטר בזו"ן כאחד, אז שני העולמות זו"ן, מתקשרים יחד, ונועדים יחד. ז"א, לפתוח האוצר ולהשפיע. הנוקבא, ללקוט ולאסוף לתוכה את השפע. (27)

אשרי הם הצדיקים שקרבתם זה לזה מביא שלום בעולם, משום שיודעים ליחד הייחוד ולעשות קירבה להרבות שלום בעולם. כי יוסף ויהודה, כל עוד שלא התקרבו זה לזה, לא היה שלום. כיוון שהתקרבו ביחד יוסף ויהודה, אז התרבה השלום בעולם. והתווספה שמחה למעלה ולמטה בעת שהתקרבו יהודה ויוסף. (61)

ויחי

קול גלגל המתגלגל ממטה למעלה. מרכבות
סתומות הולכות ומתגלגלות. קול נעימות עולה
ויורד, הולך ומשוטט בעולם. קול שופר נמשך בעמקי
המדרגות, ומסבב הגלגל סביב. (507)

כל הנקרא בשמי ולכבודי, כדי שיעשה לי כבוד.
בראתיו, כדי לייחד אותי. יצרתיו, לעשות לי
מעשים טובים. אף עשיתיו, שיתעורר על ידו כוח
העליון. (212)

כל אלו הנשמות שהיו מיום שנברא העולם, כולן
עומדות לפני הקב"ה מטרם שיורדות לעולם, באותה
הצורה ממש שנראות אח"כ בעולם, ובאותו המראָה
של גוף האדם העומד בעוה"ז, כן הוא עומד למעלה.

בשעה שהנשמה מוכנה לרדת בעולם, באותה צורה ממש שעומדת בעוה"ז, כן עומדת לפני הקב"ה, והקב"ה משביע אותה, שתשמור מצוות התורה, ולא תעבור על חוקי התורה. (497-498)

כמה חשובים מעשי המלך הקדוש, כי במעשים שעושים למטה, קושרים אותם בדברים העליונים למעלה, בשורשם, כי כל דבר למטה בעוה"ז יש לו שורש למעלה בעולמות העליונים. וכשלוקחים אותם למטה ועושים מעשה בהם, מתעורר כנגדם מעשה שלמעלה, בשורשם שבעולמות העליונים. (210)

בני אדם אינם מסתכלים ואינם יודעים ואינם משגיחים, שבשעה שהקב"ה ברא את האדם וכיבד אותו במוחין עליונים, ביקש ממנו שיתדבק בו, כדי שיהיה יחיד, ויהיה לו לב אחד, ויהיה דבוק במקום דבקות יחיד, שאינה משתנה, בז"א, שנאמר בו, אני הויה לא שְׁנִיתִי, ואינו מתהפך לעולם, בקשר ייחוד הכול נקשר בו. (237)

מיום שיצא רבי שמעון מן המערה, לא התכסה שום דבר מהחברים. והיו מסתכלים בסודות העליונים והתגלו בהם, כאילו ניתנו באותה שעה בהר סיני. אחר שמת רבי שמעון, ויִסְכְּרוּ מעיינות תהום וארובות השמיים. שנסתמו מעיינות החכמה. והיו החברים הוגים דברים, ולא עמדו בהם לדעת סודם. (120)

החרשים שְׁמָעוּ והעיוורים הביטו לראות.

החרשים שְׁמָעוּ, אלו הם בני אדם שאינם מקשיבים לדברי תורה, ואינם פותחים אוזניהם לשמוע למצוות אדונם. והעיוורים, שאינם מסתכלים לדעת על מה הם חיים, כי בכל יום ויום יוצא כרוז וקורא, ואין מי שישגיח עליו. (295)

אשרי הם בני העולם העוסקים בתורה, כי כל מי שעוסק בתורה, אהוב הוא למעלה ואהוב למטה, ונוחל בכל יום נחלת עוה"ב. כמ"ש, להנחיל אוהביי יש. יש, זה עוה"ב, בינה, שמימיו, השפע שלו, אינו נפסק לעולם. כי העוסק בתורה מקבל שכר טוב עליון, שאדם אחר לא זכה בו, והוא יש, בינה. (788)

השכינה אינה שורה, אלא במקום שלם, ולא במקום חסר, ולא במקום פגום, ולא במקום עצב, אלא במקום נכון במקום שמחה. עבדו את ה' בשמחה, בואו לפניו ברננה. אין עבודת הקב"ה, אלא מתוך שמחה. (116-117)

כשהאדם יוצא לדרך, יסדר תפילתו לפני אדונו, כדי להמשיך עליו את השכינה. ואח"כ יצא לדרך. ונמצא זיווג השכינה, לגאול אותו בדרך, ולהצילו בכל מה שצריך. (426)

לעולם יסדר אדם שבחו של אדונו, ואח"כ יתפלל תפילתו. מי שליבו טרוד ורוצה להתפלל תפילתו, או שהוא בצרה, ואינו יכול לסדר שבחו של אדונו, מה הוא? אע"פ שאינו יכול לכוון את הלב והרצון, למה יגרע סדר שבחו של ריבונו? אלא יסדר שבחו של ריבונו, אע"פ שאינו יכול לכוון, ואח"כ יתפלל תפילתו. כמ"ש, תפילה לדוד, שמעה ה' צדק, הקשיבה רינתי האזינה תפילתי. שמעה ה' צדק, מתחילה, משום שסידר שבח של ריבונו. ואח"כ, הקשיבה רינתי האזינה תפילתי. מי שיכול לסדר שבח של אדונו ואינו עושה, עליו כתוב, גם כי תרבו תפילה אינני שומע. (713-714)

מה הם מ"ן? שבהשתוקקות שלמטה, עולים מים תחתונים, מ"ן, לקבל מים עליונים, מ"ד, מהמדרגה שעליהם. כי מים תחתונים, מ"ן, אינם נובעים, זולת ע"י התעוררות השתוקקות של התחתונה. ואז ההשתוקקות של התחתונה והעליונה מתדבקות, ונובעים מים תחתונים נגד מים עליונים היורדים, ונגמר הזיווג, והעולמות מתברכים, וכל הנרות דולקים, והעליונים ותחתונים נמצאים בברכות. (717)

פְּנָה אל תפילת הערער ולא בְּזָה את תפילתם. היה צריך לומר, הקשיב, או שמע. מהו פנה?

אלא כל תפילות העולם, תפילות רבים, הן תפילות. אבל תפילת יחיד, אינה נכנסת לפני המלך הקדוש, אלא בכוח חזק. כי מטרם שהתפילה נכנסת להתעטר במקומה, משגיח בה הקב"ה, ומסתכל בה, ומסתכל בעוונותיו ובזכותו של אותו אדם, מה שאינו עושה כן בתפילת רבים, שכמה הן התפילות שאינם מן הצדיקים, ונכנסות כולן לפני הקב"ה, ואינו משגיח בעוונותיהם.

פנה אל תפילת הערער. שמהפך התפילה ומסתכל בה מכל צד, ומסתכל באיזה רצון נעשה התפילה, ומי הוא האדם שהתפלל תפילה הזו, ומה

הם מעשיו. לפיכך צריך האדם, שיתפלל תפילתו בציבור, משום שלא בָּזָה את תפילתם, אע"פ שאינם כולם בכוונה ורצון הלב. וכמ"ש, פנה אל תפילת הערער, שרק לתפילת יחיד פונה להסתכל בה, אבל את תפילת רבים, לא בָּזָה את תפילתם, אע"פ שאינם רצויים. (513-515)

כל מדרגה תחתונה נחשבת לנקבה כלפי מדרגה העליונה ממנה. כגון עשיה נחשבת לנקבה כלפי עולם היצירה, והיצירה נחשבת לנקבה כלפי עולם הבריאה. וכן מדרגה העליונה נחשבת לזכר כלפי התחתונה ממנה, כגון יצירה נחשב כזכר לעולם עשיה, וכן בריאה נחשבת לזכר לעולם היצירה. כי זה הכלל, המשפיע הוא זכר, והמקבל הוא נקבה.

וכיוון שאין מדרגה יכולה לקבל משהו ממדרגה גבוהה ממנה יותר ממדרגה אחת, ומקבלת רק מהמדרגה העליונה הסמוכה לה, נמצא שכל מדרגה העליונה המשפיעה, הוא זכר, וכל תחתונה המקבלת ממנה, היא נקבה. וע"י ההשתוקקות, שכל תחתונה משתוקקת לקבל שפע מעליונה ממנה, היא מעלה אליה מ"ן, באופן, שכל תחתונה מעלה מ"ן לעליונה ממנה, הסמוכה לה, עד שמגיע לא"ס. ואז א"ס מוריד שפע, מ"ד. וכל מדרגה עליונה משפיעה השפע שקיבלה, למדרגה תחתונה הסמוכה לה, שכן

משתלשלת המ"ד ממדרגה למדרגה, עד התחתונים
שבעולם העשיה. (716)

התחתונים, שבעולם עשיה, אינם יכולים להעלות
מ"ן ישר לזו"ן דאצילות, אלא רק למדרגה עליונה
הסמוכה לה. ואותה מדרגה מעלה ג"כ לעליונה הסמוכה
לה. וכן עולה המ"ן ממדרגה למדרגה, עד שהמ"ן
מגיעים לזו"ן דאצילות. ע"כ נאמר, שבהתעוררות
של מטה, ע"י הקורבן שהתחתונים מקריבים בעולם
עשיה, מתעורר ג"כ למעלה, שמתעוררים המדרגות
שבעולם היצירה, להעלות המ"ן שקיבלו מעשיה אל
עולם דבריא. ובהתעוררות של מעלה של המדרגות
דבריא, אל העליון ממנו, לעולם אצילות, מתעורר
העליון ממנו, עד שמגיע המ"ן אל הנוקבא, ומעלה
המ"ן לז"א. והיא מאירה ממנו. להדליק את הנר,
פירושו לייחד הנוקבא, שנקראת נר, בז"א, כדי שתקבל
ממנו אור, שנבחן שנדלקת ממנו. (715)

כשהברכות נמשכות מלמעלה מעומק הזה, מבינה,
מקבל אותם כולן שמיים, ז"א, וממנו נמשכות למטה
עד שמגיעות לצדיקים, צדיק וצדק, ברית העולם,
הנוקבא. וממנה מתברכים כל הצבאות וכל המחנות
למיניהם, שהם התחתונים שבבי"ע. (408)

**כל אדם הבא לעבוד את הקב"ה, בבוקר ובערב
צריך לעבוד את הקב"ה. (414)**

**החיוב הוא על האדם, לייחד את השם הקדוש,
הנוקבא, בז"א, בפה בלב ובנפש. ולהתקשר כולו
בזו"ן, שיעלה למ"ן אליהם, כשלהבת הקשורה בגחלת.
ובאותו הייחוד שעושה גורם, שיתרצה המלך עם
המלכה, ומודיע אל המלך את אהבתה אותו. שעם
עליית הנשמה למ"ן לז"א, נעשית קו אמצעי ביניהם,
ועושה שלום ומייחדת אותם זה עם זה. (678)**

**מרחוק ה' נראה לי, ואהבת עולם אהבתיך.
מרחוק, בגלות, והיה זה מפני האהבה הגדולה,
שאינה מתגלה אלא רק ע"י הגלות. הגלות הוא
התיקון, שיהיו בני ישראל משתחררים מהגלות,
ויתגלה אהבת ה' אלינו. (22)**

**אין לנו השגה בג"ר, אלא בז"ת, אפילו בג"ר דע"ס
דעולם העשיה. ובז"ת אפשר ליחידי סגולה להשיג
אפילו בז"ת דג"ר דעולם האצילות. והשמיענו אביו
של רבי יצחק, שרבי שמעון נאחז בז"ת דכל פרצופי
האצילות, ואפילו בז"ת דג"ר דאצילות. (156)**

אמר רבי שמעון, פעם אחת עליתי וירדתי להאיר במקור הנחלים, שהעלה מ"ן והוריד מ"ד אל המלכות, ממקור הנחלים, בינה. וכתוב, כל הנחלים הולכים אל הים והים אינו מלא. מאורו דבינה נבראו כל השרים שבעולם, ומאורו נובעים כל הנחלים, שכל הנחלים הולכים אל הים והים אינו מלא. שלא מלא הים, המלכות, בגלות הזה, כי החושך והאפילה שבגלות, אהבת אמא, בינה, עשתה אותם. ואם לא היה החושך, לא היה נעשה הנחל, המאיר אל הבת, המלכות. והים לא יהיה מלא ושלם עד שיבוא צד האחר, שלא היה בגלות, צד הימין, ששום קליפה אינה שולטת עליו. ואז יתמלא הים, המלכות. (58)

כמה זמן נותר לחיות עוד בעוה"ז? אין רשות להודיע את זה, ואין מודיעים זה לאדם. אבל בשמחה הגדולה היה רבי שמעון ביום פטירתו, ושמחה גדולה בכל העולמות, מחמת רוב הסודות שגילה אז. (157)

הנשים אינן מתברכות אלא מזכרים, כשהם מתברכים תחילה, ומברכה זו של הזכרים, מתברכות, ואינן צריכות לברכה מיוחדת להן. אז למה כתוב, יברך

את בית ישראל, מאחר שהנשים אינן צריכות לברכה מיוחדת? אלא הקב"ה נותן תוספת ברכה לזכר שנשוי אישה, כדי שתתברך ממנו אשתו. וכן בכל מקום נותן הקב"ה תוספת ברכה לזכר שנשא אישה, כדי שתתברך מתוספת זו. וכיוון שאדם נושא אישה, נותן לו ב' חלקים, אחד לו ואחד לאשתו. והוא מקבל הכול, חלקו וחלק אשתו. וע"כ כתוב ברכה מיוחדת לנשים, יברך את בית ישראל, כי זהו חלקן. אמנם הזכרים מקבלים גם חלקן, והם נותנים להן אח"כ. (295)

ספר שמות

שמות

וארא

בוא

בשלח

יתרו

משפטים

תרומה

ספרא דצניעותא

תצווה

כי תישא

ויקהל

פקודי

שמות

בשעה שעלה במחשבה לפני הקב"ה לברוא עולמו, כל העולמות עלו במחשבה אחת, ובמחשבה זו נבראו כולם, כמ"ש, כולם בחכמה עשית. ובמחשבה זו, שהיא החכמה, נברא עוה"ז והעולם של מעלה.

נטה ימינו וברא העולם של מעלה, ז"א. נטה שמאלו וברא עוה"ז, מלכות. כמ"ש, אף ידי יִסְדָּה ארץ, מלכות, וימיני טִפְּחָה שמיים, ז"א. קורא אני אליהם יעמדו יחדיו. וכולם ברגע אחד נבראו. ועשה עוה"ז כנגד העולם של מעלה. וכל מה שיש למעלה, יצא כדוגמתו למטה. שאין לך דבר למטה, שאין לו שורש בעולמות עליונים. (358-359)

אם בני אדם היו יודעים האהבה שאוהב הקב"ה לישראל, היו שואגים כאריות לרדוף אחריו להתדבק בו. (61)

אשריהם הצדיקים, שרצונם הוא בדבקות הקב"ה תמיד. וכמו שהם דבקים בו תמיד, כן הוא דבוק בהם, ואינו עוזב אותם לעולם. (185)

אוי להם לבני אדם, שאינם יודעים ואינם נזהרים בעבודת בוראם. כי בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב, ואומרת, אוי להם לבני אדם, שמזלזלים בעבודת בוראם. אוי להם לבני אדם, מחילול כבודה של התורה. כל מי שעוסק בתורה בעוה"ז ורוכש מעשים טובים, יורש עולם שלם. וכל מי שאינו עוסק בתורה בעוה"ז, ואינו עושה מעשים טובים, אינו יורש לא זה ולא זה. לא את עוה"ז, ולא את עוה"ב. (60)

גדולה צעקה מכולן, שצעקה הוא בלב, וקרובה להקב"ה יותר מתפילה ואנחה, שכתוב, כי אם צעוק יצעק אליי שמוע אשמע צעקתו. (354)

מי שמתפלל ובוכה וצועק, עד שאינו יכול עוד לנענע בשפתיו, זו היא תפילה שלמה שהיא בלב, ולעולם אינה חוזרת ריקנית, אלא שמתקבלת. גדולה צעקה, שקורע גזר דינו של אדם מכל ימיו.

גדולה צעקה שמושלת על מדה"ד של מעלה. גדולה צעקה, שמושלת בעוה"ז ובעוה"ב. בשביל צעקה נוחל האדם העוה"ז והעוה"ב. שכתוב, ויצעקו אל ה' בצר להם, ממצוקותיהם יצילם. (354-357)

כל הדברים שבעולם תלויים בתשובה ובתפילה שהאדם מתפלל להקב"ה. וכל שכן מי שמוריד דמעות בתפילתו, שאין לך שער שאלו הדמעות לא תבואנה בו. כתוב, ותפתח ותראהו את הילד. ותפתח, זו היא השכינה, העומדת על ישראל כאם על הבנים. והיא פותחת תמיד בזכותם של ישראל.

כיוון שפתחה ותראהו את הילד, ילד שעשועים, ישראל, שמתחטאים לפני מלכם תמיד. ומיד שמתחננים לפני הקב"ה, חוזרים בתשובה ובוכים לפניו, כבן הבוכה לפני אביו. כתוב, והנה נער בוכה. כיוון שבכה, הוסרו ממנו כל הגזרות הקשות שבעולם. (203-204)

והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע. והמשכילים, הם המסתכלים בסוד החכמה, שהשיגו החכמה, כי חכמה מכונה אור העיניים, והשגתה מכונה הסתכלות. (1)

חכמים, חשובים יותר מנביאים בכל זמן. כי נביאים, לפעמים שורה עליהם רוח הקודש ולפעמים לא. וחכמים, לא הוסר מהם רוח הקודש אף רגע אחד. והם יודעים מה למעלה ולמטה, ואינם צריכים לגלות. אם לא חכמים, לא ידעו אנשים תורה מה היא, ומה הן המצוות של ריבון העולם, ולא היה הפרש מרוחו של האדם אל רוח הבהמה. (84)

זה הוא רבי שמעון, שבשעה שפותח פיו להתחיל לעסוק בתורה, מאזינים לקולו כל הכיסאות, וכל הרקיעים, וכל המרכבות, וכל אלו שמשבחים לאדונם. אין מי שיפתח לומר שירה, ואין מי שיסיים שירתו. כלומר, אותם שעומדים באמצע השירה, אינם גומרים שירתם, כי כולם נמצאים, להקשיב לקולו של רבי שמעון. עד שלא נשמע בכל הרקיעים של מעלה ושל מטה, פתחון פה.

כשגמר רבי שמעון לעסוק בתורה, מי ראה שירים, מי ראה שמחה, של המשבחים לאדונם, ראה הקולות

ההולכים בכל הרקיעים. ובשביל רבי שמעון, באים כל הנשמות והמלאכים, וכורעים ומשתחוים לפני אדונם, ומעלים ריחות הבשמים שבעדן, הארת החכמה, עד עתיק יומין. וכל זה בשביל רבי שמעון.

(241-242)

ישב רבי שמעון. ורבי אלעזר בנו עומד ומפרש דברי סודות החכמה, והיו פניו מאירות כשמש, והמילים מתפזרות ומעופפות ברקיע. ישבו שני ימים, שלא אכלו, ולא שתו, ולא היו יודעים אם היה יום או לילה. כשיצאו, ידעו שכבר חלפו שני ימים שלא אכלו כלום. קרא על זה רבי שמעון, ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה, לחם לא אכל. ומה אם אנו, שזכינו לדבקות עם ה' שעה אחת, היה כך, שחלפו עלינו באור ה' ב' ימים, שלא ידענו היכן אנו. משה, שהכתוב מעיד עליו, ויהי שם עם ה' ארבעים יום.

כשרבי חייא סיפר המעשה לאביו, רבי שמעון בן גמליאל, תמה ואמר, רבי שמעון הוא אריה, ורבי אלעזר בנו אריה. ואין רבי שמעון כשאר אריות. עליו כתוב, אריה שאג מי לא יירא? ומה העולמות של מעלה מזדעזעים ממנו, אנו על אחת כמה וכמה. הוא איש, שלא גזר תענית מעולם על מה ששאל והתפלל,

אלא הוא גוזר והקב"ה מקיים. הקב"ה גוזר, והוא מבטל. כמ"ש, מושל באדם צדיק מושל יראת אלקים. כי הקב"ה מושל באדם, וצדיק מושל בהקב"ה. שהוא גוזר גזרה, והצדיק מבטלה. (251-252)

בְּרַח דוּדֵי וְדָמָה לָךְ לְצַבִּי אוּ לְעוֹפֵר הָאֵיילִים.

כל ההשתוקקות שהשתוקקו ישראל אל הקב"ה, הוא תאוותם של ישראל, שיהיה הקב"ה לא הולך ולא מתרחק, אלא בורח כצבי או כעופר האיילים.

אין חיה בעולם עושה כמו הצבי או עופר האיילים, שבזמן שהוא בורח, הולך מעט מעט ומחזיר את ראשו למקום שיצא ממנו. ולעולם תמיד, הוא מחזיר את ראשו לאחוריו. כך אמרו ישראל, ריבונו של עולם, אם אנו גורמים שתסתלק מבינינו, יהי רצון שתברח כמו הצבי או כמו עופר האיילים. שהוא בורח ומחזיר את ראשו למקום שעזב אותו, למקום שהיה בו מקודם ועזבו וברח משם.

זהו שכתוב, ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם, לא מֵאֶסְתִּים ולא גְּעֻלָּתִים לכלותם להפר בריתי איתם. דבר אחר. הצבי ישן בעין אחת, והאחרת הוא נֵעוּר. כך אמרו ישראל אל הקב"ה, עשה כמו הצבי, כי הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. (235-236)

**כתוב באדם, כי בצלם אלקים עשה את האדם.
וכתוב, ותחסרהו מעט מאלקים.**

אם בני אדם יקרים במעשיהם כל כך והם נאבדים מעפר הבאר, שנאבדים ע"י הקליפות, הנאחזות בעפר המלכות, שנקראת באר, איך יבואו לשאוב שפע מן הבאר? ובוחר בעליונים, במלאכים, ובוחר בישראל. לעליונים לא קרא בנים, לתחתונים קרא בנים. כמ"ש, בנים אתם לה' אלוקיכם. הוא קרא להם בנים, והם קראו לו אב, שכתוב, כי אתה אבינו. וכתוב, דודי לי ואני לו. הוא בחר בי ואני בחרתי בו. (360)

**אשריכם זורעי על כל מים מְשַׁלְּחֵי רגל השור
והחמור.**

אשרי הם ישראל, שהקב"ה רצה בהם יותר מכל העמים וקירב אותם אליו, שכתוב, ובך בחר ה'. וכתוב, כי חֶלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶפְּלָ נַחֲלָתוֹ. וישראל מתדבקים בהקב"ה, שכתוב, ואתם הדבקים בה' אלוקיכם.

והם צדיקים לפניו מפני שהם זורעים על כל מים, זורעים לצדקה, שמעלים מ"ן להמשיך מוחין למלכות, שתהיה נקראת צדקה. כי בלי המוחין היא נקראת צדק בלי ה'. ומי שזורע לצדקה, כתוב בו, כי גדול מעל השמיים חסדך. מעל השמיים הוא מכונה ג"כ, על כל מים. מעל השמיים זה עוה"ב, בינה,

שהיא מעל ז"א, הנקרא שמיים. וישראל זורעים זרע, ומעלים מ"ן, על כל מים, בינה, כדי להמשיך מוחין אל המלכות, שתהיה נקראת צדקה. (67-68)

השתעבדו ישראל בכל האומות, כדי שיתעלה על ידם העולם. כי הם כנגד כל העולם. וכתוב, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ומה הקב"ה הוא אחד, אף ישראל הם אחד, שכתוב, גוי אחד בארץ. מה שמו של הקב"ה הוא אחד ונתפרש בשבעים שמות, אף ישראל אחד ונתפרשו בשבעים. (288)

דודי ירד לגנו לערוגת הבושם. לגנו, זהו כנ"י, הנוקבא, משום שהיא ערוגת הבושם, להיותה כלולה מכל מיני בשמים וריחות של עוה"ב, בינה. בשעה שהקב"ה יורד לגן זה, הנוקבא, כל נשמות הצדיקים מתעטרים שם, מקבלים מוחין והארות. כולם נותנים ריח, כמ"ש, וְרִיחַ שְׁמַנֶּיךָ מִכָּל בְּשָׂמִים, שהם נשמות הצדיקים, המכונים בשמים. ועל שמם נקראת הנוקבא ערוגת הבושם. כל אלו נשמות הצדיקים, שהיו בעוה"ז, וכל אלו הנשמות, העתידות לרדת לעוה"ז, כולם עומדים בגן הזה, בנוקבא. (176)

מזמור לדוד, ה' רועי לא אחסר.

ה' רועי, הרועה שלי. מה הרועה מנהיג את הצאן ומוליכם למרעה טוב, למרעה שָׁמֶן, בְּמָקוֹם נחלי מים, מיישר הליכתן בצדק ובמשפט, אף הקב"ה, כתוב, בנאות דשא יִרְבִּיצֵנִי על מי מנוחות ינהלני נפשי ישובב. (371)

וארא

בַּטְחוּ בַּה' עֲדֵי עֵד, כִּי בִּיה הוּיָה צוּר עוֹלָמִים.
בַּטְחוּ בַּה', שְׁכַל בְּנֵי הָעוֹלָם צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק
בַּהֲקַב"ה וּלְהִיּוֹת בַּטְחוֹנָם בּוּ.

אם כן, מהו עדי עד? אלא צריך שיהיה תוקפו של האדם במקום שהוא קיום וקשר של הכול, והוא נקרא עד, שהוא ז"א. ועד הזה הוא מקום המיוחד לצד זה ולצד זה, שהוא קו האמצעי, המיוחד צד ימין וצד שמאל זה בזה, להתקיים ולהתקשר, שיתקיימו שני הקווים, ותיקשרנה הארתם זה בזה קשר בל יימוט. (1-2)

בַּטְחוּ בַּה' עֲדֵי עֵד. בכל ימיו של האדם הוא צריך להתחזק בהקב"ה. ומי ששם בו בטחונו ותוקפו כראוי, לא יוכלו להרע לו כל בני העולם. שכל מי ששם תוקפו בשם הקדוש, מתקיים בעולם. (7)

כמה הם האנשים אטומים, שאינם יודעים ואינם מסתכלים על מה הם נמצאים בעולם. שהרי הקב"ה כשברא את העולם, עשה את האדם בצלמו, והתקין אותו בתיקונו, כדי שיעסוק בתורה וילך בדרכיו. (32)

והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע. המשכילים, זה אותו חכם שיסתכל מעצמו בדברים עליונים, שאין בני אדם יכולים לדבר בהם בפה מרוב גובהם. והם הנקראים משכילים. (כ"ד)

כך דרכם של צדיקים, שמדברים לאדם, כפי הנדמה, אבל הם מעלים דבריהם אל הקב"ה, כדי לקיים הכתוב, שיוויתי ה' לנגדי תמיד. (31)

דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. דרכיה דרכי נועם, הם אורחות התורה, כי מי שהולך בדרכי התורה, הקב"ה משרה עליו נעימות השכינה, שלא תעבור ממנו לעולם. וכל נתיבותיה שלום, הם השבילים של התורה. כי כל השבילים של התורה כולם שלום. שלום לו למעלה, שלום לו למטה, שלום לו בעוה"ז, שלום לו בעוה"ב. (183)

החברים, כשהם בדרך, צריכים ללכת בלב אחד. ואם הולכים ביניהם רשעי עולם, או אנשים שאינם מהיכל המלך, צריכים להיפרד מהם. (176)

וידעת היום וְהַשְּׁבוֹתָ אֶל לִבְבְּךָ, כִּי הוּיָה הוּא הַאֱלֹקִים. היה צריך לומר, וידעת היום, כי ה' הוא האלקים ולבסוף, והשבות אל לבבך. כי הידיעה, שה' הוא האלקים, מְכַשְׁרֵירוּ לְהַשִּׁיב אֶל הַלֵּב כֵּן. ואם כבר השיב אל ליבו, מכל שכן שיש לו ידיעה. הַשְּׁבוֹת אֶל לִיבְךָ, היה צריך לומר, ולא לבבך?

לבבך פירושו, יצה"ט ויצה"ר, השוכנים בלב, נכללו זה בזה, והם אחד. ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך, בשני יצריך, ביצה"ט וביצה"ר. שיהפוך מידות הרעות של יצה"ר להיות טובות, שיעבוד עימהם את ה' ולא יחטא על ידיהם, ואז ודאי אין עוד הפרש בין יצה"ט ליצה"ר, והם אחד.

ואז תמצא, כי הויה הוא האלקים. שמדה"ד, שנקרא אלקים, נכלל בהויה, שהוא מדה"ר. כי נכללו זה בזה, כמו שיצה"ר ויצה"ט נכללו בלב, והוא אחד. הרי שאין לדעת, כי ה' הוא האלקים, אלא ע"י וְהַשְּׁבוֹתָ אֶל לִבְבְּךָ. לכן הקדים הכתוב, והשבות אל לבבך, לדעת על ידו את הדבר, שה' הוא האלקים. (89-90)

איך נותנים כל ימי השנה רפואה לכל האיברים, שהרי המלכות, השנה, אין לה מעצמה כלום? ולהיפך, האיברים, הכלל, הם רמ"ח צינורות השפע של ז"א, הם המשפיעים הכול אל המלכות.

ודאי כן הוא למעלה, בזו"ן, ולמטה, באדם התחתון, שהשנה והימים שלה, שהם ספירותיה, נותנים רפואה לכל האיברים למעלה, בז"א, ולמטה, באדם. כי האיברים משפיעים שפע ברכות לימי השנה, שהם ספירות המלכות, הפרט. שבכל מצוות עשה שהאדם מקיים, ממשיך שפע ברכות מאיבר, צינור אחד של ז"א, אל אחד מימי השנה, הפרט. ואז רפואה וחיים תלויים עלינו מלמעלה עד שהאיברים מתמלאים מכל השלמות, ומשפיעים אותם אל הפרט, שהוא השנה. ואז מתגלים המוחין של הפרט. מי גרם לאיברים שיתמלאו מכל השלמות? ימי השנה. כי האיברים באו להשלימה. ואם לא הייתה השנה צריכה תיקון, לא היו האיברים, שהם צינורות השפע של ז"א, מתמלאים בשפע. ע"כ נחשב כאילו ימי השנה נתנו הרפואה וחיים אל האיברים.

אף כן הוא למטה, כשהאדם משלים עצמו באלו רמ"ח מצוות עשה שבתורה. אין לך יום שלא יבוא להתברך מהאדם, וכשהם מתברכים ממנו, אז חיים ורפואה תלויים עליו מלמעלה. כלומר, שאינם

נמשכים אל המלכות, מטרם שהאדם משלים כל רמ"ח מצוות עֲשֵׂה בשלמותם. ועד אז הם תלויים עליו מלמעלה.

מי גרם לצינורות העליונים שהולכים ומתמלאים ברפואה וחיים, הם ימי השנה. וע"כ נחשב כאילו ימי השנה נתנו להם הרפואה והחיים. ימי השנה, כמו שמתברכים מלמעלה מהאדם, שהוא ז"א, כן הם מתברכים מלמטה מהאדם התחתון, ע"י המצוות שהוא מקיים.

אשרי הם ישראל בעוה"ז, באלו המצוות שהם מקיימים, שנקראים משום זה אדם. שכתוב, אדם אתם. שהמשמעות הוא, אתם נקראים אדם, ולא העכו"ם נקראים אדם. ומשום שישראל נקראים אדם, יש להם להשתדל במצוות התורה, שהן תרי"ג, כנגד רמ"ח איברים ושס"ה גידים שיש בגופו של אדם, שיהיו כולם גוף אחד, אדם. (61-63)

לדוד מזמור לה' הארץ ומלואה תבל ויושבי בה.

הארץ, זו היא ארץ הקדושה של ישראל, שהיא עומדת להישקות מן ה', ולהתברך ממנו מתחילה. ואח"כ ממנה מושקה העולם כולו. תבל ויושבי בה, זו היא שאר הארצות, השותים ממנו. (15)

**בהתעוררות של מטה, כשהתעוררו ישראל אל
הקב"ה וצעקו לפניו, כתוב, וַאֲזָכֹר אֶת בְּרִיתִי, ואז
התעורר החשק לקשור את הכול בקשר אחד. כי כיוון
שהברית, יסוד דז"א, התעורר, הנה התעורר קשר כל
הספירות דז"א. ואזכור את בריתי, פירושו, לחבר
אותו במלכות. וע"כ כתוב, לכן אמור לבני ישראל, אני
הויה. שכל הספירות התחברו בקשר אחד, לגאול את
ישראל ממצרים. (81)**

בוא

עשה הקב"ה ירושלים של מטה, המלכות, כעין ירושלים של מעלה, בינה. ועשה החומות של העיר הקדושה ושעריה. מי שנכנס, אינו נכנס עד שיפתחו לו השערים. מי שעולה, אינו עולה עד שייתקנו המדרגות אל החומות. מי יכול לפתוח את שערי העיר הקדושה? ומי יכול לתקן המדרגות אל החומות? זהו רבי שמעון, שהוא פותח השערים של סודות החכמה, והוא מתקן את המדרגות העליונות. (126)

בחצות לילה, רבי חייא ורבי יוסי ראו איילה אחת, שעברה לפנייהם והייתה צועקת, והרימה קולות. שמעו קול אחד המכריז ואומר, נעורים קומו, ישנים העירו. עולמות, היכונו לפני אדוניכם. כי אדוניכם יוצא לגן עדן, שהוא היכלו, המלכות, להשתעשע עם הצדיקים. בשעה שהקב"ה נגלה על הגן, מתאסף כל הגן, כל הצדיקים שבגן, ואינו נפרד מעדן, החכמה.

ומעדן הזה יוצאים עיינות, הארת החכמה, לכמה אורחות ושבילים להשגת הצדיקים. וגן הזה נקרא צרור החיים, ששם מתעדנים הצדיקים מהארת עוה"ב. (98-100)

כתוב, כל הנחלים הולכים אל הים. שהנחלים, שהם השפע דז"א, הולכים אל המלכות, שנקראת ים. ומשום שמקבלת אותם מלמעלה מבינה, היא נקראת תפילה, ומתקדשת מקדושתם ונקראת קדושה. כי מוחין דבינה נקרא קדושה. ונקרא תפילה. ואז נקראת המלכות, מלכות שמיים השלמה. (235)

ה' אלקינו ה' אחד, כי ה' הוא אבא וקו ימין. אלקינו הוא אמא וקו שמאל. ה', ז"א, קו האמצעי, המכריע בין או"א. וכיוון שהם ג' קווים, הרי גם הם אינם מאירים זה בלי זה אלא בבת אחת.

וזה הוא קול, שעושה האדם בסוד הייחוד, לשים כוונתו בייחוד כל המדרגות, מן א"ס עד סוף הכול. בייחוד קול הזה, שהוא עושה באלו ג' הקווים, שהם אחד. וזהו הייחוד שבכל יום, שהתגלה בסוד רוח הקודש. (241-242)

בשלח

אדם היה יודע חכמה עליונה יותר ממלאכים
העליונים, והיה מסתכל בכל וידע והכיר אדונו, יותר
מכל שאר בני העולם. (237)

אשרי אדם מצא חכמה. וזה הוא אדם, שהזמין לו
הקב"ה אוצר בדרך, פני השכינה, וע"ז כתוב, ואורח
צדיקים כאור נוגה. (125)

כמה יש לאדם לאהוב את הקב"ה, כי אין עבודה
לפני הקב"ה אלא אהבה. וכל מי שאוהב אותו ועושה
עבודה באהבה, קורא לו הקב"ה, אוהב. (145)

כל אדם שבא לייחד את השם הקדוש, ולא כיוון
בה בלב ורצון ויראה, כדי שיתברכו בו עליונים
ותחתונים, משליכים תפילתו לחוץ. והכול מכריזים
עליו רע. והקב"ה קורא עליו, כי תבואו לראות פניי.
וכל אלו היודעים לייחד את השם הקדוש כראוי,
מתבקעים כל אלו כותלי החושך, ופני המלך נראים
ומאירים לכל. וכשהם נראים ומאירים, מתברכים
כולם, העליונים והתחתונים. אז נמצאות ברכות בכל
העולמות. ואז כתוב, לראות פניי. (128-129)

כל מי שמתפלל תפילתו לפני המלך הקדוש, צריך
לבקש בקשותיו ולהתפלל מעומק הלב, כדי שיימצא
ליבו שלם בהקב"ה, ויכוון ליבו ורצונו. כמ"ש,
ממעמקים קראתיך. והרי כתוב, בכל ליבי דרשתיך?
ומקרא זה די להתפלל בכל לב, ולמה צריך ממעמקים?

אלא כל אדם שמבקש בקשתו לפני המלך, צריך
שיכוון דעתו ורצונו לשורש השורשים, להמשיך
ברכות מעומק הבור, כדי שייזלו ברכות ממעיין של
כל המקום, שיוצא ממנו אותו הנהר, שהוא חו"ס.

(409-410)

כתוב, כי שומע אל אביונים ה'. ולמה אל אביונים שומע ולא לאחר? משום שהם קרובים יותר אל המלך, כמ"ש, לב נשבר ונדָפָה אלקים לא תבֹּזָה. ואין לך בעולם לב שבור כמו אביון. כל בני העולם נראים לפני הקב"ה בגוף ונפש. ועני אינו נראה לפני הקב"ה, אלא בנפש לבד, כי גופו שבור. והקב"ה קרוב לנפש יותר מלגוף. (367)

כתוב בשונמית, ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת.

מה אומרת? אלא בשעה שהדין תלוי על העולם, לא ייפרד אדם מן הכלל בלבדו, ולא יצוין למעלה, ולא יידעו אותו בלבדו. כי בשעה שהדין תלוי על העולם, אלו שנודעו ונרשמו בלבדם, אע"פ שצדיקים הם, הם נתפסים מתחילה. וע"כ, אין אדם צריך לפרוש מן העם לעולם, כי רחמי הקב"ה נמצאים תמיד על העם כולו ביחד. ומשום זה אמרה, בתוך עמי אנכי יושבת, ואיני רוצה להיפרד מהם, כמו שעשיתי עד היום הזה. (11)

כמה אהובה התורה לפני הקב"ה, שכל מי שעוסק בתורה, אהוב הוא למעלה, אהוב הוא למטה, והקב"ה מקשיב לדיבוריו, ואינו עוזב אותו בעוה"ז, ואינו עוזב אותו לעוה"ב. (43)

כמה יש לנו להסתכל בדברי תורה, כמה יש לנו לעיין בכל דבר, שאין לך דבר בתורה, שאינו נרמז בשם הקדוש העליון. ואין לך דבר בתורה, שאין בו כמה סודות, כמה טעמים, כמה שורשים, כמה ענפים. (151)

כל מי שעורך מלחמה בתורה, זוכה להרבות שלום בסוף דבריו.

כל המלחמות שבעולם הם מריבות וחורבן, וכל המלחמות של תורה הם שלום ואהבה, שאין לך אהבה ושלום חוץ מזה. (152)

בחצות לילה הקב"ה בא בגן עדן להשתעשע עם הצדיקים אשר שם, ואז צריך האדם לקום ולעסוק בתורה. הקב"ה וכל הצדיקים שבגן עדן, כולם מקשיבים לקולו.

כתוב, היושבת בגנים, חברים מקשיבים לקולך, השמיעיני. היושבת בגנים, כנ"י, המלכות. משבחת אל הקב"ה בשבח התורה, בלילה. אשרי חלקו של מי שמשתתף עימה, לשבח אל הקב"ה בשבח התורה.

וכשבא הבוקר, באה כנ"י, המלכות, ומשתעשעת בהקב"ה. והוא מושיט לה שרביט החסד. ולא לה בלבד, אלא לה וכל אלו שמשותפים עימה. מי שעוסק בתורה בלילה, הקב"ה מושך לו חוט של חסד ביום. וע"כ נקראת המלכות איילת השחר, על שם שמשבחת להקב"ה בלילה בשבח התורה. (45-47)

כשנחלק הלילה, מתחיל המלך לקום, והמטרוניתא, המלכות, מתחילה לזמר. והמלך, ז"א, בא ודופק על שער ההיכל. ואומר, פתחי לי, אחותי רעייתי. ואז משתעשע עם נשמות הצדיקים.

אשרי חלקו של ההוא, שהעיר בזמן ההוא בדברי תורה. משום זה, כל בני היכל המטרוניתא, כולם צריכים לקום בזמן ההוא לשבח את המלך, וכולם משבחים לפניו. והשבח, העולה מעוה"ז, שהוא רחוק ממנו, זה רצוי להקב"ה יותר מכל. (49-50)

צריכים לעסוק בתורה ביום ובלילה, כמ"ש, והגית בו יומם ולילה.

ביום זמן עבודה לכל. אבל בלילה, שהוא זמן מנוחה, למה צריכים לעסוק בתורה? כדי שיהיה נמצא אצלו שם שלם. כמו שאין יום בלי לילה. ואינו שלם אלא זה עם זה. כך צריכה התורה

להימצא עם האדם יום ולילה, ויהיה השלמות
אצל האדם יום ולילה. יום הוא ז"א, ולילה הוא
הנוקבא. וכשעוסק בתורה יום ולילה, נמצא מייחד
ז"א ונוקבא, שזהו כל השלמות, כמ"ש, ויהי ערב
ויהי בוקר יום אחד. (44)

**אין דבר בעולם שישבור כוחם של עמים עכו"ם,
כמו בשעה שישראל עוסקים בתורה. שכל זמן
שישראל עוסקים בתורה, מתחזק הימין, ונשבר כוחם
ועוזם של העמים עכו"ם. ומשום זה נקראת התורה
עוז, כמ"ש, ה' עוז לעמו ייתן.**

ובשעה שישראל אינם עוסקים בתורה, מתחזק
השמאל, ומתחזק כוחם של העמים עכו"ם, שיונקים
מן השמאל, ושולטים על ישראל, וגוזרים עליהם
גזרות שאינם יכולים לעמוד בהם. ועל זה נגלו בני
ישראל והתפזרו בין האומות.

כתוב, על מה אבדה הארץ, ויאמר ה', על עוזבם
את תורתי. כי כל זמן שישראל עוסקים בתורה,
נשבר כוחם ועוזם של כל עובדי עבודה זרה. כל
זמן שקולם של ישראל נשמע בבתי כנסיות ובבתי
מדרשות. (305-307)

ופרעה הקריב, שפרעה הקריב את ישראל לתשובה.
אין ישראל פוקדים להקב"ה בשעת נחת, אלא
בשעה שצר להם, אז כולם פוקדים לו.
שכולם מתפללים בתפילות ובקשות, ושופכים
לפניו תפילות. מתי? בשעה שפקד אותם הקב"ה
ברצועה שלו. אז הקב"ה עומד עליהם ברחמים, ורצוי
לפניו הקול שלהם, כדי להיפרע מאויביהם ומתמלא
עליהם רחמים.

ישראל היו קרבים אל הים, והיו רואים הים לפניהם
הולך וסוער, וגליו זקופים למעלה. היו יראים. נשאו
עיניהם, וראו את פרעה וחילו, ואבני קלע וחיצים. אז,
וייראו מאוד. ויצעקו בני ישראל. מי גרם זה שקרבו
ישראל לאביהם של מעלה? פרעה. (65-67)

בשעה שהקב"ה נתן התורה לישראל, יצא אור
מנועם ההוא, מבינה, ונעטר בו הקב"ה, ז"א, שקיבל ג"ר
ממנה, המכונים עטרה. ומנועם ההוא הבריק הזיו של
כל העולמות, הרקיעים והכתרים. על אותה שעה כתוב,
צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה
לו אימו. המלך שלמה ז"א, אימו בינה, עטרה ג"ר.

ובשעה שנבנה ביהמ"ק, נעטר הקב"ה בעטרה
ההוא, וישב בכיסא שלו, המלכות, ונעטר בעטרותיו.

(296-297)

וישראל היו עוסקים בלימוד התורה, שלמדו ממֶרָה, והתחברה עימהם אותה ברית הקדושה, יסוד, ונחש עקלתון, הס"א, נפרד מאותה באר המים, המלכות, שהנחש היה ממרר אותם המים, מה שעוונותיהם גרמו עד עתה.

אבל כיוון ששבו בתשובה לאדונם והקב"ה לימד אותם דרכיו של עה"ח, ז"א. כמ"ש, ויורהו ה' עץ. זוהי תושב"כ, ז"א. וישלך אל המים, אלו הם תשבע"פ, המלכות. וישלך, אותיות יש לך. יש, עוה"ב, החכמה שבעוה"ב, חכמה דבינה. כמ"ש, להנחיל אוהביי יש. לך, זהו אמא עילאה, בינה שבעוה"ב, כי לך בגי' חמישים, חמישים שערי בינה המתדבקים בז"א. אז מֶתְקוּ המים, וירד טל העליון מעתיקא קדישא, כתר, והתמלא שדה תפוחים, המלכות.

מי גרם כל זה? אַלימה, התשובה של ישראל לריבונם. (זוהר חדש, 10-8)

ע"י עליית המלכות לבינה, נבקעות כל המדרגות לשתיים, שכו"ח נשארים במדרגה, ובינה ותו"מ נופלים ממנה, ויורדים ומתלבשים במדרגה התחתונה אליה. ולעת גדלות, יורדת המלכות מבינה למקומה, ואז עולים בינה ותו"מ של כל מדרגה מן התחתון,

וחוזרים כל אחד למדרגתו. ויחד עם עלייתם מן התחתון, לוקחים עימם גם את התחתון, ומעלים אותו למקום העליון. ומתוך שאין העדר ברוחני, הם נמצאים תמיד במקום התחתון, גם אחר שעלו למדרגתם, שבדרך זה עולה כל תחתון אל העליון שלו. וע"כ נבחנים בינה ותו"מ הללו לבחינת עמוד, שיש בכל מדרגה, שעל ידו עולה למדרגה עליונה שלה. עמוד אחד תקוע בתוך הים, כי הים, הנוקבא מחזה ולמטה דז"א, ואותם בינה ותו"מ של מדרגת מחזה ולמעלה דז"א, היורדות שם, נבחנים לעמוד, שדרכו עולים כל הבחינות שמחזה ולמטה דז"א אל מדרגת מחזה ולמעלה דז"א. (138)

יתרו

אין ברייה בעליונים ובתחתונים, שאינה רשומה בשמו, וכן כל אחד רשום בשכינה. והמעולה מכל הבריות שברא, הוא האדם, שהוא צורה כלולה מכל העולם, ומכל הבריות שיש בעולם. ומשום זה הוא חביב עליו מכל הבריות. (זוהר חדש, 13)

והקב"ה, כשברא את האדם, סידר בו כל הצורות של סודות העליונים של עולם העליון, של בינה, וכל הצורות של הסודות התחתונים של עולם התחתון, של מלכות. וכולם נחקקים באדם, הנמצא בצלם אלוקים, משום שנקרא, יְצִיר כְּפֹ, יציר כפו של הקב"ה. (123)

כשנברא האדם, כתוב בו, עור ובשר תלבישני.
ומהו האדם עצמו? האם האדם אינו אלא עור ובשר
ועצמות וגידים? אינו כן. כי ודאי האדם אינו אלא
הנשמה. ואילו עור בשר עצמות גידים, מלבוש בלבד.
הם כלים של האדם, ולא האדם עצמו. וכשהאדם
נפטר הוא מתפשט מאלו הכלים שלבש. (126)

אשרי חלקו של אותו האדם, שהקב"ה רוצה בו,
וקירב אותו לשכון בתוך היכל הקדוש. שכל מי שהוא
רוצה בו לקבלו לעבודתו, רשום הוא שרושמים אותו
למעלה, לדעת כי הוא נבחר לפני מלך הקדוש העליון,
לשכון במדור שלו. וכל מי שנמצא בו רושם ההוא,
עובר בכל השערים של מעלה ואין מוחה בידיו. (259)

עוה"ז כלפי עוה"ב, אינו אלא כמו חדר הכניסה
כלפי האולם. וכשזוכה אותו הצדיק, זוכה בשלו.
כתוב, ונחלה לא יהיה לו בקרב אחיו, משום שהויה
הוא נחלתו. אשרי חלקו, מי שזוכה לרשת נחלה
עליונה הזו, זוכה בה בעוה"ז, ובבית של עוה"ז, כך
זוכה בעוה"ב, ובבית העליון הקדוש, כמ"ש, ונתתי
להם בביתי ובחומותי יד ושם. אשרי חלקו של
הצדיק ההוא, שמדורו עם המלך בביתו. (333)

אדם שצוחק תמיד ושמח בשמחה. וחושב מחשבות לטוב. והמחשבות אינן נשלמות, משום שמעלה אותן מיד מרצונו. עוסק בדברי העולם. וכשהוא עוסק בדברי שמיים, הוא מצליח. (86)

כשהולך האדם בדרך האמת, אותם שיודעים בסוד אדונם מסתכלים בו, משום שרוח ההוא שבפנים מיתקן בו, ובולט לחוץ ציור הכולל הכול, וציור ההוא פני האדם, הוא ציור השלם יותר מכל הציורים והעובר לפי שעה לפני עיניהם של חכמי לב. זה, כשמסתכלים בפניו בחוץ, אלו הפנים העומדים לפניו, עיני הלב אוהבות אותם. (98)

בכמה דרכים מעידה התורה באדם, שלא יחטא לפני אדונו. בכמה דרכים נותנת לו עצה, שלא יסור מדרכיו לימין ולשמאל. בכמה דרכים נותנת לו עצה, איך לשוב לפני אדונו, וימחול לו.

613 מיני עצות נותנת התורה לאדם להיות שלם עם אדונו, משום שאדונו רוצה להטיב לו בעוה"ז ובעוה"ב. וביותר, בעוה"ב. (331-332)

כתוב, כי הוא חייך ואורך ימך.

מי שזכה בתורה ולא נפרד ממנה, זוכה לשני חיים: אחד בעוה"ז, ואחד בעוה"ב. שכתוב, חייך, לשון רבים, שהם שניים. וכל מי שנפרד ממנה, הוא כמו שנפרד מהחיים. ומי שנפרד מרבי שמעון, כאילו נפרד מכל. (411)

כנר הזה, שמאירים ממנו כמה נרות, והוא נמצא על שלמותו, שלא נחסר ממנו כלום, מחמת שהדליקו ממנו הנרות. כך רבי שמעון בעל הנרות, הוא מאיר לכל, והאור לא סר ממנו ונמצא על שלמותו. (413)

אוי לדור שרבי שמעון יסתלק ממנו. כי כשאנו עומדים לפני רבי שמעון, מעיינות הלב פתוחים לכל עבר, והכול מתגלה. וכשנפרדנו ממנו, אין אנו יודעים כלום, וכל המעיינות סתומים. (412)

**אוי לבני העולם שדרכם כבהמות, ואינם יודעים
ואינם מסתכלים, שטוב להם שלא נבראו.**

אוי לעולם כשרבי שמעון ייצא ממנו, מי יוכל
לגלות סודות, ומי יידע אותם, ומי יסתכל בדרכי
התורה? אמר להם רבי שמעון, אין העולם אלא
בשביל החברים העוסקים בתורה, ויודעים נסתרות
התורה. (478-479)

**כמה יש לו לאדם להיזהר בדברי תורה, כמה יש לו
להיזהר שלא יטעה בהם, ולא יוציא דבר בתורה, מה
שאינו יודע, ומה שלא קיבל מרבו. שכל מי שאומר
בדברי תורה, מה שאינו יודע, ולא קיבל מרבו, עליו
כתוב, לא תעשה לך פסל וכל תמונה. (428)**

**התורה כולה היא שם קדוש, שאין לך דבר בתורה,
שאינו כלול בשם הקדוש. ומשום זה צריכים להיזהר,
שלא לטעות בשמו הקדוש ולא לשקר בו. ומי שמשקר
במלך העליון, אין מכניסים אותו לארמון המלך, ויִכָּלָה
מעוה"ב. (430)**

כל התפילות של ישראל הם תפילה. ותפילת העני עליונה מכולם, משום שזו עולה עד כיסא הכבוד של המלך ומתעטרת בראשו. והקב"ה משתבח בתפילה ההוא, ע"כ תפילה של עני נקרא תפילה.

ולשאר בני העולם, פעמים ששומע ופעמים שאינו שומע. משום שמשכן של הקב"ה הוא באלו כלים השבורים. שכתוב, קרוב ה' לנשברי לב. (414-416)

וישמע יתרו. הייתכן שיתרו שמע, וכל העולם לא שמעו? אלא כל העולם שמעו, ולא נשברו, וע"כ אין שמיעתם שמיעה. והוא שמע, ונשבר, ונכנע לפני הקב"ה, והתקרר ליראתו. ע"כ שמיעתו שמיעה. (28)

איוב היה ירא ביראה, וביראה ההיא היה עיקר כוחו. משום שמילה שלמעלה, בין של הקדושה ובין של הס"א, אינו יכול האדם להמשיך רוח שלמעלה למטה ולהתקרב אליו, אלא ביראה. שיכוון ליבו ורצונו ביראה ושבירת הלב, ואז ימשיך למטה רוח שלמעלה, והרצון שצריך. (44)

כל מה שעושה הקב"ה למעלה ולמטה, הכול הוא אמת ופעולתו אמת. ואין לך דבר בעולם, שהאדם צריך לדחותו ולנהוג בו בביזיון, כי כולם פעולות אמת הם, והכול נצרך בעולם.

כתוב, אם יישוך הנחש בלא לחש. אין הנחש נושך בני אדם, עד שלוחשים לו מלמעלה, ואומרים, לך הרוג את פלוני.

ולפעמים כמו שעושה זה, כן מציל את האדם מדברים אחרים. ועל ידו עושה הקב"ה נס לבני אדם. והכול בידי הקב"ה תלוי, והכול הוא מעשה ידיו. והעולם צריך להם. ואם לא היה העולם צריך להם, לא עשה אותם הקב"ה. וע"כ אין האדם צריך לנהוג בביזיון בדברי העולם. בדבריו ובמעשה הקב"ה על אחת כמה וכמה. (29-31)

וירא אלוקים את כל אשר עשה, והנה טוב מאוד.
וירא אלוקים, זה אלוקים חיים, בינה. וירא, שהסתכל להאיר להם ולהשגיח עליהם. את כל אשר עשה, הכול בכלל אחד, למעלה ולמטה. והנה טוב, צד ימין. מאוד, צד שמאל. טוב, מלאך חיים. מאוד, מלאך המוות. והכול עניין אחד, לאלו שמשתכלים בסוד החכמה. (32)

מחשבה ניתנה לאדם, שיהיה האדם חושב בבורא העולמות, ליחד שמו עד א"ס ועד אין תכלית. והוא ברא הכול בבינה. כמ"ש, וראו מי ברא אלה. מי בינה. הדיבור ניתן לאדם, לעסוק בו בתורה, ולדעת ממנה. יוצר הכול. ועליו נאמר, יוצר אור. כי הדיבור הוא יצירה, ת"ת, ואין אור אלא תורה. כמ"ש, כי נר מצווה ותורה אור. וזה הוא היוצר, שצייר בו באדם פנים עיניים אוזניים חוטם פה, לעסוק בהם בתורה ולדעת אותו ממנה.

כעין זה, צייר פה לדבר בתורה, צייר עיניים להסתכל באור התורה, צייר בו אוזניים לשמוע בהם דברי תורה. אלו הם שישה קצוות שת"ת כולל אותם: ב' עיניים, ב' אוזניים, פה, לשון.

צייר את החוטם, ובו, ויפח באפיו נשמת חיים, שהאדם יהיה חושב בה בייחוד השם, כמ"ש, אנכי ה' עושה כל. זו השכינה התחתונה, המלכות, שממנה ניתנה באדם נפש השכלית. כי הנפש היא ממלכות, לדעת עימה בכל מעשי התורה, במצוות התורה, אותו שנקרא עושה כל, שהיא המלכות, שבה עשיה.

והם ג' קשרים שניתנו בבן אדם. נשמה השכלית, לדעת בה את עושה כל העולמות, שהוא אומר ועושה מדבר ומקיים, והוא בורא ויוצר ועושה, הכול אחד. הוא, א"ס, מבפנים הוא מוציא הכול מן הכוח אל הפועל, והוא משנה מעשיו, ובו אין

שינוי. (זוהר חדש, 175-171)

בני העולם בעלי התבונה, פקוחי העיניים, בעלי החכמה, בעלי האמונה, שהיא השכינה. שהייתה גנוזה בכם.

מי מכם שעלה וירד, שקיבל אורות המאירים ממטה למעלה, המכונים עלייה, ואורות המאירים ממעלה למטה, המכונים ירידה? מי שרוח אלוקים קדושים בו, יקום ויידע שבשעה שעלה ברצונו של ראש הלבן, כתר, לברוא את האדם, השפיע בתוך מאור אחד, שהיא בינה, והמאור השפיע בהתפשטות המאור, ז"א, המכריע ומאיר את ב' קווים ימין ושמאל דבינה. והתפשטות המאור, הוציא נשמות בני אדם.

כמו כן הזדווג והשפיע התפשטות המאור, ז"א, תוך סלע אחד חזק, המלכות, וסלע ההוא הוציא שלהבת אחת, הלוהטת ומרוקמת בכמה גוונים, בחינת העיבור של הרוח, המלא דינים. ושלהבת ההוא עולה, שמקבל בחינת יניקה, שהאורות מאירים בו ממטה למעלה.

ויורדת, שמקבל ג"ר של רוח, שהאורות מאירים ממעלה למטה. אבל בדינים, מצד חיסרון בחסדים, עד שהתפשטות המאור, ז"א, השפיע בו, שמשפיע בו בחינת קו אמצעי וחסדים, ואז, שב ומתיישב במקומו ונעשה רוח החיים. לאדה"ר. (123-124)

ומשה עלה אל האלוקים.

אשרי חלקו של משה, שזכה לכבוד הזה, שהתורה מעידה עליו כך. בוא וראה מה בין משה לשאר בני העולם. שאר בני העולם, כשעולים, עולים לעושר, עולים לגדולה, עולים למלכות. אבל משה, כשעלה, כתוב בו, ומשה עלה אל האלוקים. אשרי חלקו. מכאן לומדים, הבא להיטהר מסייעים אותו. שכתוב, ומשה עלה אל האלוקים. וכתוב אחריו, ויקרא אליו ה'. כי מי שרוצה להתקרב, מקרבים אותו. (257-258)

אשרי חלקם של אלו היושבים לפני רבי שמעון, וזכו לשמוע מפיו סודות התורה. אשרי הם בעוה"ז ואשרי הם בעוה"ב. אמר רבי שמעון, אשריכם חברים, שכל סוד לא נעלם מכם. כמה מקומות עליונים מזומנים לכם לעוה"ב. (170)

הרים רבי אבא ידיו על ראשו, בכה ואמר, אור התורה עולה עתה עד גובה הרקיע של הכיסא העליון. אחר שיסתלק אדוני מן העולם, מי יאיר אור התורה? אוי לעולם שיישאר יתום ממך. אבל הדברים של אדוני יאירו בעולם עד שיבוא מלך המשיח. ואז כתוב, ומלאה הארץ דעה את ה'. (23)

**אשרי הם ישראל, שהקב"ה קרא אותם אדם.
כמ"ש, ואתן צאני, צאן מרעיתי, אדם אתם.**
מה הטעם שקרא אותם אדם? הוא משום שכתוב,
ואתם הדבקים בה' אלוקיכם. אתם, ולא שאר עמים
עכו"ם. ומשום זה אדם אתם. אתם קרואים אדם,
ואין עכו"ם קרואים אדם.
כיוון שאדם מישראל נימול, נכנס בברית שכרת
הקב"ה עם אברהם, כמ"ש, וה' בירך את אברהם בכל.
וכתוב, חסד לאברהם. והתחיל להיכנס במקום הזה.
כיוון שזכה לקיים מצוות התורה, נכנס באדם הזה
של המרכבה העליונה, ומתדבק בגוף המלך, ואז נקרא
אדם. (405-406)

הכול הוא דבר אחד, ובמדרגה אחת עולה.
כמה פנים לפנים יש להקב"ה. יש פנים המאירים,
פנים שאינם מאירים, פנים תחתונים, פנים רחוקים,
פנים קרובים, פנים שבפנים, פנים שבחוץ, פנים של
ימין, פנים של שמאל.
אשרי הם ישראל לפני הקב"ה, שנאחזים בפנים
העליונים של המלך, בפנים שהוא ושמו אחוזים
בהם, והוא ושמו אחד. ושאר העמים אחוזים בפנים
הרחוקים, בפנים התחתונים. ומשום זה הם רחוקים
מגוף המלך. (421-422)

מצד נפש הבהמי ימיו של אדם קצרים, ומעט ורעים. כי כל ימיו של אדם, שהם בעניות וצער ודחק, אין הם חיים. וכל שכן אם הימים הם בלי תורה ומצוות, שאין הם חיים.

אם חזר בתשובה, אע"פ שבזנב טלה או שור, שבכל מזל מבחינת נפש הבהמית, מוסיף בו הקב"ה רוח יתרה מן המלאכים, ועולה מזנב המזלות, להיות בינוני, באמצע כל כוכב ומזל, כבחינת הרוח. זכה יותר לחזור בתשובה במחשבתו, הקב"ה נותן לו נשמה מכיסא הכבוד, ועולה להיות ראש בתחילת כל כוכב ומזל, כבחינת הנשמה. (זוהר חדש, 74-73)

משפטים

כמה הם בני העולם בבלבול הדעת, ואינם רואים בתורה בדרך אמת, והתורה קוראת אותם בכל יום באהבה אליהם, ואינם רוצים להחזיר ראשם, להקשיב אליה.

כי בתורה יוצא דבר מנרתיקו, ונראה מעט, ומיד מסתתר. ובזמן שהתגלה מתוך הנרתיק ומסתתר מיד, אין התורה עושה זה, אלא לאלו שיודעים בה ונודעים בה.

הדבר דומה לאהובה, יפת מראה ויפת תואר, מסתתרת בהיכלה. ויש לה אוהב, שבני אדם אינם יודעים בו, אלא הוא מסתתר. אוהב ההוא, מתוך האהבה שאוהב אותה, עובר תמיד בשער ביתה, נושא עיניו לכל צד. היא, יודעת שאהובה מסבב תמיד שער ביתה. היא פותחת פתח קטן בהיכלה, ומגלה פניה אל אהובה. ומיד חוזרת ומתכסה. כל אלו שהיו עם האוהב, לא ראו ולא הסתכלו, רק האוהב לבדו, שמעיו וליבו ונפשו הולכים אחריה, ויודע שמשום

האהבה, שהיא אוהבת אותו, מתגלה אליו רגע אחד, לעורר האהבה אליו.

כך הוא דבר תורה, אינה מתגלה אלא לאוהבה, יודעת התורה שחכם לב ההוא, מסבב שער ביתה בכל יום. מה עשתה? גילתה פניה אליו מתוך ההיכל, ורמזה לו רמז. ומיד חזרה למקומה, ונסתרה. כל אלו משם, לא ידעו ולא הסתכלו. אלא הוא בלבדו, ומעיו וליבו ונפשו הולכים אחריה. ועל כן התורה מתגלה ומתכסה והולכת באהבה אל אוהבה, לעורר עימו האהבה. (97-99)

התורה כולה היא השם של הקב"ה. ומי שעוסק בה, כאילו עוסק בשם הקדוש, משום שהתורה כולה שם אחד קדוש הוא, שם עליון, שם הכולל שאר השמות. ומי שגורע אות אחת ממנה, כאילו עשה פגם בשם הקדוש. ושם אלהים אחרים לא תזכירו. אל תוסיף על התורה, ואל תגרע ממנה. שעושה פגם בשם הקדוש, ומחזק את אלהים אחרים. ושם אלהים אחרים, זה מי שעוסק בספרים אחרים, שאינם מצד התורה. לא יישמע על פיך. שאסור אפילו להזכירם וללמוד מהם טעם. וכל שכן, טעם על התורה. (543)

בכל מקום שנאמרים דברי תורה, הקב"ה וכנ"י, המלכות, שם, ומקשיבים. ואז, עץ טו"ר, המלכות, הטוב מתגבר ומתעלה למעלה, והקב"ה וכנ"י מתעטרים בטוב. (81)

אלו העוסקים בתורה ומצוות לשם הקב"ה ושכינתו, שלא ע"מ לקבל פרס, אלא כבן המחויב בכבוד אביו ואימו, זה מתקשר ונרשם בעמוד האמצעי, הקב"ה ושכינתו, כאילו היו בו אחד. (460)

משום שבכל מצווה הייתה ההשתדלות שלך לייחד הקב"ה ושכינתו בכל המחנות שלמעלה ומטה, כך הקב"ה ושכינתו וכל המחנות שלו של מעלה ומטה, מתייחדים ברוח שלך, בכל מצווה, כבן מלך שאביו ואימו אוהבים אותו ונושקים אותו, ובאהבה שלהם אינם מאמינים למחנות שלהם, אלא הם עצמם שומרים אותו. (466)

כמה יש לאדם להיזהר שלא יטה דרכיו בעוה"ז. שאם זכה האדם בעוה"ז, ושומר את הנשמה כראוי, שהקב"ה רוצה בו, ומשתבח בו בכל יום בפמליה שלו.

ואומר, ראו בן הקדוש שיש לי בעולם ההוא, כך וכך עשה, כך כך מעשיו מתוקנים.

וכשהנשמה הזאת יוצאת מעוה"ז זכה נקייה וברורה, הקב"ה מאיר לה בכמה אורות, בכל יום קורא עליה, זו היא הנשמה של פלוני בני, שְמִירָה תהיה לגוף ההוא שעזבה. (59-60)

אשרי ישראל, שהקב"ה רצה לכבד אותם יותר משאר בני העולם.

בתחילה אמר להם, ואתם תהיו לי ממלכת כוהנים. לא הוסרה מהם אהבה רבה, עד שקרא אותם, גוי קדוש. שהוא יותר חשוב. לא הוסרה מהם האהבה, עד שקרא אותם, כי עם קדוש אתה. לא הוסרה מהם האהבה, עד שקרא אותם, ואנשי קודש תהיון לי, שהוא יותר חשוב מכל. (500)

ואנשי קודש תהיון לי. מספיק לומר, קדושים תהיון לי. ואנשי קודש, שלא יצאו ישראל לחירות אלא מיובל, בינה, ואחר שיצאו לחירות, קיבל אותם יובל בכנפיו, ונקראים אנשים שלו, בנים שלו. וכתוב ביובל, יובל היא קודש תהיה לכם. ומשום זה, כתוב, ואנשי קודש תהיון לי, אנשים שלו ממש.

ועל כן זכו ישראל להיקרא אחים אל הקב"ה, שכתוב, למען אחיי ורעיי. כי ישראל בנים ליובל, בינה, וגם ז"א בן הבינה. נמצא שאחים לז"א. ואח"כ נקראים קודש ממש, שכתוב קודש ישראל לה' ראשית תבואתה. (510-511)

כתוב, וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. טוב, מלאך הטוב. מאד, מלאך המוות. ולכל הקב"ה מזמין את תיקונו, עד שאפילו מלאך המוות חוזר להיות טוב מאד. (165)

אין דבר בעולם העומד לפני תשובה. ולכולם הקב"ה ודאי מקבל. ואם שב בתשובה, הרי מזומן לו דרך החיים. ואע"פ שפגם מה שפגם, הכול מיתקן, והכול חוזר על תיקונו. כי הקב"ה הוא מלא רחמים, ומתמלא רחמים על כל מעשיו. כמ"ש, ורחמיו על כל מעשיו. אפילו על בהמות ועופות מגיעים רחמיו. אם עליהם מגיעים רחמיו, כל שכן על בני אדם, היודעים ונודעים לשבח לאדונם, שמגיעים עליהם רחמיו, ושורים עליהם. (228)

אם על רשעים מגיעים רחמיו, כל שכן על צדיקים. אלא מי צריך רפואה? אלו שהם בעלי כאבים. ומי הם בעלי כאבים? אלו הם הרשעים. והם הצריכים רפואה ורחמים, שהקב"ה מרחם עליהם, שלא יהיו נעזבים ממנו, והוא אינו מסתלק מהם, וישובו לפניו בתשובה. כשהקב"ה מקרב, מקרב בימין. וכשהוא דוחה, דוחה בשמאל. ובשעה שדוחה, הימין מקרב. מצד זה דוחה, ומצד זה מקרב. והקב"ה אינו עוזב רחמיו מהם. (231)

כמה הם דברי החכמה הסתומים בכל מילה ומילה שבתורה והם נודעים לחכמים היודעים דרכי התורה. (22)

הקב"ה, כל דברים הסתומים שעושה, הכניסם בתורה הקדושה, והכול נמצא בתורה. ודבר סתום מגלה אותו התורה, ומיד מתלבשת בלבוש אחר, ומסתתרת שם, ואינה מתגלה. והחכמים, מלאים עיניים, אע"פ שהדבר ההוא הסתתר בלבוש שלו, הם רואים אותו מתוך הלבוש. ובשעה שהתגלה דבר ההוא, מטרם שנכנס בחזרה ללבוש, מטילים בו פקחת עיניים. ואע"פ שנעלם מיד, אינו נאבד עוד מעיניהם. (93)

דרך התורה. בתחילה, כשמתחילה להתגלות לאדם, רומזת אליו ברמז. אם יודע, טוב. ואם אינו יודע, שולחת אצלו וקוראת לו פתי, והתורה אמרה לאותו ששלחה אליו, אמרו לפתי ההוא, שיקרב כאן ואדבר עימו. כמ"ש, מי פתי יסור הנה וחסר לב. האדם קרב אצלה, מתחילה לדבר עימו מאחרי הפרוכת, שפורשת אליו דברים לפי דרכיו, עד שיסתכל מעט מעט. וזהו דרוש.

אח"כ היא מדברת עימו מאחורי סדין דק דברי חידה. וזהו הגדה. ואחר שנעשה רגיל אצלה, היא מתגלה אליו פב"פ, ומדברת עימו כל סודות הסתומים, וכל דרכים הסתומים, שהיו חבויים בליבה מימים ראשונים. אז הוא אדם מושל, בעל תורה, אדון הבית, שהרי גילתה לו כל הסודות שלה, ולא הרחיקה ולא כיסתה ממנו כלום.

אמרה לו התורה, ראית דבר רמז, שרמזתי לך בתחילה, כך וכך סודות היו בו, כך וכך הוא. אז רואה שעל אלו מילים שבתורה, אין להוסיף ואין לגרוע מהם. ואז פֶּשֶׁט המקרא הוא כמות שהוא, שלא להוסיף ולא לגרוע אפילו אות אחת. וע"כ בני אדם צריכים להיזהר ולרדוף אחר התורה, להיות מן האוהבים שלה. (100-102)

אדם כשנולד, נותנים לו נפש מצד הבהמה מצד הטהרה, מצד אלו שנקראו אופני הקודש, מעולם העשיה. זכה יותר, נותנים לו רוח מצד חיות הקודש, מעולם היצירה. זכה יותר, נותנים לו נשמה מצד הכיסא, מעולם הבריאה. ושלושה אלו הם, אמה, עבד ושפחה, של בת המלך. כלומר, נשמה רוח ונפש, מהתפשטות המלכות בבי"ע. אמה, נשמה שבבריאה. עבד, רוח שביצירה. שפחה, נפש שבעשיה.

זכה יותר, נותנים לו נפש בדרך אצילות, מצד הבת יחידה שנקראת בת מלך, המלכות דאצילות. זכה יותר, נותנים לו רוח דאצילות, מצד עמוד האמצעי, שהוא ז"א, ונקרא בן אל הקב"ה, כמ"ש, בנים אתם לה' אלקיכם. זכה יותר, נותנים לו נשמה מצד או"א, שהם בינה, כמ"ש, ויפח באפיו נשמת חיים. חיים הם י"ה, או"א, שעליהם נאמר, כל הנשמה תהלל יה, ונשלם בהם השם הויה. כי רוח ונפש דאצילות הם ו"ה, ונשמה דאצילות הוא י"ה, שביחד הם הוי"ה.

זכה יותר, נותנים לו הוי"ה במילוי האותיות, כזה, יוד הא ואו הא, שהוא אדם, בגי' מ"ה, בדרך אצילות של מעלה, ז"א שמלביש או"א עילאין שהם חכמה, אותיות כ"ח מ"ה. ונקרא בצורת אדונו. ועליו נאמר וַיְרֹדוּ בַּדָּגַת הַיָּם. ושליטתו בכל הרקיעים ובכל האופנים והשרפים וחיות ובכל צבאות וכוחות של מעלה ומטה. (11-13)

כתוב, ואם לבנו ייעֲדָנָה כמשפט הבנות יעשה לה.
בתוך סלע החזק, עולם הבריאה, ברקיע העליון
אשר שם, יש היכל אהבה, העומד תחת קודש
קודשים דבריאה. שם אוצרות נסתרות, וכל נשיקין
על אהבת המלך הן שם. ונשמות אהובות המלך
נכנסות שם.

כיוון שהמלך נכנס בהיכל, כתוב, וישק יעקב
לרחל, זיווג דנשיקין שם הוא, והקב"ה מוצא שם
את נשמה הקדושה ההיא, מיד מקדים ונושק אותה,
ומחבק אותה, ומעלה אותה עימו ומשתעשע בה.

כמשפט הבנות יעשה לה. כדין שהאב עושה לבתו,
שחביבה לו, שנושק אותה ומחבק אותה ונותן לה
מתנות. כך עושה הקב"ה אל הנשמה הזכה בכל יום.
כתוב, יעשה למחכה לו. כמו שהבת, הנשמה,
השלימה העשיה בעוה"ז, כך הקב"ה משלים לה
עשיה אחרת בעוה"ב. (71-74)

שימני כחותם על ליבך כחותם על זרועך.

שימני כחותם, שהתדבקה כנ"י, המלכות, בבעלה,
ז"א, אמרה, שימני כחותם, כיוון שהתדבקתי בך, כל
צורתיה תהיה חקוקה בך, ואע"פ שאלך כאן או כאן,
תימצא צורתיה חקוקה בך, ותזכור אותי.

וכחותם על זרועך, שכתוב, שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. שתהיה צורתך חקוקה שם, ובכן אהיה מתדבקת בך לעולם ולא אשכח ממך. כי עזה כמוות אהבה, בגבורה חזקה כאותו מקום ששורה בו המוות. אהבה הוא מקום שנקרא אהבת עולם.

קשה כשאול קנאה. כמו אצל האהבה. כי השמות אהבה קנאה באים מצד השמאל. רְשָׁפִיה רשפי אש, שְׂרָשָׁפִים הם אבנים ומרגליות טובות, שנולדו מאש הזה, שהן מדרגות עליונות, משלהבת היוצאת מעולם העליון, מקו שמאל דבינה, ונאחזת בכנ"י, שתהיה הכול ייחוד אחד. הרי אהבה ורשפי שלהבת הלב אחריו, יהי רצון שהצורה שלנו תהיה חקוקה בליבך, כמו שצורתך חקוקה בליבנו. (367-369)

וילך שובב בדרך ליבו. וכתוב אחריו, דרכיו ראיתי ואֶרְפְּאֶהוּ וְאֶנְחֶהוּ וְאֶשְׁלֵם נִיחומִים לוֹ וְלְאֶבְלָיו. כלומר, אע"פ שהרשעים עושים בזדון, והולכים בדרך ליבם, ואחרים עושים בהם התראה, ואינם רוצים להקשיב להם, עם כל זה, בשעה שחוזרים בתשובה, ולוקחים דרך הטוב של תשובה, הרי רפואה מוכנה לפניהם.

יש להסתכל, אם מדבר על חיים או על מתים? כי תחילת הכתוב אינו סופו, וסופו אינו כתחילתו. בתחילת הכתוב, מראה על חיים, שאומר, וילך שובב. וסופו מראה על מתים, שאומר, ואשלם

ניחומים לו ולאבליו. אלא מדבר, בעוד שאדם בחיים, וכך הוא, וילך שובב בדרך ליבו, משום שיצה"ר שבו חזק ומתגבר בו. וע"כ הולך שובב, ואינו רוצה לשוב בתשובה.

הקב"ה רואה דרכיו, שהולך ברע בלא תועלת, אומר הקב"ה, אני צריך לאחוז אותו בידו. כמ"ש, דרכיו ראיתי, שהולך בחושך, אני רוצה לתת לו רפואה. כמ"ש, וארפאהו. הקב"ה מביא בליבו דרך התשובה והרפואה לנשמתו. ואנחהו, הוא כמ"ש, לְךָ נִחָה אֶת הָעַם. הקב"ה מנהיג אותו בדרך הישר, כמי שאוחז בידו של אחר ומוציאו מתוך החושך. (232-234)

תרומה

הקב"ה יחוננך וישמע לקולך בשעה שתצטרך לו.

(560)

כמה אהובים הם בני ישראל לפני הקב"ה, שרצה בהם ורצה להתדבק בהם ולהתקשר עימם, ועשה אותם עם יחיד בעולם, והם רצו בו והתקשרו בו. ונתן לשאר העמים שרים מושלים עליהם, והוא לקח לחלקו את ישראל. (1)

הכסילות של בני אדם מעכב אותם מלראות, ואינם יודעים ואינם משגיחים על מה הם נמצאים בעוה"ז, ואינם דואגים להשגיח בכבוד המלך העליון בעוה"ז, ומכ"ש להשגיח בכבוד עולם העליון, ועל מה עומדת, ואיך מתפרשים הדברים. (294)

כמו אייל וצבי, בשעה שמתרחקים, חוזרים מיד אל המקום שעזבו, כך הקב"ה, אע"פ שהסתלק למעלה בא"ס, מיד חוזר למקומו, משום שישראל למטה מתאחדים בו, ואינם עוזבים אותו, להישכח ולהתרחק מהם. וע"ז כתוב, אֵילֹתַי לְעִזְרַתִּי חֹשֶׁה.

ומשום זה צריכים להתאחד בהקב"ה, ולאחוז בו, כמי שמושך מלמעלה למטה, שלא יהיה איש נעזב ממנו אפילו שעה אחת. (224-225)

אשרי האדם, ששם זה ברצונו, להשלים אל אדונו בכל יום. (122)

הקב"ה מצרף מחשבה טובה למעשה. ומאחר שאתה בנו, על כל שחשבת בשביל אדונך, יקיים על ידך, ולא תזוז ממנו לעולם, אלא שתהיה בצורתו בכל. ואתה בזמן הגלות אתה נעלם מבני אדם. ואני, מעוה"ז, הנני שליח של הקב"ה, לומר דברים אלו לפניך. ואני מצווה ממנו, שלא לזוז ממך בכל עת ובכל שעה שאתה רוצה. אני וכל התנאים והאמוראים של ישיבתנו מבקשים לך, קום והשלם מצוות אדונך. (593)

מי שרוצה להשתדל במצווה ולהשתדל בהקב"ה,
צריך שלא ישתדל בו ריקם ובחינם, אלא האדם
צריך להשתדל בו כראוי, לפי כוחו. יפה לאדם לקבל
השתדלות של הקב"ה. (34)

אם תבקשו בקשותיכם בתפילה לפני המלך, בקשו,
התפללו ובקשו בקשותיכם ושובו אל אדוניכם. בואו,
כמי שמזמין לקבל את בניו ולרחם עליהם. אף כן,
הקב"ה, בוקר וגם לילה קורא ואומר, בואו. אשרי
הם עם הקדוש, שאדונם מבקש אותם וקורא אותם
לקרבם אליו. (86)

כשאנו רואים, שרצון האדם לרדוף ולהשתדל
אחר הקב"ה בליבו, נפשו וברצונו, ודאי אנו יודעים
ששם שורה השכינה. אז צריכים לקנות את אדם
ההוא בכסף מלא, להתחבר עימו וללמוד ממנו. וע"ז
לומדים, וקנה לך חבר. בשכר מלא צריכים לקנותו,
כדי לזכות בשכינה השורה בו. (39)

כל השערים ננעלים ונסגרים, ושערי דמעות אינם נסגרים. ואין דמעה, אלא מתוך צער ועצבות. וכל אלו הממונים על השערים, שוברים עיקולי הדרכים והמנעולים, ומכניסים דמעות האלו. ותפילה היא נכנסת לפני המלך הקדוש.

אז מקום ההוא, המלכות, יש לה לחץ מהעצבות והלחץ של אדם ההוא, כי צער האדם נוגע אל השכינה. ההשתוקקות של עולם העליון, ז"א, אל מקום הזה, המלכות, כזכר שחשקו תמיד אל הנוקבא. ע"כ כשהמלך, ז"א, נכנס אל המטרוניתא, המלכות, ומוצא אותה בעצבות, אז כל מה שהיא רוצה נמסר בידיה, ואדם ההוא או תפילה היא אינם חוזרים ריקם, והקב"ה מרחם עליו. אשרי חלקו של אדם ההוא, ששופך דמעות לפני הקב"ה בתפילתו. (715-716)

מיום שיורש האדם הנשמה, הכלולה מהקב"ה ושכינתו, משעה היא נקרא בן.

כמו שאמר דוד בספר תהילים, אֶסְפְּרָה אֶל חוֹק, ה' אִמַּר אֱלֹהֵי, בְּנֵי אֶתָּה, אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְּתִיךָ. שזה נוהג בכל אדם בשעה שמשגיג הנשמה. (590)

כשהאדם רואה את הצדיקים או הכשרים שבדור, ופוגש בהם, ודאי הם פני השכינה. ונקראים פני השכינה, משום שהשכינה מסתרת בתוכם. השכינה בהם בסתר, והם בגלוי. משום שהקרבים אל השכינה נקראים פנים שלה. ומי הם הקרבים אליה? הם אלו שהיא מיתקנת עימהם, להיראות אל מלך העליון, ז"א. הם המעלים מ"ן לייחד הקב"ה ושכינתו. (680)

בכה רבי שמעון, אמר, אני יודע ודאי שרוח הקודש העליון דופק בכם, אשרי הדור הזה, כי לא יהיה כדור הזה עד הזמן שיבוא מלך המשיח. כי התורה חוזרת ליושנה. אשרי הם הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב. (383)

שלמה המלך הסתכל והיה רואה, שאפילו בדור ההוא, שהיה יותר שלם מכל דורות אחרים, לא היה רצונו של מלך העליון, שיתגלה חכמה כל כך על ידו, ושיתגלה התורה שהייתה סתומה מתחילה. ובא ופתח לה פתחים. ואע"פ שפתח, הם סתומים. חוץ מאלו החכמים שזכו ומגמגמים בהם, ואינם יודעים לפתוח בהם פה. ודור זה שרבי שמעון שורה בתוכו, רצונו של הקב"ה בשביל רבי שמעון, שיתגלו דברים סתומים על ידו.

אבל תִּמָּה אני על חכמי הדור, איך עוזבים אפילו רגע אחד מלעמוד לפני רבי שמעון ללמוד תורה, בעוד שרבי שמעון נמצא בעולם. אבל בדור הזה לא תישכח החכמה מהעולם, אוי לדור כשהוא יסתלק, והחכמים יתמעטו, והחכמה תישכח מהעולם. (421-422)

בימים הראשונים היה אדם אומר לחברו, אמור לי דבר תורה אחד וקבל מנה כסף. עתה אומר אדם לחברו, קבל מנה כסף ותהיה עוסק בתורה. ואין מי שישגיח, ואין מי שיטה אוזניו, חוץ מאלו קדושים העליונים המועטים, שהקב"ה משתבח בהם. (924)

כיוון שנברא העולם, כל דבר ודבר לא היה מתקיים, עד שעלה ברצון לברוא האדם, שיהיה עוסק בתורה, ובזכותה התקיים העולם.

עתה, כל מי שמסתכל בתורה ועוסק בה, כביכול, הוא מקיים כל העולם. הקב"ה הסתכל בתורה וברא את העולם, אדם מסתכל בתורה ומקיים העולם. נמצא, שהמעשה והקיום של כל העולם הוא התורה. משום זה, אשרי האדם העוסק בתורה, כי הוא מקיים את העולם. (640)

מצווה ללמוד תורה בכל יום, שזהו האמונה העליונה, לדעת דרכיו של הקב"ה, שכל מי שעוסק בתורה, זוכה בעוה"ז, וזוכה בעוה"ב, וניצל מכל קטרוגים הרעים. משום שהתורה היא האמונה, ומי שעוסק בה, עוסק באמונה העליונה, והקב"ה משרה שכינתו בתוכו, שלא תסור ממנו. (147)

מי שיודע דבר של תורה, צריכים לרדוף אחריו וללמוד ממנו דבר ההוא, לקיים הכתוב, מאת כל איש אשר יידבנו ליבו תיקחו את תרומתי. התורה היא עה"ח, לתת חיים לכל מי שמתגבר בתורה, מתגבר בעה"ח, כמ"ש, עץ חיים היא למחזיקים בה. וכמה סודות עליונים במי שעוסק בתורה, שזוכה להתקשר בתורה העליונה, ז"א, אינו שוקט ממנה בעוה"ז, ואינו שוקט לעוה"ב, ואפילו בקבר שפתיו דובבות תורה, כמ"ש, דובב שפתי ישינים. (148-149)

מצוות התורה הן חלקים ואיברים כמו של מעלה. וכשמתחברות כולן לאחת, אז כולן עולות למקום אחד. המשכן, הוא איברים וחלקים, כולם עולים לאדם, כעין מצוות התורה. כי מצוות התורה כולם

באדם, זכר ונקבה, זו"ן. כשמתחברים יחד הם אחד, באדם, הוי"ה במילוי אלפין שבגי' אדם. ומי שגורע אפילו מצווה אחת שבתורה, כאילו גורע צורת האמונה, המלכות, כי כל האיברים הם יחד באדם. ומשום זה הכול עולה בייחוד. (666)

אשרי חלקו מי שמשתדל לדעת את ריבונו, אשרי הוא בעוה"ז ואשרי הוא בעוה"ב. (111)

הקב"ה ברא את האדם בחכמה ועשה אותו באומנות רבה, ונפח בו נשמת חיים, לדעת ולהסתכל בסודות החכמה, לדעת בכבוד אדונו, כמ"ש, כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. הכבוד שלמטה, הכיסא הקדוש, המלכות, לא ניתקן למעלה, אלא מתוך התיקונים של בני העוה"ז.

כשבני אדם צדיקים וחסידים, ויודעים לתקן תיקונים בשביל הכבוד, המלכות, כמ"ש, ולכבודי בראתיו, בשביל כבודי הזה, שיתקנו אותו בעמודים חזקים, חג"ת, ולקשט אותו בתיקונים וקישוטים שלמטה, שיעלו מ"ן מלמטה, להמשיך לה מוחין, המכונים קישוטים, כדי שכבודי יתעלה בזכות הצדיקים שבארץ. (528-529)

השבח של שירת שה"ש הוא כלל כל התורה, כלל של כל מעשי בראשית, כלל של האבות, כלל של גלות מצרים, ושל יציאת ישראל ממצרים, ושל השיר של הים, אז ישיר משה, והכלל של עשרת הדיברות, וקיום של הר סיני, וכולל מזמן שהלכו ישראל במדבר, עד שבאו לארץ, ונבנה ביהמ"ק, כלל של עיטור השם הקדוש העליון באהבה ובשמחה, כלל של גלות ישראל בין העמים והגאולה שלהם, כלל של תחיית המתים עד היום שהוא שבת לה', היום שכולו שבת שלעת"ל, מה שהוא ומה שהיה ומה שעתיד להיות אח"כ ביום השביעי, באלף השביעי, כשיהיה שבת לה', הכול הוא בשה"ש. (325)

בשעה שישראל מייחדים הייחוד במקרא של כ"ה אותיות, שהם, שמע ישראל הויה אלקינו הויה אחד, ובשכמל"ו, שהם כ"ד אותיות, ויכוון כל אחד בהם, כל האותיות מתחברות יחד ועולים בחיבור אחד מ"ט (49) שערים, ביובל, בינה. כי כ"ה וכ"ד הם מ"ט. ואז צריך להעלות עד הבינה ולא יותר, ואז נפתחים מ"ט שערי בינה. והקב"ה מחשיב לאדם ההוא, כאילו קיים כל התורה, הבאה במ"ט פנים.

וע"כ צריך האדם לכוון הלב והרצון בכ"ה ובכ"ד, ולהעלותם ברצון הלב למ"ט השערים. כיוון שכיוון בזה, יכוון בייחוד שמע ישראל ובשכמל"ו, שהם כלל של כל התורה כולה. אשרי חלקו מי שמתכוון בהם, כי ודאי הוא כלל של כל התורה למעלה ולמטה. וזהו אדם השלם, זכר ונוקבא, כי שמע ישראל זכר, ובשכמל"ו נוקבא, והוא כל האמונה. (245-246)

ובשעה שישראל באים לבית הכנסת ומתפללים תפילתם, כשמגיעים לגאול ישראל, ומקרבים גאולה לתפילה, ואינם מפסיקים באמצע, שבזה גורמים שיסוד, שנקרא גאולה, יתקרב אל המלכות, שנקראת תפילה, אז צבע ההוא הלבן, נצח, עולה על ראש החדר, המלכות, ונעשה לו כתר.

וכרוז יוצא ואומר, אשריכם עם קדוש שעושים טוב, שגורמים ייחוד היסוד, שנקרא טוב, לפני הקב"ה. כמ"ש, והטוב בעיניך עשיתי. שסמך גאולה לתפילה, שבשעה ההוא שמגיעים לתהילות לאל עליון, שאז עולה צבע ההוא, נצח, על ראש החדר, מתעורר צדיק הזה, יסוד דז"א, להתחבר במקום שצריך, באהבה, בחביבות, בשמחה וברצון. וכל האיברים, כל הספירות, מתחברים בחשק אחד אלו באלו, עליונים בתחתונים. וכל הנרות, כל המדרגות, מאירים ומתלהטים, וכולם נמצאים בחיבור אחד

בצדיק הזה שנקרא טוב, כמ"ש, אמרו צדיק כי טוב. וזה מחבר את כולם בחיבור אחד. אז הכול בלחש למעלה ולמטה, בנשיקין ברצון, והדבר נמצא בחיבור של החדר, בחיבוק. (43-44)

בשעה שישראל מייחדים ייחוד של שמע ישראל ברצון שלם, אז יוצא מתוך הסתום של עולם העליון, או"א עילאין, אור אחד, שביל דאבא. ואור הזה בטש תוך ניצוץ הקשה, יסוד אמא, ונחלק לע' (70) אורות, שנאצלו מהם המוחין של ישו"ת, ז"ת דאו"א, חג"ת נהי"מ, שכל אחת כלולה מעשר. ואלו ע' אורות האירו בע' ענפים של עה"ת, בחג"ת נהי"מ דז"א, שכל אחת כוללת עשר.

אז אילן ההוא, ז"א, מעלה ריחות ובשמים, הארת חכמה, וכל האילנות שבגן עדן, המלכות, כולם מעלים ריחות ומשבחים לאדונם, ז"א, כי אז מיתקנת המלכות להיכנס לחופה עם בעלה, ז"א. וכל איברים העליונים כולם, הספירות דז"א, מתחברים בחשק אחד וברצון אחד להיות אחד בלא פירוד כלום, ואז מיתקן בעלה, ז"א, אל המלכות, להיכנס לחופה בייחוד אחד להתייחד במלכות. (125-126)

אשרי הם הצדיקים היודעים לשים רצון ליבם למלך העליון הקדוש, וכל רצון ליבם אינו לעוה"ז, ולתאוה הבטלה שלו, אלא שיודעים ומשתדלים לשים רצונם להידבק למעלה, כדי להמשיך רצון אדונם אצלם מלמעלה למטה.

ומאיזה מקום לוקחים רצון של אדונם להמשיכו אליהם? הם לוקחים ממקום קדוש ועליון אחד, שממנו כל הרצונות הקדושים. והוא כל איש, צדיק, יסוד דז"א, הנקרא כל, כמ"ש, ויתרון ארץ בכל הוא. וכתוב, על כן כל פיקודי כל יישרתי. איש, איש צדיק זהו צדיק, אדון הבית, יסוד, אדון המלכות, הנקראת בית. שרצונו תמיד אל המטרוניתא, מלכות, כבעל האוהב את אשתו תמיד. יידבנו ליבו, שאוהב אותה. ליבו, המטרוניתא שלו, המלכות, שנקראת לב, יידבנו, להתדבק בו.

ואע"פ שיש להם אהבה גדולה זה בזה, שאינם נפרדים לעולם, עכ"ז מן כל איש, יסוד, בעל הבית, בעל המטרוניתא. תיקחו את תרומתי, מלכות. מדרך העולם, אם רוצים לקחת מאדם את אשתו, הוא מקפיד ואינו עוזב אותה. אבל הקב"ה אינו כן, שכתוב, וזאת התרומה, כנ"י, המלכות, אע"פ, שכל האהבה שלה אליו ואהבתו אליה, לוקחים אותה ממנו, להשרות אותה ביניהם, ממקום עליון, שכל

אהבה של אישה ובעלה שורה שם, יסוד, משם, תיקחו את תרומתי. אשרי חלקם של ישראל, ואשריהם כולם שזכו לזה. (151-153)

אמר רבי שמעון, משה לא מת.

הרי כתוב, וימת שם משה, וכן בכל מקום קורא בצדיקים מיתה. מהו מיתה? מצידנו נקרא כן, אבל מצד העליונים, להיפך, שהתווסף לו חיים. מי שהוא בשלמות, שהאמונה הקדושה תלויה בו, אין מיתה תלויה בו ואינו מת. (888)

רבי יוסי חייא היו הולכים בדרך, והיה בעל חמורים אחד מחמר אחריהם.

אמר רבי יוסי לרבי חייא, יש לנו לעסוק ולהשתדל בדברי תורה, כי הקב"ה הולך לפנינו. וע"כ הוא הזמן לעשות לו תיקונים, שיהיה עימנו בדרך הזה. מחמר, דרכו לדקור עם עץ את החמורים, שימהרו ללכת.

פתח רבי חייא ואמר, עת לעשות לה' הפרו תורתך. כי בכל זמן שהתורה מתקיימת בעולם ובני אדם עוסקים בה, כביכול, הקב"ה שמח במעשי ידיו, ושמח בעולמות כולם, ושמיים וארץ עומדים בקיומם. ולא עוד אלא שהקב"ה מְקַהֵל כל הפמליה שלו, ואומר להם, ראו העם הקדוש שיש לי בארץ,

שהתורה מתעטרת בזכותם, ראו מעשי ידי, שאתם אמרתם עליו, מה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ. והם, כשרואים שמחת אדונם בעמו, מיד פותחים ואומרים, ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ.

ובשעה שישראל מתבטלים מתורה, כביכול, תש כוחו, שכתוב, צור ילדך תְּשִׂי. ואז כתוב, וכל צבא השמיים עומדים. וע"כ עת לעשות לה'. שהצדיקים האלו שנשארו, יש להם לאזור מותניים ולעשות מע"ט, כדי שהקב"ה יתחזק בצדיקים ובמחנות וגדודים שלו, משום שהפרו תורתך, ואין בני העולם עוסקים בה כראוי. (536-538)

ויאמר אלוקים יהי אור ויהי אור. אור הזה נגנז, והוא מזומן לצדיקים לעוה"ב. כמ"ש, אור זרוע לצדיק, שמורה, הן לצדיק שלמעלה והן לצדיק התחתון. ואור ההוא לא שימש בעולם חוץ מביום הראשון, ואח"כ נגנז ולא שימש יותר.

אם היה נגנז מכל וכל, לא היה עומד העולם אפילו רגע אחד, אלא נגנז ונזרע כזרע הזה, שזורעים אותו ועושה תולדות וזרעים ופירות, וממנו מתקיים העולם. ואין לך יום, שאינו יוצא ממנו בעולם, ומקיים הכול, כי בו מִזִּין הקב"ה את העולם. ובכל מקום שעוסקים

בתורה בלילה, יוצא חוט אחד מאור ההוא הגנוז,
ונמשך על אלו שעוסקים בתורה. כמ"ש, יומם יצווה
ה' חסדו ובלילה שירו עימי. (415-414)

ראה, כמה רחמיו של הקב"ה על בריותיו, שאפילו
רשע ביותר, והרהר בתשובה, ולא יכול לעשות
תשובה ומת, זה מקבל עונש בוודאי על שהלך מעולם
בלי תשובה, אח"כ, רצון ההוא ששם בליבו לעשות
תשובה, אינו נעדר מלפני מלך העליון, והקב"ה מתקן
מקום לרשע במדור של שאול, ושם מצפצף בתשובה.
כי רצון יורד מלפני הקב"ה, ושובר כל כוחות השומרים
על שערי מדורי גיהנום, ומגיע למקום שהרשע שם,
ודופק בו, ומעורר בו הרצון לתשובה, כמו שהיה לו
מקודם בחייו, ואז מצפצף נשמה ההיא לעלות מתוך
מדור השאול. (440)

ואין רצון טוב, שיאבד מלפני המלך הקדוש. ומשום
זה אשרי מי שמהרהר הרהורים טובים לאדונו. ואע"פ
שאינו יכול לעשותם, הקב"ה חושב לו רצונו כאילו
עשה. זהו לטוב. אבל הרצון לרע, אין הקב"ה חושב
למעשה, חוץ מהרהורי עבודה זרה. (441)

נכנסו רבי אלעזר ורבי אבא לבית. כשהתחלק הלילה, קמו לעסוק בתורה.

אמר רבי אבא, עתה ודאי הוא עת רצון להקב"ה. והרי הרבה פעמים הערנו זה, שבשעה שהתחלק הלילה, נכנס הקב"ה עם הצדיקים לגן עדן ומשתעשע עימם. אשרי הוא מי שעוסק בתורה בעת ההיא.

זה שהקב"ה משתעשע עם הצדיקים, איך משתעשע? אלא בעת ההוא שהלילה נחלק, מתעורר הקב"ה באהבת השמאל לכנ"י, המלכות, כי אין אהבה אלא מצד שמאל. כלומר שמלביש החכמה שבשמאל בחסדים שבקו האמצעי, והחכמה נשלמת. וכנ"י, אין לה מתנה להקריב אל המלך, או דבר חשוב ויפה, אלא אלו הרוחות של הצדיקים, שהקב"ה רואה אותם מתעטרים בכמה מע"ט ובכמה זכויות שעשו באותו יום. והם נרצים לפני הקב"ה יותר מכל הקורבנות ועולות, כי הקב"ה מריח בהם ריח ניחוח שעושים ישראל.

אז האיר האור, שאור החכמה האיר אחר שהתלבש בחסדים דקו אמצעי. וכל האילנות שבגן העדן אומרים שירה. והצדיקים מתעטרים שם בעידונים של עוה"ב. שהם הארת החכמה, הנקראת עדן. כשהעיר אדם משנתו בשעה ההוא לעסוק בתורה, לוקח חלקו עם הצדיקים שבגן עדן. (878-880)

אלוקים אלי אתה אֲשַׁחֲרֶךָ.

אשחרך, שהתקין האור המאיר בשחרות, אור החכמה שבשליטת השמאל בנקודת השורוק, שמטעם חיסרון של חסדים אינה יכולה להאיר, ונקרא משום זה אור שחור. כי האור הנמצא בשחרות אינו מאיר עד שמתקנים אותו למטה, שמעלים מ"ן, וממשיכים חסדים שהחכמה תתלבש בהם, ואז מאירה. ומי שמתקן אור השחור הזה, אע"פ שהוא שחור, זוכה לאור הלבן המאיר, שזהו האור של המראה המאירה, ז"א. וזהו אדם הזוכה לעוה"ב. (258-259)

צמאה לך נפשי, כמה לך בשרי. כמי שרעב לאכול וצמא לשתות. בארץ צייה ועייף בלי מים. המלכות בשליטת השמאל, שהוא אור שחור, מחמת חיסרון של חסדים, מים, שאז היא מדבר ולא מקום יישוב, אינה מקום קדוש, ומשום זה נבחנת למקום בלי מים. וע"כ תיקן אותה דוד והמשיך לה מים מז"א. וכמו שאנו רעבים וצמאים אליך אחר חסדים במקום הזה, כן בקודש חזיתך לראות עוזך. כי הרעב והצימאון גורם להעלות מ"ן, ולהמשיך חסדים מז"א, ולהלביש האור השחור של המלכות, ואז חוזרת לקדושה ומאירה. (261)

ברכו את ה'. את, רומז על המלכות, הנקראת את. את, זהו שבת של כניסת השבת, ליל שבת, מלכות. ברוך ה' המבורך. ברוך, הוא מוצא הברכות ממקור החיים, והמקום שממנו יוצא כל שיקוי להשקות לכל, יסוד הבינה. ומשום שהוא מקור המשפיע באות הברית, ביסוד דז"א, קוראים אותו המבורך, שהוא הנביעה של הבאר, שהיסוד, הנביעה של מלכות הנקראת באר. וכיוון שהברכות מגיעות ליסוד דז"א, הרי ודאי שהבאר מתמלאת, שאינם נפסקים מימיו לעולם, החסדים, הנקראים מים.

וע"כ לא אומרים, ברוך את ה' המבורך, אלא ברוך ה'. כי אם לא היה מגיע ליסוד דז"א, הנביעה ממקור העליון, מיסוד דבינה, לא היה מתמלאת הבאר כלל, המלכות. כי אין המלכות יכולה לקבל אלא מיסוד דז"א. וע"כ אומרים, המבורך, שהוא יסוד דז"א. מבורך, משום שמשלים ומשקה לעולם ועד, שזהו שבת של כניסת השבת, המלכות. ואנו מביאים הברכות במקום שנקרא מבורך, יסוד דז"א. וכיוון שמגיעות שם, כולן נמשכות לעולם ועד, המלכות. וזהו, ברוך ה' המבורך, עד היסוד דז"א, שנקרא מבורך, מגיעות הברכות מעולם העליון, בינה. וכולן נמשכות לעולם ועד, המלכות, להתברך ולהישקות ולהיות שלמה כראוי, מלאה מכל ברוך, זהו מקור העליון, יסוד דבינה, שכל הברכות יוצאות ממנו.

וכשהלבנה נשלמת, אנו קוראים אותה ג"כ, ברוך, כלפי התחתונים. אבל ברוך שכאן, הוא מקור העליון. הויה, זהו אמצעי שבכל צדדים העליונים, ז"א, קו אמצעי. המבורך, זהו שלום בית, יסוד דז"א, שנקרא שלום, הנביעה של הבאר, להשלים ולהשקות הכול. לעולם ועד, עולם התחתון הצריך להתברך, והשמן והגדלות, השפע, הנמשך בברוך ה' המבורך, הכול בשביל לעולם ועד, שהוא המלכות. (169-171)

הקב"ה, כשברא העולם חילק העולם, מקום היישוב לצד אחד, ומקום החרב לצד האחר. וחילק את מקום היישוב, וסיבב העולם מסביב נקודה אחת, שהיא ארץ הקדושה. כי ארץ הקדושה היא אמצע העולם, ובאמצעה של ארץ הקדושה הוא ירושלים. ואמצעה של ירושלים היא בית קודש הקודשים. וכל הטוב וכל המזון של היישוב כולו, יורד שם מלמעלה, ואין לך מקום בכל היישוב שאינו ניזון משם. (561)

ממשלתה של אמונה היא תוך נקודה האמצעית של כל ארץ הקדושה, בבית קודש הקודשים. ואע"פ שעתה אינו מתקיים, עכ"ז בזכותו ניזון כל העולם. ומזון וכלכלה יוצאים משם לכל, בכל מקום צד

היישוב. ומשום זה, אע"פ שישראל מחוץ לארץ הקדושה, עכ"ז, מכוח זכות של הארץ נמצא מזון וכלכלה בעולם. וע"כ כתוב, וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה אשר נתן לך. על הארץ הטובה ודאי, כי בזכותה נמצא מזון וכלכלה בעולם. (567)

וצדיקים ככפיר יבטח.

הרי הצדיקים אינם בוטחים במעשיהם כלל, ותמיד הם יראים, כאברהם, שכתוב בו, ויהי כאשר הקריב לבוא מצריימה. כיצחק, שכתוב בו, כי ירא לאמור אשתי. כיעקב, שכתוב בו, ויירא יעקב מאד ויצר לו. ואם אלו לא בטחו במעשיהם, כש"כ שאר צדיקי העולם. א"כ איך כתוב כאן, וצדיקים ככפיר יבטח?

אלא ודאי ככפיר כתוב, כי מכל אלו שמות של האריה, לא כתוב אלא כפיר, ולא כתוב לא אריה, ולא שחל, ולא שחץ, אלא כפיר, שהוא החלש והקטן שבכולם, שאינו בוטח בכוחו, אע"פ שהוא חזק. כך הצדיקים אינם בוטחים במעשיהם עתה אלא ככפיר, אע"פ שיודעים שכוח מעשיהם הטובים הוא חזק, אינם בוטחים אלא ככפיר, ולא יותר. (308-309)

עני מזכה בני אדם בכמה טובות, בכמה אוצרות עליונים, והוא אינו כמי שזיכה את הרשעים.

מה בין זה לזה? אלא מי שמשתדל ועושה צדקה עם העני, הוא משלים חיים לנפשו, וגורם לו להתקיים וזוכה בזכותו בכמה טובות בעולם ההוא. ומי שמשתדל אחר הרשעים להחזירם בתשובה, הוא משלים יותר, כי עושה לצד האחר של אלוהים, אחרים שייכנע ולא ישלוט, ומעביר אותו מממשלתו, עושה שהקב"ה מתעלה על כיסא כבודו, עושה לאותו רשע נפש אחר, אשרי חלקו. (51)

לדעת כי הוי"ה הוא האלקים.

זהו כלל של כל האמונה, של כל התורה, הכלל של מעלה ומטה. כלל של כל האמונה, המלכות. כי השם אלקים הוא מלכות. הכלל של כל התורה, זהו תושב"כ, השם הוי"ה, ז"א. וזהו התשבע"פ, המלכות, השם אלקים. והכול אחד, הוא הכלל של האמונה, משום שהוי"ה הוא האלקים, הוא שם מלא. האמונה, הנקרא שם, שבייחוד הזה היא מלאה ושלמה. והוא, הוי"ה אחד ושמו אחד. הוי"ה אחד, הוא, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. זהו ייחוד אחד. ושמו אחד, הוא, בשכמל"ו. שזהו ייחוד אחר, שיהיה שמו אחד, המלכות. וכתוב, הוי"ה הוא האלקים, כשהם בייחוד אחד.

איך אתה אומר, שהכתוב, הוי"ה הוא האלקים, הוא כעין שכתוב, הוי"ה אחד ושמו אחד, והלוא אינו דומה? שאם היה כתוב, ה' אחד ושמו הוא אחד, הייתי אומר כך. אבל כתוב, הוי"ה אחד ושמו אחד. האם לא היה צריך לומר כאן, הוי"ה הוא האלקים הוא. ואז היה נראה כמו, הוי"ה אחד ושמו אחד?

אלא הכול אחד, כי כשמתייחדים שני שמות אלו, זה בייחוד אחד וזה בייחוד אחד, כמ"ש, ה' אחד ושמו אחד. אז נעשו ב' השמות אחד, ונכללים זה בזה, ונעשה הכול שם שלם בייחוד אחד. ואז, הוי"ה הוא האלקים, כי הכול נכלל זה בזה להיות אחד. וכל עוד שלא התייחדו כל אחד, זה בפני עצמו וזה בפני עצמו, אינם נכללים זה בזה שיהיו הכול אחד. (645-647)

ויעש אלוקים את שני המאורות הגדולים.

שני המאורות הגדולים הם שמן המאור ושמן למאור. עולם העליון, ז"א, ועולם התחתון, המלכות. זכר ונקבה. וכל פעם שזכר ונוקבא באים יחד, נקראים שניהם בלשון זכר. ומשום שעולם העליון נקרא גדול, בזכותו, גם עולם התחתון, המחובר ונכלל עימו, נקרא גדול. וע"כ כתוב, שני המאורות הגדולים. (395)

כשמיתקנים זכר ונוקבא יחד, ז"א ומלכות, תחת
מלך העליון, בינה, אותיות אל"ה דבינה, נה"י שלה,
יורדים לז"א ומלכות בעת קטנותה, שנה"י אלו נותנים
להם מוחין בעת גדלותה. אז מלך, ז"א, עולה למעלה,
אל הבינה, ומתמלא שם מכל הקדושות ומכל הברכות
הנמשכות למטה, ומשפיע אותם למטה, למלכות.
וזו היא השתוקקותו של מלך העליון, ז"א, להתמלא
קדושות וברכות להשפיע למטה, למלכות. (360)

כל מי שאוחז ביד הרשע, והשתדל בו שיעזוב
דרך הרע, הוא עולה בג' עליות, מה שלא עלה כך
אדם אחר. גורם להכניע את הס"א, גורם שיתעלה
הקב"ה בכבודו, גורם לקיים כל העולם בקיומו למעלה
ולמטה. ועל אדם זה כתוב, בריתי הייתה איתו החיים
והשלום. וזוכה לראות בנים לבניו, וזוכה בעוה"ז,
וזוכה לעוה"ב. כל בעלי הדין לא יכלו לדון אותו
בעוה"ז ובעוה"ב. נכנס בי"ב שערים שברקיע, ואין מי
שימחה בידו. (41)

**מי שהעלה מ"ן במסך דחיריק והחזיר את המלכות
וחיבר אותה עם ז"א, ע"י זה השיב הרשעים מעוון
והמשיך להם נפשות דקדושה. ראוי לעטר אותו
בעטרת המלכות על ראשו, כי התחתון הגורם אורות
לעליון, זוכה בעצמו באותו שיעור שגרם לעליון.
וכיוון שע"י מ"ן שלו התחברה המלכות עם ז"א
וקיבלה ג"ר, ע"כ זוכה גם הוא בג"ר, וכיוון שהוא גרם
זיווג המלך ומטרוניתא, ע"כ ראוי להימצא שם. והמלך
והמלכה שואלים עליו, שרוצים להשפיע לו כל מה
שגרם להם. (46)**

**מה ראה שלמה המלך, שהביא דברי אהבה בין
עולם העליון, ז"א, ובין עולם התחתון, המלכות?
והתחלת שבח האהבה, שהביא ביניהם, יישקני. אלא
אין אהבה של דבקות רוח ברוח זולת נשיקה, ונשיקה
בפה, מעיין של הרוח והמוצא שלו, וכשנושקים זה
לזה מתדבקים הרוחות אלו באלו ונעשו אחד. ואז
הוא אהבה אחת.**

**נשיקת אהבה מתפשטת לד' רוחות, וד' רוחות
מתדבקים יחד, והם תוך האמונה, המלכות, וד' רוחות
עולים בד' אותיות, והן האותיות שהשם הקדוש תלוי
בהן, ועליונים ותחתונים תלויים בהן, והשבח של
שה"ש תלוי בהן. והן ד' אותיות אהב"ה. והן מרכבה
עליונה חו"ג תו"מ, והן חיבור ודבקות ושלמות הכול.**

ד' אותיות אהב"ה, ד' רוחות של אהבה ושמחה של כל איברי הגוף בלי עצבות כלל. כי ד' רוחות בנשיקה, כל אחד כלול בחברו, רוח ז"א כלול במלכות, ורוח המלכות כלול בז"א, וכשהרוח הזה כלול ברוח האחר, והאחר כלול בזה, נעשו בכל אחד ב' רוחות יחד, רוח של עצמו ושל חברו הכלול בו. ואז מתחברים בדבקות אחת. והם ארבע בשלמות, ב' דז"א וב' דמלכות, ונובעים זה בזה ונכללים זה בזה.

וכשמתפשט הארתם לעוה"ז, נעשה מאלו ד' רוחות פרי אחד, רוח אחד, הכלול מד' רוחות. וזה חוזר ועולה ובוקע רקיעים, עד שעולה ויושב אצל היכל אהבה, שכל אהבה תלויה בו. ורוח ההוא נקרא ג"כ אהבה. וכשהרוח עולה, מעורר את ההיכל להתחבר למעלה עם היכל השישי, היכל הרצון, ששם הנשיקין.

ד' אותיות לד' רוחות, והן ד' אותיות אהב"ה. כי רוח ז"א הוא א'. רוח המלכות הנכלל בז"א, אות ה'. רוח המלכות ה', ורוח ז"א הנכלל במלכות הוא ב'. הפרי שלהם נקרא אהבה. כי כשמתחברים זה בזה, ז"א במלכות בחיבור הנשיקין, מיד מתעורר זה בצד זה, הרוח של המלכות מתעורר ונכלל ברוח של ז"א, ורוח של ז"א נכלל ברוח של המלכות, וע"כ מיד יוצאת ה', רוח המלכות הנכלל עם א', רוחו דז"א, ומתחברת בא' ומתדבק בדבקות ובאהבה. ומתעוררים ב' אותיות אחרות, ה', רוחה של המלכות, עם ב',

רוחו של ז"א, הנכלל במלכות, ונכללו רוחות ברוחות
בדבקות האהבה. (371-375)

**כשהאיר היום ביום השבת, עליית השמחה עולה
בכל העולמות בנחת בחדווה.** אז כתוב, השמיים
מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע. שמיים,
ז"א, ששם העליון נראה בהם, אמא, ושם הקדוש
נרשם בהם, אבא. כלומר, שמיים, ז"א, שיש בו מוחין
דאו"א.

מהו מספרים? שמאירים ומתנוצצים בהתנוצצות
של אור העליון, ועולים בשם, הכלול בהארת
השלמות העליונה, בשם הויה, שיש בו י"ה, שלמות
העליון, שהם או"א.

מהו סיפור, שהשמיים מספרים? שמתנוצצים
בהארת השלמות של ספר העליון, אבא, והנמשך
מספר נקרא סיפור. ומשום זה, עולים בשם שלם,
הויה, ומאירים באור שלם, בקו ימין, ומתנוצצים
בהתנוצצות שלמה, בקו שמאל. הם מתנוצצים
ומאירים בעצמם מתוך האור של התנוצצות ספר
העליון, ומתנוצצים ומאירים לכל צד וצד שמתדבקים
בו, כי מהספירות ומהאור מאיר כל טבעת וטבעת
ומתנוצץ בהתנוצצות, כל הספירות שבמלכות
הנקראות טבעות. משום שביום הזה מתעטרים

השמיים, ז"א, ועולים בשם הקדוש, הויה, יותר מבשאר הימים.

ומעשה ידיו. טל העליון המאיר מכל צדדים הנסתרים, שהם מעשי ידיו של ז"א, ותיקון שלו שמיתקן בו, ביום הזה, מכל שאר הימים. החסדים המכונים טל, נגלו ע"י העלאת מ"ן ממסך דחיריק, שהעלה ז"א. וע"כ נקרא הטל, מעשי ידיו.

מגיד הרקיע. מגיד, שמושך הטל ונוזל למטה ליסוד, מראש המלך, מהג"ר שלו, שנקראות ראש ז"א, ומתמלא מכל הצדדים. הרקיע, רקיע שהוא הנביעה של הבאר, יסוד המשפיע אל הבאר, מלכות. וזהו נהר היוצא מעדן, המושך ונוזל למטה נזילת טל העליון, המאיר ומתנוצץ בהתנוצצות מכל הצדדים. ורקיע הזה מושך אותו בהמשכת אהבה והשתוקקות, להשקות שיקוי של שמחה לליל שבת, המלכות.

וכשמושך ונוזל טל של בדולח מראש ז"א. מתמלא הכול ונשלם באותיות הקדושות, בכ"ב (22) אותיות, בכל אלו שבילים הקדושים. החכמה שבל"ב (32) שבילים נעלמת ומתלבשת בטל, חסדים, אז מתמלא מכל, הן מחכמה והן מחסדים, אלא, החכמה בהיעלם, והחסדים בגלוי. כיוון שהכול התחבר בו, הן חכמה והן חסדים, נעשה בו אוֹרַח להשקות ולברך למטה, למלכות. שניתקן בו מפתחא שנקרא אורח. שדרכו משפיע הארת הג"ר אל המלכות. (184-189)

אפריון עשה לו המלך שלמה מעצי הלבנון. אפריון הוא היכל התחתון, מלכות, כעין היכל העליון, בינה. והקב"ה קרא אותו גן עדן, שנטע אותו להנאתו, והשתוקקותו היא להשתעשע בו עם נשמות הצדיקים, ששם עומדות כולם ורשומות בתוכו. אלו הנשמות שאין להן גוף בעוה"ז, עולות כולן ומתעטרות שם, ויש להן מקומות לראות, להתענג בעונג העליון, הנקרא נועם ה', ושם מתמלאות מכל התענוגים של נהרות אפרסמון הטהור. (20)

והנה טוב מאוד, זהו מלאך המוות. ולמה כאן אתה אומר שבגללו לא כתוב ביום השני, כי טוב? אלא סוד הסודות כאן. כי ודאי מלאך המוות הוא טוב מאוד. משום שכל בני העולם יודעים שימותו וישובו לעפר, וע"כ רבים הם החוזרים בתשובה לאדונם בגלל יראה הזו, ויראים לחטוא מפניו. רבים היראים מפני המלך משום שרצועה תלויה לפניהם. כמה טובה הרצועה לבני אדם, שעושה אותם טובים ואמיתיים ומתקנים דרכיהם כראוי. וע"כ, והנה טוב מאוד. מאוד ודאי. (432)

בשעה שיוצאים משם לבוא לעוה"ז, מתפשטים הרוחות מגוף ולבוש של גן עדן, ומתלבשים בגוף ולבוש של עוה"ז, ועושים דירתם בעוה"ז, בלבוש וגוף הזה, שהוא מטיפה סרוחה.

וכשהגיע זמנו ללכת ולצאת מעוה"ז, אינו יוצא עד שמלאך המוות מפשיט את הלבוש וגוף הזה. כיוון שנפשט הגוף מעל הרוח ע"י מלאך המוות, הולך הרוח ומתלבש בגוף האחר שבגן העדן, שהתפשט ממנו בשעה שבא לעוה"ז. ואין שמחה לרוח זולת בגוף ההוא אשר שם, והוא שמח שהתפשט מהגוף של עוה"ז, והתלבש בלבוש אחר השלם מגן עדן, שהוא כעין עוה"ז. ובו יושב והולך ומסתכל לדעת בסודות עליונים, מה שלא יכול לדעת ולהסתכל בהיותו בעוה"ז בגוף הזה.

וכשהנשמה מתלבשת בלבוש של עולם ההוא, כמה עידונים כמה חמודות יש לו שם. מי גרם לגוף שבגן העדן, שיתלבש בו הרוח? הוא מי שהפשיט לו הלבושים האלו של עוה"ז, מלאך המוות. הרי שמלאך המוות הוא טוב מאוד, והקב"ה עושה חסד עם הבריות, שאינו מפשיט האדם מלבושים שבעוה"ז, עד שמתקן לו לבושים אחרים מכובדים וטובים מאלו, בגן העדן. (436-438)

ספרא דצניעותא

מהו צניעותא דספרא?

אמר רבי שמעון, חמישה פרקים הם הכלולים בהיכל רב, וממלאים כל הארץ. אמר רבי יהודה, אם אלו כלולים מכל החכמה, הרי אלו טובים יותר מכולם, ולא צריכים ללמוד יותר? אמר רבי שמעון, כך הוא למי שנכנס בחכמה ויצא ממנה בשלום, הוא רואה כאן התכללות כל החכמה. אבל מי שלא נכנס בחכמה ויצא ממנה בשלום, אינו כן.

כי הנכנס להיכל החכמה ויוצא משם מחמת פגם, אינו נחשב לנכנס ויוצא, כי לא יצא מרצונו, אלא שגרשוהו משם מחמת פגם. אלא מי שאין לו שום פגם, ויוצא מן ההיכל מדעתו ורצונו, כאדם הנכנס ויוצא בביתו, הוא כבן בית שם, והשכינה מגלה לו כל מחמדיה וסתריה, ולא מעלימה ממנו דבר, הוא נחשב לנכנס ויוצא.

משל לאדם, שדירתו הייתה בין ההרים, ולא ידע יושבי עיר. זרע חיטים, ואכל החיטים כמות שהם.

יום אחד בא לעיר. הגישו לו לחם טוב. אמר אותו האדם, זה למה? אמרו לו, זה הוא לחם לאכול. אכל, והיה טעים מאד לחפו. אמר, וממה נעשה זה? אמרו לו, מחיטים. אח"כ הגישו לו עוגות בלולות בשמן. טעם מהם, אמר, ואלו ממה נעשו? אמרו לו, מחיטים. אח"כ הגישו לו מאכל מלכים הנלשים בשמן ודבש. אמר, ואלו ממה נעשו? אמרו לו מחיטים. אמר, ודאי אני בעל כל אלו, כי אני אוכל העיקר של כל אלו, שהוא חיטה. ומשום דעה זו, לא למד איך לעשות כל אלו מטעמים, ולא ידע ממעדני העולם, ונאבדו ממנו. כך מי שאוחז כלל החכמה, ואינו יודע בכל העידונים המענגים היוצאים מכלל ההוא. (1-2)

כשאדם רוצה לסדר תפילתו לאדונו, שפתותיו מרחשות באופן הזה מלמטה למעלה, להעלות כבוד אדונו, למקום השיקוי של באר העמוק, בינה. ואח"כ הולך להמשיך מלמעלה למטה, מאותו שיקוי של הנחל, בינה, לכל מדרגה ומדרגה, עד מדרגה אחרונה, מלכות, להמשיך נדבה לכל מלמעלה למטה. ואח"כ צריך לקשור קשר בכל, שייחד כל המדרגות בא"ס, קשר דכוונה של האמונה. וייעשו כל משאלותיו, בין משאלות הציבור בין משאלות יחיד. (39)

התפילה, שיש לאדם לבקש מאדונו, מסודרת בט' אופנים:

א. בסדר א"ב.

ב. בהזכרת מידות הקב"ה: רחום, חנון ועוד.

ג. בשמות המכובדים של הקב"ה: אהיה יה יהו אל
אלקים הוי"ה צבאות שדי אדני.

ד. בע"ס: מלכות יסוד הוד נצח ת"ת גבורה חסד
בינה חכמה כתר.

ה. בהזכרת הצדיקים: האבות, הנביאים, המלכים.

ו. בשירות ותשבחות, שיש בהם קבלה אמיתית.

ז. למעלה מהם, מי שיודע לתקן תיקונים לאדונו
כראוי.

ח. בידיעה להעלות מלמטה למעלה.

ט. ויש מי שיודע להמשיך שפע מלמעלה למטה.

ובכל ט' אופני תפילה אלו, צריכים כוונה גדולה.

ואם מכוון בכל אחד מט' אופני התפילה כראוי,
זהו אדם המכבד שם אדונו את שמו הקדוש. וע"ז
כתוב, כי מכבדיי אכבד ובוזיי ייקלו, אכבדו בעוה"ז
לקיים ולעשות כל צרכיו. ויראו כל עמי הארץ, כי שם
הוי"ה נקרא עליו, ויראו ממנו. ובעוה"ב יזכה לעמוד
במחיצת חסידים, במחלקת החסידים, אע"פ שלא
קרא בתורה כל צורכו, אלא כיוון שזכה להסתכל
בידיעת אדונו וכיוון בו כראוי.

מי שאינו יודע לייחד את השם הקדוש, ולקשור קשר האמונה, ולהמשיך למקום שצריך, ולכבד שם אדונו, טוב לו שלא נברא. וכש"כ, מי שאינו מכוון באִמֶן. וע"כ כל מי שמרחיש בשפתיו בניקיון הלב, במים המנקים, כתוב עליו, ויאמר אלקים נעשה אדם, בשביל אדם היודע לייחד צלם ודמות כראוי, ז"א צלם והנוקבא דמות. (40-43)

תצווה

מתוך בני ישראל לכהנו לי.

כתוב, מתוך בני ישראל, משום שהכול אינו נקרא אחד, להיות אחד כראוי, אלא, מתוך בני ישראל. כי בני ישראל עומדים למטה, לפתוח דרכים ולהאיר שבילים ולהדליק הנרות, שהם ספירות העליונות, ולקרב הכול ממטה למעלה, שיהיה הכול אחד. ומשום זה כתוב, ואתם הדבקים בה'. (39)

ואתה הקרב אליך.

הכול הוא נקרב ע"י מי שיודע ליחד הייחוד ולעבוד לאדונו. שהרי בזמן שנמצא הקורבן כראוי, אז מתקרב הכול יחד, הצדדים ימין ושמאל, והארת הפנים של הקב"ה נמצא בעולם בביהמ"ק. והס"א נכנע ונסתר, וצד הקדושה שולט באורה ושמחה. (40)

דברי תורה אינם מתיישבים אלא שם, כי אין אור אלא אותו היוצא מתוך החושך. כי כאשר צד הזה נכנע, מתעלה הקב"ה למעלה ונתגדל כבודו. ואין עבודת הקב"ה אלא מתוך החושך. ואין טוב אלא מתוך הרע. וכשהאדם נכנס לדרך רע ועוזב אותו, אז מתעלה הקב"ה בכבודו. וע"כ שלמות הכול הוא טוב ורע יחד, ולהסתלק אח"כ אל הטוב. ואין טוב אלא אותו שיוצא מתוך הרע. ובטוב הזה מתעלה כבודו של הקב"ה. וזהו עבודה שלמה. (86)

הקב"ה מגלה עמוקות ונסתרות.

כל עמוקות הסתומים העליונים הוא מגלה אותם. קו אמצעי, המגלה העמוקות שבב' הקווים דבינה. וגילה אותם, משום שידע מה בחושך דשמאל, ששם נשקע אור החכמה, מטעם חוסר חסדים. ואם לא היה החושך, לא היה אח"כ מתגלה האור ע"י קו האמצעי. והוא יודע מה בחושך, שכלל אותו בקו ימין. ומשום זה גילה עמוקות ונסתרות, שאם לא החושך דשמאל, לא היו נגלות עמוקות ונסתרות. האור שנגלה מתוך החושך הוא חכמה. (145)

כל הסודות וכל הקדושות היקרות, כולם תלויים
בשביעי, במלכות. ושביעי העליון הוא עולם העליון,
הנקרא עוה"ב, בינה. וממנה מאירים כל הנרות וכל
הקדושות וכל הברכות אל המלכות. וכשהגיע הזמן
לחדש הברכות והקדושות שיאירו, צריך להשיג
בכל התיקון של העולמות כולם, כדי לחדש הברכות
והקדושות. וכל התיקונים לקיים כל העולמות, עולים
מן התחתונים, אם מעשיהם ישרים. (89)

וכשישראל מתעוררים למטה בתקיעת שופר,
קול היוצא משופר, בוטש באוויר ובוקע רקיעים,
עד שעולה לאבן החזק, הס"א, המכסה את הלבנה.
כשהוא משגיח ומוצא התעוררות הרחמים, אז ס"א,
שעלה ועומד למעלה ומכסה את הלבנה, מתבלבל. אז
עומד קול ההוא ומעביר את הדין מן המלכות. וכיוון
שהתעורר הרחמים למטה במלכות, התעורר גם למעלה
שופר עליון, בינה, ומוציא קול, המוחין דז"א, רחמים.
ונפגשים קול בקול, רחמים ברחמים. (92)

עבדו את ה' בשמחה. כי שמחת האדם מושכת
שמחה אחרת, העליונה. כך עולם התחתון, המלכות,
כמו שמתעטרת, כך ממשיכה מלמעלה. משום זה
מקדימים ישראל ומעוררים קול בשופר, שהוא כלול

באש מים ורוח, קו האמצעי, הכלול מג' קווים, שנעשו אחד, ועולה למעלה. ומכה באבן טוב הזה, שממעט קו השמאל שלה, ומצטבעת באלו ג' גוונים לבן אדום ירוק, שהם ג' קווים הכלולים בקול. ואז כמו שהיא ראויה, כך היא ממשיכה מלמעלה.

וכיוון שהמלכות ניתקנה בקול הזה מלמטה, יוצאים רחמים מלמעלה ושורים עליה, ונכללה ברחמים ממטה ומלמעלה. אז התערבב הס"א, ונחלש תוקפו, ואינו יכול לקטרג. ואבן הטוב, המלכות, עומד בהארת הפנים מכל הצדדים, בהארה שלמטה ובהארה שלמעלה. (94-95)

בסוכות תשבו שבעת ימים, זהו סוד האמונה, המלכות, שמקבלת כל המוחין שלה. ומקרא זה נאמר על עולם העליון, בינה. כאשר נברא העולם, נאמר מקרא הזה.

כשהתחילה החכמה, או"א עילאין, הנקראים אבא וחכמה, לצאת ממקום שאינו ידוע ואינו נראה, מראש א"א, אז יצא מסך אחד והיכה. וחכמה עליונה ההיא התנוצצה והתפשטה לכל הצדדים במשכן העליון, ישסו"ת הנקראת, בינה ואמא. ומשכן העליון ההוא הוציא ו"ק, ז"א. ואז בהתנוצצות המסך האיר לכל, ואמר, בסוכות תשבו שבעת ימים.

סוכת, כתוב חסר ו', כי זהו משכן התחתון, מלכות, שהוא כמו עששית, כלי מזכוכית, ששמים בתוכה נר להאיר, להראות כל האורות. ואז אמר, בהתנוצצות המסך, בסוכת תשבו שבעת ימים. שבעת ימים הם מעולם העליון, בינה, לעולם התחתון, מלכות. שכל שבעת ימים, חג"ת נהי"ם דבינה, עומדים בקיומם להאיר לסוכת הזו, זו סוכת דוד הנופלת, סוכת שלום, המלכות. ועם הקדוש צריך לשבת תחת צילה באמונה, המלכות. ומי שיושב בצל זה, יושב באלו הימים העליונים של הבינה. (134-136)

כי תישא

כל אלו החברים שאינם אוהבים אלו את אלו, מסתלקים מן העולם טרם שמגיע זמנם.

כל החברים בימיו של רבי שמעון, אהבת נפש ורוח הייתה ביניהם. ומשום זה בדורו היו סתרי התורה בגלוי, שהיה אומר, כל החברים שאינם אוהבים זה את זה, גורמים לעצמם, שלא ללכת בדרך הישר. ועוד שעושים פגם בתורה. כי התורה, אהבה ואחוה ואמת יש בה. אברהם אהב את יצחק, יצחק את אברהם, שהיו מתחבקים זה עם זה. יעקב, שניהם היו אחוזים בו באהבה ובאחוה, ונותנים רוחם זה בזה. החברים צריכים להיות כמוהם, ולא לעשות בהם פגם. שאם יחסר בהם האהבה, פוגמים בערכם למעלה, באברהם יצחק יעקב, שהם חג"ת.

ולעתיד, שנראה השכינה, פב"פ, כל הפנים יהיו נסמכים, שיאירו בסוד הזה. (54-55)

באו החברים ונשקו ידיו של רבי שמעון, אמרו, אם לא באנו לעולם, אלא לשמוע דבר זה, היה די לנו. בכו ואמרו, אוי לנו כשתסתלק מן העולם, מי יאיר ויגלה אורות התורה. דבר זה הוא מאיר עד גובה הרקיע, ורשום בכיסא המלך, והקב"ה שמח עתה בדבר זה. וכמה שמחה על שמחה התווסף לפני המלך הקדוש. מי יעורר דברי חכמה בעולם כמותך? (104)

אשרי הם הצדיקים היודעים סודות התורה ומתדבקים בתורה, ומקיימים המקרא שכתוב, והגית בו יומם ולילה. ובשבילה יזכו לחיי עוה"ב. שכתוב, כי הוא חייד ואורך ימיו. (120)

מי שחושב לעשות מצווה, הוא כאילו עשה אותה, משום שבמחשבתו גרם שיבוא שפע רב של ברכות ממחשבה העליונה למקום שנקרא מצווה, המלכות. וע"כ כאילו עשה אותה, את המלכות. כמ"ש, ועשיתם אותם. מחשבה ודאי ראש הכול. (זוהר חדש, 46)

מתחילה צריכים להשתדל ביראה, המלכות, שהיא פתח לכל. ואח"כ בתושב"כ, ז"א, שהוא למעלה. משום, שכל אדם שאינו ירא חטא, אין לו רשות להיכנס לפתח האמונה הזה, שהוא המלכות. וכיוון שדוחים אותו מהפתח הזה, דוחים אותו מכל, כי אין לו פתח במה שייכנס לכל. כמ"ש, זה השער לה'.

כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו, חכמתו מתקיימת. כי החכמה יושבת על כנה, אשר נטעה ימינך, שהוא היראה, הנקראת כבוד אל. (זוהר חדש, 82-83)

השמיים מספרים כבוד אל.

שמיים הקב"ה, ז"א. מספרים, שמאירים, למקום שנקרא כבוד אל. כבוד אל היא בת אברהם, המלכות. אל, זהו אברהם, חסד. מספרים, כמ"ש, אז ראה ויספרה. ויספרה, כמ"ש, מקום ספיר אבניה, לשון הארה. והשמיים האלו, ז"א, מתקנים אותה בכל התיקונים, לכבוד האל, המלכות.

וע"כ ישראל למטה, מביאים אל המלכות אור, בחשאי, ממעיין שלמעלה, מז"א, ואומרים, בשכמל"ו. והמקום שנקרא שמיים, מעיד בהם.

וכשישראל בשלמות, עדות שלמה מעידים בהם, הקב"ה וכנ"י, ז"א ומלכות. בזמן ההוא נמשך הטל שלמעלה, השפע, ממקומו של עתיק, הכתר. וזה

כשז"א ומלכות בייחוד. כמ"ש, שראשי נמלא טל. טל
בחשבון הויה אחד, הקב"ה וכן"י. כי בשעה ההיא
ראויים ישראל לטל. (זוהר חדש, 56-59)

מטרם שחטאו ישראל, בשעה שעמדו על הר סיני,
נעבר מהם זוהמת הנחש, כי אז היה ביטול יצה"ר מן
העולם, ודחו אותו מהם. ואז התאחדו בעה"ח, ועלו
למעלה למדרגות העליונות, ולא ירדו למטה. אז היו
יודעים, והיו רואים מראות העליונות דז"א, והאירו
עיניהם, והיו שמחים לדעת ולשמוע. ואז חגר אותם
הקב"ה חגורות של אותיות השם הקדוש, שהם עֲדִים
מהר חורב, שהנחש לא יוכל לשלוט עליהם, ולא
יטמא אותם כבתחילה, כבמצרים. (106)

ויקהל

ברוך שמו של ריבון העולם. ברוך כְּתֹרֶךְ וּמְקוֹמֶךָ.
יהי רצונך עם עמך ישראל לעולם, שגאולת ימינך תראה לעמך בבית מקדשך, ולהשפיע לנו ממיטב אורך, ולקבל תפילותינו ברחמים. יהי רצון מלפניך שתאריך לנו חיים בטוב, ושאני עבדך יהיה נפקד בין הצדיקים, לרחם עליי, ולשמור אותי ואת כל אשר לי, ואשר לעמך ישראל.

אתה הוא הַזֵּן את הכול ומפרנס את הכול. אתה הוא השולט על הכול. אתה הוא השולט על מלכים, והמלכות שלך הוא. אני עבד הקב"ה, שאני משתחוה לפניו ומלפני כבוד תורתו בכל עת ועת. לא על אדם אני בוטח, ולא על בני אלקים אני סומך, אלא על אלקים שבשמיים, שהוא אלקים אמת, ותורתו אמת, ונביאיו אמת, ומרבה לעשות חסד ואמת. בו אני בוטח, ולשמו הקדוש והנכבד אני אומר תשבחות. יהי רצון מלפניך, שתפתח ליבי בתורתך, ותיתן לי בנים זכרים עושי רצונך, ותמלא משאלות ליבי, ולב כל עמך ישראל, לטוב, לחיים, ולשלום, אמן. (225)

**אין נחת להקב"ה עד שנכנס לגן עדן להשתעשע
עם נשמות הצדיקים. (22)**

**כשהקב"ה ברא את העולם, לא ברא אותו אלא כדי
שיבואו ישראל ויקבלו התורה.**

בתורה נברא העולם ועל התורה עומד. כמ"ש,
אם לא בריתי יומם ולילה, חוקות שמיים וארץ לא
שמתי. התורה היא אריכות החיים בעוה"ז, והיא
אריכות החיים בעוה"ב.

וכל מי שמשתדל בתורה, כאילו משתדל בהיכל
הקב"ה, שהיכל העליון של הקב"ה, המלכות, הוא
תורה. וכשהאדם עוסק בתורה, הקב"ה עומד שם
ומקשיב לקולו. (98-99)

**אמר רבי אלעזר, אוי רבי שמעון, אתה בחיים, ואני
כבר בוכה עליך. לא עליך אני בוכה, אלא אני בוכה
על החברים, ואני בוכה על העולם, שיישארו יתומים
ממך, אחר פטירתך מן העולם. רבי שמעון הוא כאור
הנר, הדולק למעלה ודולק למטה. ובאור שהדליק
למטה מאירים כל בני העולם. אוי לעולם כשיסתלק
האור שלמטה, ויבוא בתוך האור של מעלה. מי יאיר
אור התורה לעולם? (118)**

אשרי הוא האדם, השומר מצוות אדונו, ויודע הסודות שלהן, שאין לנו מצווה בתורה, שאין תלויות בה סודות עליונים ואורות וזיווים עליונים. ובני אדם אינם יודעים ואינם מתחשבים בכבוד אדונם. אשרי חלקם של הצדיקים, אותם העוסקים בתורה. אשריהם בעוה"ז ובעוה"ב. (163)

האדם צריך להתפלל לפני הקב"ה, שהיא עבודה אחת גדולה ויקרה מעבודות אדונו. יש עבודת הקב"ה העומדת במעשה הגוף, המצוות התלויות במעשה. ויש עבודת הקב"ה פנימית יותר, עיקר הכל, מצוות התלויות בדיבור וברצון הלב. (121)

תפילתו של אדם הוא עבודת הרוח, שהוא עבודה מבחינה ב', התלויה בדיבור. והיא עומדת בסודות עליונים. ובני אדם אינם יודעים, שתפילתו של אדם בוקעת אווירים ובוקעת רקיעים, פותחת פתחים ועולה למעלה. (123)

בשעה שאדם שם רצונו לעבודת ריבונו, רצון
הזה עולה תחילה על הלב, שהוא הקיום והיסוד של
כל הגוף. ואח"כ עולה רצון טוב ההוא על כל איברי
הגוף, והרצון של כל איברי הגוף והרצון של הלב
מתחברים יחד. והם מושכים עליהם זוהר השכינה
לשכון עימהם. ואדם ההוא, הוא חלקו של הקב"ה.
כמ"ש, קחו מאיתכם תרומה, מאיתכם הוא ההמשכה,
לקבל עליכם תרומה ההיא, השכינה, שיהיה האדם
חלק לה'. (71)

בכל יום קורא כרוז, לכל בני העולם, בכם תלוי
דבר זה, שכתוב, קחו מאיתכם תרומה לה'. ואם
תאמרו, שהדבר קשה מכם, כתוב, כל נדיב ליבו
יביאָהּ.

מכאן הסוד לתפילה. כי אדם הירא מריבונו
ומכוון ליבו ורצונו בתפילה, הוא מתקן תיקון
העליון. בתחילה בשירות ובתשבחות, שאומרים
מלאכים העליונים למעלה, ובסדר ההוא של
תשבחות שאומרים ישראל למטה, המלכות מקשטת
עצמה, ומיתקנת בתיקוניה, כאישה המתקשטת
לבעלה. (107-108)

- בתפילה מיתקן גופו ונפשו של אדם ונעשה שלם.**
תפילה היא תיקונים מיתקנים, שמיתקנים כאחד.
והם ארבע תיקונים:
- א. תיקון עצמו להשתלם.
 - ב. תיקון עוה"ז.
 - ג. תיקון עולם העליון בכל צבאות השמיים.
 - ד. תיקון השם הקדוש בסוד המרכבות הקדושות,
ובסוד העולמות כולם למעלה ולמטה. (409)

אשרי חלקו של אדם, שיודע לסדר תפילתו כראוי.
שמתעטר בה הקב"ה, הוא מחכה, עד שיגמרו כל
תפילות ישראל לעלות, ונכללות בתפילה השלמה. ואז
הכול הוא בשלמות כראוי למעלה ולמטה. (150)

קטורת, קושר קשר. שמייחד, מאיר אורה, ומעביר
זוהמה, והאות ד' נעשה אות ה', כי מטרם הזיווג עם
ז"א, המלכות היא דל"ת, כי להיותה בלי חסדים אינה
מאירה, והיא דלה. וכשז"א מזדווג עימה, מתלבשת
החכמה שבה בחסדים, ומאירה בכל השלמות, ונעשית
אות ה'.

והקטורת מייחדת ייחוד ז"א עם המלכות, ע"כ
גורם שד' נעשית ה'. ה' מתחברת על ידה עם ו',

ז"א. ו' עולה ומתעטרת בה"ר, בינה, כדי לקבל שפע בשביל המלכות. וה"ר, בינה, זוהרת באות י', חכמה, כדי להשפיע לז"א. והכול מעלים רצון לא"ס ונעשו כולם, חכמה בינה ז"א ומלכות, י"ה ו"ה, קשר אחד עליון. וכל זה נעשה ע"י הקטורת.

מכאן והלאה, כיוון שהכול נקשר בקשר ההוא, התעטר הכול בא"ס, והשם הקדוש הזהיר והתעטר מכל הצדדים, והעולמות כולם בשמחה, והאירו הנרות, ומזון וברכות נמצאים בכל העולמות. והכול הגיע בקטורת. (481-482)

אשריהם ישראל בעוה"ז ובעוה"ב, כי הם יודעים לתקן תיקון של מעלה ושל מטה, כמו שצריכים לתקן התיקון מלמטה למעלה, עד שנקשר הכול יחד בקשר אחד, בקשר ההוא העליון, הקטורת, כשצריכים לתקן בתיקון של אותיות הרשומות, שהקב"ה נקרא בהן, הוי"ה. (484)

אהבה שורה לאחר שזכה ביראה.

כיוון ששורה יראה על ראשו של אדם, שהוא משמאל, מתעורר אח"כ אהבה, שהוא ימין, ז"א מבחינת החסד שבו. שמי שעובד מתוך אהבה, מתדבק במקום עליון למעלה, ומתדבק בקדושה של

עוה"ב, בינה, משום שעולה להתעטר ולהתדבק בצד ימין, חסד דז"א, שעליו שורה הבינה.

עבודה מצד היראה יקרה, אבל אינה עולה להתדבק למעלה בז"א. וכשעובד מאהבה, עולה ומתעטר למעלה ומתדבק בעוה"ב. וזה הוא אדם המזומן לעוה"ב. אשרי חלקו. כי הוא שולט על מקום היראה, כי אין מי ששולט על מדרגת היראה אלא אהבה, שהוא הימין, הייחוד דז"א ומלכות.

וצריך לאותו שראוי לעוה"ב, ליחד שם הקב"ה, ולייחד איברים, זו"ן, ומדרגות עליונות או"א, העליונים ותחתונים לכלול אותם כולם, ולהכניס כולם בא"ס, לקשור קשרים. וזה הוא סוד הכתוב, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. (417-419)

בשבירת הכלים ואח"כ ע"י חטא של עצה"ד ע"י פיתוי הנחש, התפזרו ש"כ (320) ניצוצי קדושה ונפלו לקליפות. וכל העבודה שלנו בתורה ומצוות לברר ש"כ ניצוצי קדושה אלו, ולהחזיר אותם לקדושה. ואז יהיה גמה"ת, כמ"ש, בילע המוות לנצח. אמנם רק רפ"ח (288) ניצוצי קדושה בלבד מוטל עלינו לברר. אבל ל"ב (32) ניצוצי קדושה אחרונים, אין אנו צריכים לברר, כי עם בירור רפ"ח ניצוצין הם נבררים מאליהם. (492)

הצדיקים, שזכו לתשובה מאהבה, אשר אז הזדונות נהפכו לזכויות, וכל שעבירה הייתה יותר גדולה, נהפכה לזכות יותר גדולה. ונמצא, בעת שהצדיקים הללו היו בבחינת תוהים על הראשונות, שאמרו, שווא עבוד אלקים, שאין עוד עוון חמור יותר מזה. הרי דברי כפירה האלו נהפכו עתה, מכוח התשובה מאהבה שעשו, לזכויות גדולות, ונחשבים עתה, כמו שנדברו אז יראי אלקים איש אל רעהו דברי כפירה האלו, שהרי נהפכו לזכויות, ומכוח ההפיכה הגדולה הזו, נעשו שעשועים גדולים לפני הקב"ה. (438)

הכוונה של המילה אחד, לייחד ממלכות ולמעלה הכול יחד, ולהעלות הרצון לקשור את הכול בקשר אחד, להעלות הרצון ביראה ואהבה עד א"ס. ולא יעזוב רצון העלייה לא"ס, מכל אלו מדרגות ואיברים, אלא בכולם יעלה רצונו, אף אחד מהם לא יחסר, להדביקם, ושיהיו כולם קשר אחד, בא"ס. והוא ייחוד בתיקון. ומי שרוצה לכלול כל סודות הייחוד במילה אחד, הוא יותר טוב.

וע"כ אנו מאריכים באחד להעלות הרצון להמשיך ממעלה למטה ולהעלות ממטה למעלה, שיהיה הכול אחד. המילה אחד הוא סוד מעלה ומטה וארבע רוחות

העולם. שצריכים ליחד מעלה ומטה, שהם או"א וזו"ן. וארבע רוחות העולם אלו הם הסוד של מרכבה עליונה, חגת"ם דז"א שלמעלה מחזה לכלול הכול יחד, בקשר אחד, בייחוד אחד עד א"ס. (225-228)

הקורא בתורה צריך לשים ליבו ורצונו לאלו הדברים שקורא. כי הוא שליח אדונו בסדר דברים להשמיע לכל העם, שהרי הוא עומד כדימיון עליון, כמו הקב"ה במתן תורה. משום זה מי שעולה לקרוא בתורה, צריך לסדר הדברים תחילה בביתו. ואם לא סידר, לא יקרא בתורה. מאין לנו? מאותו דיבור של הקב"ה, מטרם שהשמיע התורה לעם הקדוש. כתוב, אז ראה ויִסְפְּרָה הַכִּינָה וגם חִקְרָה. ואח"כ כתוב, ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה. הרי שמטרם שהשמיע אותה לאדם, סידר כל דיבור בפני עצמו. וכך מחויב כל קורא בתורה לעשות. (228)

כשנמצאת שעת רצון לפני הקב"ה, ליחד מרכבה עליונה במרכבה תחתונה, שתהיינה כולן אחת, אז יוצא קול ממקום קדוש העליון, שמיים, ז"א, ומקהיל כל אלו הקדושים שלמטה, שהם הצדיקים שבעוה"ז, וכל השרים הקדושים, מיכאל גבריאל אוריאל רפאל, וכל מחנות העליונים, המלאכים, שיהיו כולם מוכנים

יחד. כמ"ש, ויקהל משה, זהו השמיים, ז"א. וכמ"ש, את כל עדת בני ישראל, אלו הם י"ב מחנות עליונים הקדושים, המרכבה התחתונה, שהמלכות רוכבת עליהם, והם מעלים את המלכות לזיווג עם ז"א. (51)

אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה', וישמע וייכתב ספר זיכרון לפניו, ליראי ה' ולחושבי שמו. כתוב, אז נדברו. נדברו למעלה, כל המרכבות הקדושות וכל צבאות הקדושים, נדברו זה אל זה לפני הקב"ה.

משום שאלו מילים הקדושות, שאמרו עולות למעלה. וכמה הם שמקדימים ונושאים אותן לפני המלך הקדוש, ומתעטרות בכמה עטרות באלו אורות עליונים. וכולם נדברו מפני מלך העליון. מי ראה שמחות, ומי ראה תשבחות העולות בכל אלו הרקיעים, כשעולות מילים אלה. והמלך הקדוש מסתכל בהם, ומתעטר בהם. והן עולות ויושבות על חיקו, ומשתעשע בהן. משם, מחיקו, עולות על ראשו ונעשו עטרה. וע"כ אמרה התורה, ואהיה שעשועים יום יום. והייתי, לא כתוב, אלא, ואהיה, לשון עתיד, ובכל זמן בכל עת שמילים העליונות עולות לפניו. (437-438)

דבר זה שמעתי בין הסודות של רבי שמעון, ולא ניתנה לי רשות לגלות, חוץ מכם חסידים העליונים. שאם בשעה שהמלכות אוחזת הנפשות והרוחות של בני האדם, ברצון אחד של הדבקות, שם האדם ליבו ורצונו לזה, ונותן נפשו בדבקות ברצון ההוא, לכלול נפשו באותה הדבקות, אם התקבלה מסירת נפשו, בשעה ההיא, ברצון הנפשות והרוחות והנשמות שאוחזת, זה הוא אדם שנצרר בצרור החיים, בעוה"ז ובעוה"ב.

ועוד שהמלך והמטרוניתא, תו"מ, צריכים להיכלל מכל הצדדים מלמעלה ומלמטה, ולהתעטר בנשמות בכל הצדדים. היא מתעטרת בנשמות מלמעלה ומתעטרת בנשמות מלמטה, מאותם שמוסרים לה נשמתם. ואם האדם מכוון ליבו ורצונו לכל זה, ומוסר לה נפשו מלמטה בדבקות וברצון, אז הקב"ה קורא לו שלום למטה, כעין שלום של מעלה, יסוד, המברך את המלכה, ומכליל אותה ומעטיר אותה מכל הצדדים. אף כך אדם הזה, הקב"ה קורא לו שלום. (114-116)

נקודה התחתונה הזו, מלכות, כשעולה ונראית, שמקבלת חכמה, הנקראת ראייה, ומתקשטת במוחין העליונים, אז כל חדווה נמצאת למעלה ולמטה, והעולמות כולם הם בשמחה. ובלילה הזה של שבת, מתפשטת נקודה הזו באורותיה, ופורשת כנפיה על

העולם, וכל שליטים אחרים נעברים, ושמירה נמצאת על העולם.

ואז מתווסף רוח הנשמה בישראל על כל אחד ואחד, ובנשמה יִתְּרָה ההוא שוכחים כל עצב וְחִמָּה, ולא נמצא למעלה ולמטה רק שמחה. רוח ההוא שירד והתווסף בבני העולם, כשיורד, הוא מתרחץ בבשמים של גן העדן, ויורד ושורה על עם הקדוש, אשריהם כשהרוח ההוא מתעורר. (183-184)

כשעלתה הנשמה דרך פתח הרקיע למעלה,
מזדמנים לה לבושים אחרים מכובדים עליונים, שהם נעשים ע"י מצוות התלויות ברצון וכוונת הלב בתורה ותפילה. כי כשעולה הרצון ההוא למעלה, מתעטר בה מי שמתעטר, וחלק ממנו נשאר לאדם ההוא, ונעשה ממנו לבושי אור, שתתלבש בהם הנשמה לעלות למעלה. ואע"פ שהעמידו, שאלו לבושים של הנשמה בגן עדן התחתון תלויים במעשה, אבל אלו שעולות לרקיע למעלה, אינם תלויים אלא ברצון של הרוח, כדי לעמוד בין המלאכים, שהם רוחות קדושים. ורבי שמעון כך למד מאליהו: הלבושים של מטה בגן עדן הארץ תלויים במעשה, לבושים שלמעלה תלויים ברצון וכוונת הרוח בלב. (309)

קם רבי אבא ושאר החברים, ואמרו, אשרי חלקנו, שהזמין הקב"ה לפנינו את דרך הזה. אמר רבי אבא, לי הזמין הקב"ה דרך הזה, כדי להתחבר עימכם, אשרי חלקי שזכיתי לדרך הזה.

ביום שיצאתי לדרך ראיתי אור אחד שנחלק לג' אורות, והלכו לפניי, והסתתרו. ואמרת, ודאי שראיתי השכינה, אשרי חלקי. ועתה, אלו ג' אורות שראיתי, אתם הם. אתם אורות ומאורות עליונים להאיר בעוה"ז ובעוה"ב.

עד כאן לא ידעתי, שכל אלו מרגליות הסתומות היו תחת ידכם. כיוון שראיתי שברצון מצוות ריבונכם נאמרו דברים האלו, אני יודע שכל הדברים עולים ביום הזה לכיסא העליון שהוא בינה, ולוקח אותם שר הפנים, מט"ט, ועושה מהם עטרות לריבונו. ויום הזה מתעטר שישים מרכבות קדושות, כנגד חג"ת נה"י, לכבוד הכיסא, בינה, ע"י אלו הדברים שנאמרו כאן ביום הזה.

בתוך כך העריב השמש. לנו. בחצות לילה קמו לעסוק בתורה. אמר רבי אבא, מכאן והלאה נאמר דברים לעטר עימהם הצדיקים שבגן עדן. כי עתה הוא הזמן שהקב"ה וכל הצדיקים שבגן עדן, מקשיבים לקולם של הצדיקים אשר בארץ. (279-282)

באמצע כל הרקיעים, שהוא על ארץ ישראל, שהיא באמצע העולם, יש פתח אחד הנקרא גבילון. הסיום החדש שבאמצע המדרגה, שנעשה לפתח בשביל התחתון, שיוכל לעלות ולקבל מהעליון, ותחת פתח הזה יש ע' פתחים אחרים למטה, לקבל דרך שם ע' שמות שבמלכות דאצילות, הארת השם ע"ב, ע' שרים של ע' אומות. ומהפתח הזה עולה דרך למעלה למעלה, עד שמגיע לכיסא העליון, כי דרך שם אפשר לעלות עד המלכות דאצילות. (299)

כ"ב (22) אותיות רשומות וחקוקות ברקיע שעל גן העדן, כל אות ואות נוטפת טל, מטל שלמעלה, על הגן. ומטל ההוא, שהוא הארת החסדים, רוחצות אלו הנשמות, ונרפאות, אחר שטבלו עצמן בנהר דינור להיטהר. והטל אינו יורד אלא מתוך אותיות הרשומות והחקוקות ברקיע ההוא, משום שאלו האותיות הן כלל התורה, שנמשכות מז"א דאצילות, הנקרא תורה. כי נעשה מאש ומים של התורה, מאש ומים דז"א דאצילות.

וע"כ הם מזילים טל על כל אלו שעוסקים בתורה לשמה בעוה"ז. שאלו המילים רשומות בגן עדן, ועולות עד רקיע שעל גן עדן, ולוקחות מאלו כ"ב האותיות אשר שם, טל, להזין הנשמה. כמ"ש, יערוף כמטר לקחי תיזל כטל אִמְרתי.

באמצע הרקיע הזה נמצא פתח אחד כנגד פתח ההיכל שלמעלה ביצירה, שבפתח ההוא פורחות הנשמות מגן עדן התחתון למעלה, בעמוד אחד הנעוץ בארץ של גן העדן, ומגיע עד פתח ההוא.

הפתח שנעשה באמצע הרקיע, הוא הסיום החדש, שנעשה באמצע המדרגה של השמיים דגן עדן, מחמת עליית המלכות במקום בינה, שמשום הסיום הזה נפלה חצי המדרגה, בינה ותו"מ, למדרגה שלמטה, הארץ דגן עדן. אשר לעת גדלות, כשחוזרת המלכות למקומה, ובינה ותו"מ עולים למעלה למדרגתם לרקיע, לוקחים עימם גם המדרגה התחתונה, אותם הנשמות, שהם בארץ דגן עדן. ונמצא, שסיום החדש, שנעשה בבינה, נהפך להיות פתח בשביל התחתון, שיוכל דרכו לעלות לעליון.

ואותם בינה ותו"מ, שנפלו תחילה למטה לארץ דגן עדן, בהתדבקות שלהם במדרגת הארץ דגן עדן, נבחן כמו שהם נעוצים בתוך קרקע הגן, והם עצמם נבחנים כעמוד גבוה, המגיע עד הפתח ההוא שבאמצע הרקיע, שדרך העמוד הזה עולות הנשמות מארץ דגן עדן אל הרקיע דגן עדן. כלומר, לעת גדלות, כשהבינה ותו"מ, הנבחנים לעמוד, עולים בחזרה לרקיע דגן עדן, לוקחים עימם גם את הנשמות שבארץ דגן עדן, ומעלה אותם לרקיע דגן עדן.

בתוך רקיע, בפתח שבאמצע הרקיע שעל הגן, נכנסים בו ג' צבעים של אור, כלולים יחד, שהם

חב"ד, ומאירים לצבעים של עמוד שעלה שם. ואז העמוד הזה נוצץ ומתלהט בכמה צבעים הלוהטים. והצדיקים שעלו עם העמוד ההוא לרקיע, מקבלים האורות מהרקיע דרך העמוד הזה. ובכל שעה מאירים הצדיקים מזיו העליון ההוא, שזה נוהג תמיד. אבל בכל שבת ובכל ר"ח מתגלה השכינה ברקיע הזה יותר מבשאר הזמנים, וכל הצדיקים באים ומשתחווים אליה.

אשרי חלקו מי שזכה לאלו הלבושים. אלו הלבושים הם ממע"ט, שעשה האדם בעוה"ז במצוות התורה, מצוות התלויות במעשה, ובהם עומדת הנשמה בגן עדן התחתון, ומתלבשת באלו הלבושים המכובדים.

כשעלתה הנשמה דרך פתח הרקיע למעלה, מזדמנים לה לבושים אחרים מכובדים עליונים, שהם נעשים ע"י מצוות התלויות ברצון וכוונת הלב בתורה ובתפילה. כי כשעולה הרצון ההוא למעלה, מתעטר בה מי שמתעטר, וחלק ממנו נשאר לאדם ההוא, ונעשה ממנו לבושי אור, שתתלבש בהם הנשמה לעלות למעלה. ואע"פ שאלו לבושים של הנשמה בגן עדן התחתון תלויים במעשה, אבל אלו שעולות לרקיע למעלה, אינם תלויים אלא ברצון של הרוח, כדי לעמוד בין המלאכים, רוחות קדושים. וכך למד רבי שמעון מאליהו, הלבושים של מטה בגן עדן הארץ תלויים במעשה, לבושים שלמעלה תלויים ברצון ובכוונת הרוח בלב. (309-304)

ובזמן ההוא, שיתעוררו כל המחנות על ארץ הגליל, יילכו כולם זה לחלק אבותיו, וזה לחלק אבותיו. שכתוב, ושבתם איש אל אחוזתו. וכירו זה את זה. ועתיד הקב"ה להלביש לכל אחד ואחד לבושים מעשה רוקם. ויבאו כולם וישבחו לאדונם בירושלים. ויתחברו שם המונים. וירושלים תתפשט לכל הצדדים, יותר ממה שהתפשטה בעת שהתחברו שם בשובם מהגלות.

כיוון שיתחברו וישבחו לריבונם, הקב"ה ישמח עימם, שכתוב, ובאו ורְנְנוּ בְּמִרוֹם צִיּוֹן. ואח"כ כתוב, ונהרו אל טוב ה'. כל אחד ואחד לחלק שלו ולחלק אבותיו. ונחלתם של ישראל תהיה עד רומי הגבוהה, ושם ילמדו תורה. וכתוב, הקיצו ורְנְנוּ שוכני עפר. ונחלת ישראל תגיע עד רומי הגדולה, ושם ילמדו תורה, כלומר, שיכבשו אותה וישיבו אותה לקדושה. (495-496)

פקודי

כתוב, בראשית ברא אלקים את השמיים ואת הארץ, שהשמיים ז"א והארץ מלכות. כי הכול כעין זה נעשה המשכן, שעשה כעין עולם התחתון, המלכות, וכעין עולם העליון, ז"א. וכל מעשיו של הקב"ה שעשה בעוה"ז, הם כעין של מעלה. אף המשכן כך, כל מעשיו הם כמעשה וכעין עולם העליון.

וזה סוד כל מעשה המשכן, כולם, מעשים ותיקונים שלמעלה ושלמטה, כדי להשרות השכינה בעולם, בדיירים עליונים, שהם המלאכים, ובדיירים התחתונים, שהם בני אדם. גן עדן התחתון, מלכות, כעין העליון, בינה. כל הציורים וכל הצורות של העולם, כולם הם שם. וע"כ מעשה המשכן ומעשה שמיים וארץ, ז"א ומלכות, כולם הם בסוד אחד. (211-212)

כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא.
אבל כל הנחלים האלו, הם סודות הנחלים וטבועים
קדושים, שהם הספירות דז"א, שהתמלאו ויצאו
להאיר ולמלא לים הגדול, שהוא המלכות. וכיוון שים
הגדול התמלא מצד אלו הנחלים, אז הוא מוציא מים
ומשקה לכל חיות השדה, כמ"ש, יִשְׁקוּ כָּל חַיֵּיתוֹ שָׂדֵי,
שהן המדרגות דבי"ע. (1)

אשרי הם היודעים לערוך ייחוד אדונם כראוי,
וללכת בדרך האמת, כדי שלא יטעו בסוד האמונה.
(788)

מעשים טובים של האדם, שעושה בעוה"ז, אלו
המעשים מושכים אור של זיו העליון, לתקן לו לבוש
לעולם ההוא, להיראות לפני הקב"ה, ובאותו הלבוש
שלושב, נהנה ורואה במראה המאירה, כמ"ש, לחזות
בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

וע"כ הנשמה מתלבשת בלבושים מיוחדים בשני
עולמות, שיהיה לה שלמות בכל, בעוה"ז שלמטה, ובעולם
שלמעלה. וע"כ כתוב, אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים
את פניך. אך צדיקים יודו לשמך, הוא בעוה"ז. ישבו
ישרים את פניך, בעולם ההוא. (170-171)

צריכים להתקשר בקדושת אדונו ולא ייפרד ממנו.
וכשהוא מבקש, תחילת הבקשות צריך להיות, לדעת את אדונו, להראות שתשוקתו הוא אליו, שהיא בקשה ראשונה, וְחַיְנֵנו מֵאֵתְךָ חֲכֵמָה בִּינָה דַעַת. מכאן והלאה, ייפרד מעט, וישאל בקשותיו מה שצריך לבקש.

וכל שאלותיו תהיינה, לאחר שיסדר סדר, כעין זה כל שאלותיו תהיינה בתחנונים ובקשות לפני אדונו, ולא ירחיק עצמו ממנו, שלא יתרעם. אשרי חלקו, מי שיודע לסדר הזה, ללכת בדרך הישר כראוי. (812-813)

כל מי שמתפלל תפילה וקושר הייחוד, מסתכלים בו. אם התפילה והקשר כראוי, אז הוא מתברך תחילה ממקום שכל הברכות יוצאות. (344)

כל מי שאינו יודע לסדר שבחו של אדונו, טוב לו שלא נברא.

משום שצריכים שהתפילה תהיה שלמה למעלה, מתוך מחשבה, ורצון הלב, וקול, ודְבַר שפתיים. לעשות

שלמות וקשר וייחוד למעלה, כמו שהוא למעלה, וכמו שהשלמות יוצאת מלמעלה למטה, כך צריך מלמטה למעלה, לקשור הקשר כראוי. (832)

אשרי הצדיקים שיודעים לערוך תפילתם כראוי, משום כשתפילה זו מתחילה לעלות, אלו המלאכים עולים עם תפילה זו, ונכנסים ברקיעים ובהיכלות, עד השער של פתח העליון, ונכנסת תפילה להתעטר לפני המלך.

כל אלו המתפללים תפילות, ומקדשים לאדונם ברצון שלם, תפילה זו צריכים להוציאה מן המחשבה וברצון הדיבור והרוח. אז מתקדש שמו של הקב"ה. וכשהתפילה מגיעה למלאכים, שהם חברים, כולם לוקחים תפילה והולכים עימה עד היכל הרביעי, בפתח אשר שם. ואלו המלאכים משבחים להקב"ה, בזמן שישראל מתפללים תפילות ומקדישים להקב"ה, ביום, אלו הם הממונים שביום שהתמנו לשבח יחד עם ישראל, להיות עימם חברים. ובלילה הם חברים באלו האחרים, האומרים שירה בלילה. (576-577)

הממונה הקדוש עומד על הפתח לכל התפילות שבוקעות אווירים ורקיעים לבוא לפני המלך.

אם היא תפילת רבים, הוא פותח הפתח ומכניס אותה ומתעכבת שם, עד שנעשו שם כל תפילות העולם עטרה בראש צדיק חי העולמים, יסוד.

ואם היא תפילת יחיד, היא עולה עד שמגיעה לפתח ההיכל, שהממונה הזה עומד בו. אם יפה התפילה להיכנס למלך הקדוש, מיד הוא פותח פתח ומכניס אותה. ואם אינה יפה, דוחה אותה לחוץ, ויורדת ומשוטטת בעולם, ועומדת ברקיע התחתון, מאלו הרקיעים שלמטה המנהיגים בעולם. ברקיע ההוא עומד ממונה סְהִיָּאל, לוקח אלו התפילות הנדחות, הנקראות תפילות פסולות, וגונז אותן, עד שהאדם ההוא חוזר בתשובה.

אם חוזר בתשובה לפני אדונו כראוי, ומתפלל תפילה אחרת טובה, כשהתפילה עולה, לוקח הממונה סהדיאל את התפילה הזו, הפסולה, ומעלה אותה למעלה עד שנפגשת בתפילה הטובה, ועולות ומתערבות יחד ונכנסות לפני המלך הקדוש.

ולפעמים נדחית תפילה, משום שאותו האדם נמשך אחר ס"א, והוא נטמא, והממונה שבס"א לוקח התפילה, ואז עומד ס"א ומזכיר עוונותיו של האדם לפני הקב"ה, ומשטין עליו למעלה. ע"ז, כל התפילות וכל הנשמות, כשעולות, כולן עולות ועומדות לפני

ההיכל הראשון הזה, והממונה הזה עומד על פתח ההיכל, להכניס הנשמות והתפילות או לדחותן לחוץ. למעלה מפתח ההיכל, יש פתח אחר שהקב"ה חפר אותו מדינים דמפתחא, כמ"ש, באר חפרוה שרים. ונפתח ג"פ ביום, שמאירים בו ג' קווים, ואינו נסגר, ועומד פתוח לאלו בעלי תשובה, ששפכו דמעות בתפילתם לפני אדונם. וכל השערים והפתחים נסגרים, עד שנכנסים ברשות, חוץ משערים אלו, הנקראים שערי דמעות, שפתוחים ואינם צריכים רשות.

כי הפתח הראשון, הוא כמ"ש, לפתח חטאת רובץ, ושם נמצאת המלכות דמנעולא, רבבה. ומבחינה זו תשובה אינה מועילה, להיותה מדה"ד הקשה. אבל הקב"ה חפר למעלה ממנו פתח שני, המפתחא, מלכות הממותקת בבינה. ומשם מועיל תשובה.

וכשתפילה זו שבדמעות עולה למעלה באלו השערים, מזדמן האופן ההוא, מלאך מהמלכות, הנקרא אופן, העומד על 600 חיות גדולות, ושמם ירחמיאל. לוקח תפילה שבדמעות, התפילה נכנסת ומתקשרת למעלה, והדמעות נשארו כאן. ורשומים בפתח, שהקב"ה חפר אותו.

התפילה בדמעות מעלה מ"ן לתיקון המפתחא, להעלות המלכות לבינה. וע"כ התפילה מתקבלת, והדמעות נשארו חרותים על הפתח, הגורמים שם מיתוק המלכות בבינה. דמע הוא מלשון המדמַע, משום שמדמע ומערב המלכות בבינה. (485-490)

היכל השישי, נקרא היכל הרצון, רצון הנקרא מוצא פי ה', שמחה של דבקות הכול. רצון של כל הרצונות, שכתוב, כחוט השני שפתותייך, רצון של כל הנשמות היוצאות ממוצא פי ה'.

בהיכל הרצון מתמלאים כל השאלות וכל הבקשות שבעולם, משום שהוא רצון כל הרצונות, כשנמצאות נשיקין, שכתוב, וישק יעקב לרחל. ואז כשנושקים זה לזה, אז נקרא עת רצון. כי אז נמצאת השלמות וכל הפנים מאירים. וכשהתפילות עולות, אז עת רצון הוא להימצא. וע"ז כתוב, ואני תפילתי לך עת רצון. שהוא חיבור בנשיקין.

בהיכל זה נמצאים שישה פתחים, ד' פתחים לארבע רוחות העולם חו"ג תו"ם, למעלה ולמטה נו"ה. באלו הפתחים התמנה רזיאל, רוח אחד גדול על כול הממונים בכל הפתחים, התמנה ונפקד על כל סודות עליונים, שמדברים פה אל פה, הנושקים זה לזה באהבת האהבה.

סודות אלו אינם עומדים לגלות, אבל כשהשערים נפתחים, אז יודעים כל ההיכלות, וכל אלו הרוחות, וכל אלו המחנות, אשר שערי הרצון נפתחו. ובאלו השערים אין נכנסים, אלא רצונות של התפילות, רצונות של התשבחות, רצונות של נשמות הקדושות העליונות.

זה הוא היכל של משה, בהיכל זה נאסף משה באהבה ונשק נשיקות, במיתת נשיקה. בהיכל הזה, משה ידבר והאלקים יעננו בקול.

כאשר התדבקו הנושקים נשיקין בנשיקין זה עם זה, על זה כתוב, יישקני מנשיקות פיהו. אין נשיקין של שמחה ואהבה, אלא כשמתדבקים זה בזה, פה בפה, רוח ברוח, ומרוויים זה עם זה בתפנוקי כל, ובשמחה, מהארה העליונה. (647-652)

ההיכל השישי עומד על כל ההיכלות התחתונים. מההיכל הזה מתחילים כל הסודות וכל המדרגות העליונות והתחתונות להתחבר. כדי שיימצא הכול, למעלה ולמטה, בשלמות, שיהיה הכול אחד, וחיבור אחד, לייחד השם הקדוש כראוי, ולהשתלם, שתאיר שפע העליון בתחתון, והארות הנרות יאירו כאחד, שלא יסורו זה מזה. ואז מושפע ונמשך מי שנמשך, שלא נודע ולא נגלה, כדי שיתקרב ויטייחד זה עם זה, להיות הכול בייחוד השלם כראוי.

אשרי חלקו של מי שיודע בסודות ריבונו, לדעת אותו כראוי. שהם אוכלים החלק שלהם בעוה"ז ובעוה"ב. ע"ז כתוב, הנה עבדיי יאכלו. אשריהם הצדיקים, שעוסקים בתורה יום ולילה. משום שהם יודעים דרכי הקב"ה, ויודעים לייחד ייחוד הקדוש

כראוי. כי כל היודע לייחד השם הקדוש בשלמות
כראוי, אשרי הוא בעוה"ז ובעוה"ב. (705-706)

מי שהוא בעל עיניים בתבונה, יידע ויסתכל
בחכמת אדונו, ויידע אלו דברים עליונים, שמפתחות
ריבונו נמצאים שם, אשר הם צפונים בתוך המשכן
הקדוש. (291)

אשרי חלקך אדה"ר, בחיר כל הנבראים הנמצאים
בעולם, שהגדיל אותך הקב"ה על הכול, והכניסך בגן
עדן, והתקין לך ז' חופות, להשתעשע בו בעונג נועם
העליון. כמ"ש, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו. לחזות
בנועם ה', למעלה, בז"א. ולבקר בהיכלו, למטה,
במלכות. לחזות בנועם ה', באלו ז' רקיעים שלמעלה,
של ז"א. ולבקר בהיכלו, באלו שבעה רקיעים שלמטה,
של המלכות. ואלו עומדים כנגד אלו.

ובכולם, בז' רקיעים דז"א ובז' דמלכות, עמדת
בגן עדן. ז' חופות העליונים הקדושים רקיעים דז"א,
עמדו עליך למעלה להתעטר בהם, חסדים. ואלו
ז' רקיעים התחתונים דמלכות, עמדת להשתעשע
בהם, שהם הארת חכמה, המכונה שעשועים. ובכולם
השלים אותך אדונך, להיות שלם בכל, בין בחסדים
ובין בחכמה.

עד שנדחו רגליך אחר עצת הנחש הרע, ונגרשת מגן עדן, וגרמת מוות לך ולכל העולם, כי עזבת אלו העידונים שלמעלה ושלמטה, ונמשכת אחרי אלו השתוקקויות הטמאות, הנקראים ראש פְּתָנִים, אשר הגוף נמשך אחריהן ולא הרוח, כמ"ש, וראש פתנים אכזר, שהוא אכזר על הרוח. עד שבא אברהם החסיד, והתחיל לתקן העולם, ונכנס באמונה הקדושה, והתקין למעלה ולמטה, באלו רקיעים העליונים, ובאלו רקיעים התחתונים.

רקיעים התחתונים דמלכות הם היכלות לרקיעים העליונים דז"א, להתאחד ולהתקשר זה בזה. (474-477)

כל הצדיקים, שקושרים קשרי הייחוד, ומייחדים בכל יום הייחוד של האמונה, המלכות, שנקראת משכן, הם מעלים הכיסא, המלכות, עד שמביאים אותה אל משה, ז"א. עליהם כתוב, ויביאו את המשכן אל משה. וכיוון שהצדיקים מחברים אותה עם משה, הם מרוויחים ברכות ממקור החיים בזכות קשרי הייחוד שקושרים, כשקושרים הייחוד כראוי. כמ"ש, ויֵרָא מֹשֶׁה אֶת כָּל הַמְּלָאכָה. כלומר ייחוד הכול, ואז, ויברך אותם משה. שהרוויחו הברכות ממקום שמדרגת משה עומדת בו, ז"א. והם החכמים העושים

את כל מלאכת הקודש, משום שיודעים לסדר מלאכת
הקודש, ע"י הייחודים שעושים. (343)

ודוד המלך תמיד היה משפיל עצמו אל הקב"ה, שכל
מי שמשפיל עצמו לפני הקב"ה, הקב"ה מגביה אותו על
הכול. ומשום זה הקב"ה רצה בדוד בעוה"ז ובעוה"ב.
כעין זה יש לאדם להיות נבזה בעיניו, ולהשפיל עצמו
בכל, שיהיה כלי, שהקב"ה רוצה בו. (233-235)

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם.

סוד העליון, העומד בגניזה, אינו עומד אלא
ליראיו. שהם יראים את הקב"ה תמיד, והם ראויים
לאלו סודות עליונים, ושיהיו בהם אלו סודות
עליונים בגניזה ובסתימה כראוי, משום שהם סודות
עליונים. אבל, ובריתו להודיעם, הסוד, שעומד בברית
קודש, להודיעם, משום שהוא מקום העומד לגלות
ולדעת. כי היסוד מגלה הארת החכמה במלכות.
להודיעם ע"י המלכות. (262)

הקב"ה בחר בישראל לנחלתו וגורלו, והקריבם
אליו. עשה מהם מדרגות ידועות בעוה"ז, האבות.
כעין של מעלה, לשכלל כל העולמות כאחד, למעלה

ולמטה. שכתוב, השמיים כיסאי והארץ הדום רגליי,
לשכלל למעלה ולמטה להיות אחד. (393)

כתוב, עד שהמלך במסיבו נרדי נתן ריחו.

עד שהמלך במסיבו, זהו הקב"ה, בינה, כשנתן
התורה לישראל ובא לסיני. כלומר, כשהבינה גילתה
המוחין דיחידה דז"א, שהאירו בשעת מתן תורה
לישראל. וכמה מרכבות היו עימו. כולן מרכבות
קדושות, קו שמאל. וכל קדושות העליונות מקדושה
של התורה, קו ימין. כולם היו שם. והתורה, קו
אמצעי, ניתנה בלהבות אש, והכול היה מאש. וכתובה
באש לבן, מצד החסד, על אש שחור, שמצד הגבורה.
כי קו אמצעי כלול מחו"ג, ימין ושמאל. והאותיות
היו פורחות ועולות באוויר, שבאוויר היו המדרגות
התחתונות פורחות ועולות לעליונות. (109)

**כשהים מעלה גליו ברוגז, והגלים עולים לשטוף
העולם, כשמגיעים ורואים את חול הים, מיד נשברים
וחוזרים לאחוריהם, ושוקטים, ואינם יכולים לשלוט
ולשטוף העולם.**

כעין זה, ישראל, חול הים, וכששאר העמים, שהם גלי
הים, בעלי הרוגז, בעלי הדינים הקשים, רואים שישראל
מתקשרים בהקב"ה, חוזרים לאחוריהם ונשברים
לפניהם, ואינם יכולים לשלוט בעולם. (93-94)

**ישראל הקדושים, שהם עם אחד בייחוד קדוש,
הקב"ה נותן להם עצה להינצל מהכול. (337)**

**בזמן שיקים הקב"ה את ביתו, המלכות, בזמן ההוא
כתוב, בילע המוות לנצח.**

כמו שמלאך המוות בלע את בני העולם, כן יבולע
מלאך המוות. בלע לזמן קצוב, כמו שישראל היו
בגלות זמן קצוב? כתוב לנצח, לדורי דורות.

ואז יקים הקב"ה לכנ"י, המלכות, ויקים האדנים
והספות וכל תקרות הבית, בתיקונם, לעולם, משום
שיהיה נבלע הס"א ולא יקום עוד לעולם. ואז וְחָרְפַּת
עמו יסיר מעל כל הארץ, כי פי ה' דיבר. (385-387)

**אשרי הם הצדיקים, שעוסקים בתורה יום ולילה.
משום שהם יודעים דרכי הקב"ה, ויודעים לייחד
ייחוד הקדוש כראוי. כי כל היודע לייחד השם הקדוש
בשלמות כראוי, אשרי הוא בעוה"ז ובעוה"ב. (706)**

וידי אדם מתחת כנפיהם. כל ידי אדם, שהם, רוחות וחיות ואופנים, שכולם בכנפיים. וידיים מתחת כנפיהם, לקבל בהן תפילות, ולקבל בעלי תשובה. ידי אדם, פירושו, מקומות ובתי קיבול, לקבל בני אדם בתפילתם ובקשתם, ולפתוח פתחים לקבלם, לייחד ולקשור קשרים ולעשות כרצונם.

ואלו המקומות ובתי קיבול, הנקראים ידי אדם, משום שהם עומדים בשביל אדם, אלו הם שמות קדושים השולטים בכל מדרגה, שבהם נכנסים בני אדם בתפילתם ובקשתם בכל השערים העליונים. וע"י זה שולטים התחתונים למעלה. (786-787)

והיה אמונת עיתיק, חוסן ישועות, חכמת ודעת, יראת ה' היא אוצרו. כל אדם שעוסק בתורה בעוה"ז, וזכה לקבוע לה עיתים, צריך להיות באמונה, שהרצון שלו יתכוון להקב"ה, ז"א. שיתכוון לשם שמיים: המלכות נקראת שם, שתזדווג עם שמיים, ז"א. משום שהאמונה, המלכות, התכוונה להתחבר עם ז"א. אמונת עיתיק: שעיתיק, העיתים לתורה, לז"א, ואמונה המלכות, שיתחברו שניהם יחד. חוסן ישועות: לכלול חסד בדין. כי חוסן דין, וישועות חסד. חכמת ודעת: אלו שורים זה על זה, כי החכמה מוסתרת וגנוזה, וצריכים להשרותם זה על זה, שאין החכמה מתגלה אלא ע"י הדעת. (50)

הסוד הוא לחברים שילכו בדרך הישר.

מחשבה רצון קול דיבור, הם ארבעה המקשרים קשרים, כנגד חו"ב תו"מ. מחשבה ורצון, חו"ב. קול ודיבור, תו"מ. ואחר שקשרו כולם יחד קשרים, נעשו כולם מרכבה אחת, לשרות עליהם השכינה, הדיבור, וכולם נעשו אח"כ ארבעה עמודים להתעטר בהם, והשכינה נסמכת עליהם בכל אלו הקשרים העליונים.

המחשבה, שהיא חכמה, מוציאה ומולידה את הרצון, בינה. והרצון שיצא מהמחשבה, מוליד ומוציא קול הנשמע, ז"א. וקול הנשמע עולה לקשור קשרים ממטה למעלה, היכלות התחתונים בעליונים. הקול, המקשר קשרים בין ב' הקווים שבבינה, וממשיך ברכות מלמעלה למעלה, מבינה, בחשאי, נסמך ג"כ על אלו ד' עמודים, מחשבה רצון קול דיבור, חו"ב תו"מ. והסמיכה בסיום הקשר, בדיבור, במלכות, המקום שהכול נקשר בו יחד, ונעשו כולם אחד. כי המלכות מקבלת לתוכה את כולם.

אשרי האדם שקושר קשריו של אדונו ומסמיק סומכים כראוי, ומתכוון בכל אלו הדברים. אשרי הוא בעוה"ז ובעוה"ב. עד כאן השתכללו ההיכלות שבצד הקדושה. (833-835)

זאת תורת העולה, היא העולה. בעוה"ב, בינה, יהיה הכול אחד. העולה נקראת קודש קודשים, על שם הדבקות בבינה. משום זה נקראת המלכות, עולה, שעולה ומתעטרת בז"א ובבינה, להיות הכול אחד בקשר אחד, בשמחה.

משום שעולה למעלה לז"א ולבינה, כתוב, זאת תורת העולה, זכר ונוקבא יחד. זאת הנוקבא, תורת ז"א. תושב"כ, ז"א, תשבע"פ, המלכות. העולה, עולה לעוה"ב, בינה. להתקשר בתוכה, שהבינה נקראת קודש הקודשים. ועולה היא ג"כ קודש הקודשים.

(349-350)

כשנשלמו ביחד, שכל ההיכלות נכללו בהיכל הז', ואיברים עליונים זו"ן דאצילות מאירים לתחתונים, להיכלות, אז מתעוררת נשמה עליונה, בינה דאצילות, ונכנסת בכולם, ומאירה לכל. וכולם מתברכים, העליונים, זו"ן דאצילות, ותחתונים, כל ההיכלות ומה שבתוכם. והוא שלא נודע ולא נכנס בחשבון הרצון, שאינו נתפס לעולם, עתיק, מתלבש בפנימיותם. אז הכול עולה עד א"ס ומתקשר הכול בקשר אחד ומתמתק. (771)

כתוב, אשר אתה מראה. אתה, הוא המראה שאינה מאירה, המלכות, שהראה לו בתוכה כל אלו הצורות. והיה רואה אותם משה כל דבר על תיקונו, כמי שרואה בתוך מנורה של זכוכית, ובתוך מראה, המראה כל הצורות. וכאשר הסתכל בהן משה, היה מתקשה בהן. כי שם, במלכות, עמד כל דבר בצורתו הרוחנית, אלא שכל צורה הייתה משווה צורתה לצורה הדמיונית שבעוה"ז במשכן. ונמצא, שבכל דבר היו נראות שתי צורות, הרוחנית והדמיונית. וע"כ התקשה משה בהן, שלא היה יודע איזה מהן לתפוש. אמר לו הקב"ה, אתה בסימניך ואני בסימניי. שמשה יתפוש הסימנים הדמיונים שבכל דבר, והקב"ה תופש סימנים הרוחניים של כל דבר, ואז ישרה צורה הרוחנית על צורה הדמיונית. אז התיישב משה בכל העבודה של המשכן. (17)

צד ימין עומד תמיד לקיים כל העולם ולהאיר ולברך אותו. וע"כ הכוהן, צד ימין, חסד, מזדמן תמיד לברך את העם, כי מצד ימין באות כל ברכות העולם, והכוהן לוקח בראש, וע"כ התמנה הכוהן לברך למעלה ולמטה. החסד למעלה והכוהן למטה.

שהכוהן פורש ידיו לברך העם, אז באה השכינה ושורה עליו וממלאה את ידיו, ומגביה יד ימין למעלה על יד שמאל, כדי להעלות הימין ולהגבירו

על השמאל. ואז כל המדרגות שהכוהן פורש בהן ידיו, כולן מתברכות ממקור הכול. מקור הבאר, זהו צדיק, יסוד. מקור הכול, עוה"ב, בינה, שכל פנים, כל המוחין, מאירים משם, כי הוא המעיין והמקור של הכול, וכל הנרות והאורות נדלקים משם. (80-81)

יש דברים, שהגוף נהנה מהם, ונכנסים לגוף, ולא לנשמה. ויש דברים, שהנשמה נהנית מהם, ולא הגוף. ועל כן המדרגות נבדלות זו מזו. אשרי הם הצדיקים, שלוקחים דרך הישר, ומונעים עצמם מן הצד ההוא, ומתדבקים בצד הקדושה. (747)

בשעה שיוסף הצדיק, יסוד, עומד לתקן את הכול, אז הוא לוקח הכול. וכשמתחבר בהיכלו, אז מתעוררים כולם לקחת חשק ורצון, העליונים והתחתונים, והכול ברצון אחד ושלמות אחד, לשמח העליונים והתחתונים ברצון אחד כראוי. וכל התחתונים עומדים על קיומם על ידו. וע"כ כתוב, וצדיק יסוד עולם. כי על יסוד הזה עומד העולם. (742)

הקשר של עולה נקשר בקודש הקודשים, בינה, להאיר. הדבקות של רצון הכוהנים ולוויים וישראלים למעלה, בהקרבת הקורבן, עד א"ס היא עולה.

דבקותם עולה עד א"ס. כי כל קשר וייחוד ושלמות הוא להצניע בצניעות את ההוא שאינו מושג ולא נודע, שרצון כל הרצונות בו, כלומר בא"ס. א"ס אינו עומד להיודע, ולא לעשות סוף, ולא לעשות ראש, ולא כמו אי"ן הראשון, שהוא כתר, הוציא ראש וסוף. ראש נקודה עליונה, הכול הסתום, העומד תוך המחשבה, חכמה. כי החכמה יצאה מהכתר, כמ"ש, והחכמה מאין תימצא. ועשה סוף, הנקרא סוף דבר, המלכות, סוף כל האורות. אבל שם בא"ס, לא יש סוף. (359-360)

בא"ס אין רצונות, ואין אורות, ואין נרות, שהם אורות גבורה.

כל הנרות והאורות שבאצילות תלויים בא"ס, להתקיים בהם. אבל אינו עומד להשגה. מי שידוע ואינו ידוע, ששייכת בו ידיעה ואינו ידוע, הוא רצון עליון סתום מכל, הנקרא אין, ספירת כתר. אבל בא"ס לא שייך לומר שום מילה, כי הוא אפס השגה. וכשנקודה העליונה, חכמה, ועוה"ב, בינה, מתעלים בהארתם, אינם יודעים רק ריח, ו"ק דהארת החכמה, ולא ג"ר, כמי שמריח בריח והתבשם. ואין

זה בחינת נחת, הנקרא ניחוח, שהרי כתוב, ולא אָרִיחַ בריח ניחוחכם. הרי שריח וניחוח הם שני דברים. כי ריח ניחוח פירושו ריח של הרצון, כלומר כל אלו הרצונות של תפילה, ורצון השירה, ורצון הכוהן, שכולם הם אדם. אז כולם נעשים רצון אחד, הנקרא ניחוח, שפירושו רצון. אז הכול נקשר ומאיר יחד כראוי. (361-362)

היכל השביעי, זה היכל פנימי מכל ההיכלות, סתום, אין בו צורה ממש, ואין כאן גוף כלל, אלא ראש בלבד. כאן סתומה של סוד הסודות, מקום להיכנס בתוך הצינורות של מעלה, של האצילות. כאן רוח, הכולל כל הרוחות, שבכל ההיכלות. כאן רצון, הכולל כל הרצונות, להתחבר כל ההיכלות כאחד. רוח החיים מבינה, בהיכל זה, שיהיה הכול תיקון אחד.

היכל זה נקרא בית קודש הקודשים, מקום לקבל הנשמה העליונה, בינה, הנקראת כך, לעורר אצלו עוה"ב, בינה.

עוה"ז, מלכות, נקראת עולם. עולם פירושו, עלייה, שעולה עולם התחתון, מלכות, לעולם העליון, בינה, ומסתתרת בה ונעלמת בה, ומתגלה בסתר. עולם, פירושו, שהמלכות עולה עם כל אלו שקרבו אליה, ההיכלות, ומסתתרות בתוך הסתר העליון, בינה. עולם העליון, הבינה, פירושו, שהבינה עולה ומסתתרת

תוך רצון העליון, תוך המכוסה מכל המכוסים, שלא נודע כלל, ולא נגלה ואין מי שיודע בו, שהוא א"א.

הפרוכת, שהיא פרסא, שבין היכל השישי, קודש, לבין היכל הז', קודש הקודשים, נפרשה, ומכסה להסתיר הסתום, היכל הז'. כפורת נפרשה בסתרים עליונים, על ארון העדות שבקודש הקודשים, המלכות דאצילות, המלוּבש בהיכל הז', לסתום הסתומים, שבפנימיות ארון העדות, כי הם נסתרים וסתומים.

לפנים מן הכפורת, שהוא הארון, יש מקום סתום ונסתר וגנוז, לאסוף בתוכו שמן המשחה העליון, רוח החיים, ע"י נהר הנמשך ויוצא מן העדן, יסוד דז"א דאצילות. הנהר נקרא מעיין של הבאר, מלכות. שמימיו אינם נפסקים לעולם. וכשיסוד מכניס וממשיך כל משחת קודש מלמעלה ממקום קודש הקודשים, בינה דאצילות, ההארה וההמשכה יורדת ובאה בתוך אלו הצינורות של יסוד המלכות דאצילות, והמלכות דאצילות מתמלאת משם, כמו נוקבא המתעברת ומתמלאת מן זכר. אף היכל הז' מיתקן לקבל האורות של היסוד דז"א דאצילות, דרך המלכות דאצילות, המלוּבשת בה, כמו נוקבא המקבלת מן הזכר. הקבלה שמקבלת, כל אלו הרוחות והנשמות הקדושות היורדות לעולם, להתלבש בבני אדם, ונעכבות שם כל זמן שנצרך, עד שיורדות ומתלבשות בבני אדם. ואחר פטירתן מעוה"ז, חוזרות להיכל הז'.

ותתעכבנה בהיכל הז', עד שיבוא מלך המשיח, ותקבלנה סיפוקן כל אלו הנשמות ותבואנה לאצילות למקומו, וישמח העולם כמלפנים, כמטרם מיעוט הירח, וחטא של עצה"ד, כמ"ש, ישמח ה' במעשיו. כי הנשמות, לאחר פטירתן מעוה"ז, אינן יכולות לעלות למעלה מהיכל הז', כי שם הפרסא המבדילה בין אצילות לבי"ע. וע"כ הן מתעכבות בהיכל הז', עד גמה"ת, שאז יתבטל גבול הפרסא, ואז תוכלנה לעלות לאצילות לשורשן, לבינה דאצילות. כי אור הבינה נקרא נשמה. וע"כ נאמר אז, ישמח ה' במעשיו.

בהיכל הזה נמצאים תענוגים ומעדני הרוחות והשעשועים, שהקב"ה משתעשע בגן עדן. כאן תאוות כל ועונג כל, להתחבר בו כל ההיכלות כאחד, ותהיינה כולן אחד. כאן נמצא קשר הכול ביחוד אחד.

כשכל האיברים, כל הבחינות שבהיכלות, מתחברים באיברים העליונים של היכל הז', כל אחד כראוי לו, אין להם תשוקה ואין להם עונג, חוץ מן הייחוד בהיכל הזה. הכול תלוי כאן. כשהתחברות שבכאן מתייחדת ביחוד אחד, אז כל ההארות שבאיברים, וכל הארת הפנים, וכל החדוות, כולן מאירות ושמחות.

אשרי חלקו מי שיודע לערוך סדרים, ולתקן תיקוני השלמות כראוי. הוא אהובו של הקב"ה בעוה"ז ובעוה"ב. ואז כל הדינים, וכל גזרות רעות, מתבטלות מן העולם. (752-760)

המעין של הבאר, יסוד, אינו נפסק מהבאר לעולם,
שהיא מלכות דאצילות המלובשת בהיכל השביעי.
וע"כ מקום הזה שכלול הכל, קיום כל הגוף, להיות
שלם בכל כראוי. כאן, בהיכל השביעי, הייחוד והקשר
כאחד, להיות למעלה ולמטה אחד, בקשר אחד, שלא
ייפרדו האיברים, הבחינות והמדרגות שבהיכלות, זה
מזה, ושימצא הכל בזווג פב"פ. (764)

ספר ויקרא

ויקרא
צו
שמיני
תזריע
מצורע
אחרי מות
קדושים
אמור
בהר
בחוקותיי

ויקרא

כמה יש לאדם להסתכל בכבוד אדונו, כדי שיימצא ברייה שלמה לפני הקב"ה. כי כשברא הקב"ה את האדם, ברא אותו שלם. כמ"ש, אשר עשה האלקים את האדם ישר. (315)

הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד.

אשרי הם ישראל, שלא נתן אותם הקב"ה לשר או לשליח, אלא ישראל אחוזים בו, והוא אחוז בהם. ומאהבתם, קרא אותם הקב"ה, עבדים. כמ"ש, כי לי בני ישראל עבדים, עבדיי הם. אח"כ קרא אותם בנים, כמ"ש, בנים אתם לה' אלקיכם. אח"כ קרא אותם אחים, כמ"ש, אחיי ורעיי. ומשום שקרא אותם אחים, רצה לשים שכינתו בהם ולא יסור מהם. אז כתוב, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. (99)

אין לך דבר בתורה שיהיה חלש או שבור, וכשתסתכל ותדע אותו, תמצא אותו חזק כפטיש יפוצץ סלע. ואם הוא חלש, ממך הוא. כמ"ש כי לא דבר ייק הוא מכם. שאם הוא ייק, מכם הוא. (88)

אשרי הם הצדיקים, שהקב"ה מלמד אותם סודות עמוקים של מעלה ושל מטה. והכול בשביל התורה. כי התורה, כל העוסק בה מתעטר בעטרות שמו הקדוש. כי התורה היא שם הקדוש, ומי שעוסק בה מתרשם ומתעטר בשם הקדוש. ואז יודע דרכים הסתומים וסודות העמוקים שלמעלה ושלמטה, ואינו מתיירא לעולם. (324)

אין כנ"י עומדת לפני המלך, ז"א, אלא בתורה. וכל זמן שישראל שבארץ עוסקים בתורה, כנ"י שורה עימהם. כשהתבטלו מדברי תורה, אין כנ"י יכולה להימצא עימהם אפילו שעה אחת. משום זה בשעה שכנ"י מתעוררת אל המלך בתורה של התחתונים, מתחזק כוחה, והמלך הקדוש שמח לקבל אותה. וכל זמן שכנ"י באה לפני המלך, והתורה אינה נמצאת עימה, תש כוחה. אוי לאלו המחלישים כוח של מעלה. משום זה, אשרי הם מי שעוסקים בתורה. (373-374)

**עבדו את ה' בשמחה. כל עבודה שאדם רוצה
לעבוד להקב"ה, צריכה להיות בשמחה, ברצון הלב,
כדי שתימצא עבודתו בשלמות. (109)**

**אחר שמת משה, כתוב, וקם העם הזה וזנה. כך
אוי לעולם כשיסתלק ממנו רבי שמעון, שמעינות
החכמה ייסתמו בעולם, ויבקש אדם דבר חכמה, ולא
ימצא מי שיאמר, וישגה כל העולם בתורה, ולא ימצא
מי שיעוררו בחכמה. על זמן ההוא כתוב, ואם כל עדת
ישראל יִשְׁגוּ. שאם ישגו בתורה, שלא ידעו דרכיה,
במה הם, משום, ונעלם דבר מעיני הקהל, שלא יהיה
נמצא מי שידע לגלות עמקות התורה ודרכיה. אוי
לאלו הדורות, שיימצאו אז בעולם. (387)**

**עתיד הקב"ה לגלות סודות עמוקים בתורה בזמן
מלך המשיח, משום, שמלאה הארץ דעה את ה' כמים
לים מכסים. וכתוב, ולא יִלְמְדוּ עוד איש את אחיו
ואיש את רעהו, לאמור דעו את ה', כי כולם ידעו אותי
למקטנם ועד גדולם. (388)**

מי שמבקש בקשה מן המלך, צריך לייחד את השם הקדוש ברצונו, ממטה למעלה, ממלכות עד הכתר, וממעלה למטה, מכתר עד מלכות. ולקשור הכול בייחוד אחד בא"ס, בייחוד הזה יכלול בקשתו. מי הוא חכם לבקש בקשתו כדוד המלך, שהיה שומר פתח המלך, שהיה מרכבה למלכות, הנקראת פתח המלך. כך הוא, וע"כ התורה מלמדת אותנו דרכי המלך הקדוש, כדי שנדע ללכת אחריו, כמ"ש, אחרי ה' אלקיכם תלכו. (342)

התפילה וקול השופר, שמוציא הצדיק בשופר, היוצא מרוחו ונפשו, עולה למעלה. וביום ההוא עומדים ונמצאים מקטרגים למעלה. וכשעולה קול ההוא של השופר, כולם נדחים מפניו, ואינם יכולים להתקיים. אשרי חלקם של הצדיקים, שיודעים לכוון את הרצון לפני אדונם, ויודעים לתקן את העולם ביום ההוא בקול שופר. ע"כ כתוב, אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

ביום הזה צריך העם לראות, שאדם שלם בכל, היודע דרכיו של מלך הקדוש, ויודע כבודו של המלך, שיתפלל עליהם את התפילה ביום הזה, ושיזמן קול שופר בכל העולמות בכוונת הלב, בחכמה, ברצון, בשלמות, כדי שיסתלק הדין על ידו מן העולם. (311-312)

ליבי לחוקקי ישראל המתנדבים בעם, בָּרְכוּ ה'.

כל הרצון וכל הלב שצריך האדם להמשיך ברכות מלמעלה למטה, כדי לייחד השם הקדוש, הוא צריך להמשיך בתפילה להקב"ה ברצון ובכוונות הלב, מנחל עמוק, בינה, שכתוב, ממעמקים קראתיך ה', ששם עומק הכול בעומקים העליונים, שהם התחלה עליונה, שאו"א, חו"ב שבבינה, מזדווגים. אף כאן, ליבי לחוקקי ישראל, הם או"א, שהם מחוקקים, שנותנים מוחין לישראל הקדוש, ז"א, שנמשך מביניהם.

המתנדבים בעם. אלו הם האבות, חג"ת דז"א, הנקראים נדיבים, כמ"ש, נדיבי עמים, נאספו עם אלקי אברהם. כלומר האבות הנמשכים מאברהם, חסד דז"א. אז, ברכו ה', להמשיך ממנו ברכות למטה ויימצאו ברכות בכל העולם. כי כשנמצאים בעוה"ז למטה, ברכות מלמעלה, הכול הוא בשמחה, הכול הוא בשלמות, כי אין שום אור נשלם אלא כשנמשך לעוה"ז. אשרי חלקם של ישראל, שהקב"ה משפיע להם ברכות ומקשיב תפילתם. ועליהם כתוב, פְּנֵה אֶל תְּפִילַת הָעֶרְעֵר וְלֹא בָּזָה אֶת תְּפִילַתָּם. (448-449)

הזוהר מבאר עניין, ויקרא אל משה. ודאי קריאה זו אין לה שום דימיון לקריאה גשמית, אלא, כמ"ש, דיברה תורה כלשון בני אדם. וא"כ, צריכים להבין פירושה הפנימי של קריאה זו. (10)

אין מודיעים שבחו של אדם בפניו. שאין הקב"ה מגלה שבחה של המדרגה אל המשיג אותה, אלא אחר שכבר חלפה המדרגה וזכה למדרגה חדשה, אז מגלה לו שבחה ושלמותה של ראשונה. הרי שאין הקב"ה מגלה שבח המדרגה בפניה, בשעת מציאותה. (18)

מחשבה של הקב"ה ספירת החכמה, עליונה וראש הכול. כי פרצוף ז"א מתחיל מחכמה, והכתר שלו הוא מאמא. וממחשבה ההיא התפשטו אורחות ושבילים, להמציא השם הקדוש, ולתקן אותו בתיקונו כראוי. וממחשבה ההיא נמשך ויוצא השיקוי של גן העדן להשקות הכול. וממחשבה ההיא מתקיימים עליונים ותחתונים. וממחשבה ההיא נאצלה תושב"כ, ז"א, ותשבע"פ, המלכות. (70)

וכשבני העולם מטיבים מעשיהם למטה, מתבשמים
הדינים ומתעברים, והתעוררו הרחמים ושולטים על
הרע ההוא שהתעורר מן דין הקשה. וכשמתעוררים
הרחמים, שמחה וניחומים נמצאים, משום ששולטים
על הרע ההוא, כמ"ש, וינחם ה' על הרעה. וינחם,
משום שנכנע דין הקשה, והרחמים שולטים.

בשעה שהדינים מתבשמים והרחמים שולטים,
כל ספירה וספירה שָׁבָה לקיומה, ומתברכות כולם
יחד. וכשחוזרת כל אחת ואחת למקומה, ומתברכות
כולן יחד, ואמא מתבשמת בחיבור החקיקות שחזרו
לבחינתה, אז נקראת תשובה שלמה ונתכפר העולם.
כי אמא יושבת בשמחה שלמה, שכתוב, אם הבנים
שמחה. (249-250)

כל זמן שכנ"י נמצאת עם הקב"ה, הקב"ה בשלמות,
ורועה ברצון את עצמו ולאחרים.

לעצמו, שזן את עצמו מיניקת החלב של אמא
עליונה, שמקבל שפע הבינה, ומאותה היניקה שינק,
הוא משקה לכל שאר האחרים ומניק אותם. כל
זמן שכנ"י נמצאת עם הקב"ה, הקב"ה בשלמות,
בשמחה, ושורות בו ברכות, ויוצאות ממנו לכל
שאר האחרים, לכל העולמות. וכל זמן שכנ"י אינה
נמצאת עם הקב"ה, נמנעות ממנו הברכות ומכל
שאר האחרים. (288)

בְּרָכוּ אֶת ה' כָּל עַבְדֵי ה'. זה שבח הוא לכל אלו בני האמונה. הם אלו העוסקים בתורה ויודעים לייחד השם הקדוש כראוי. והשבח של אלו בני האמונה, הוא שעומדים בחצות לילה לעסוק בתורה, ומתדבקים בכנ"י, המלכות, לשבח את הקב"ה בדברי תורה.

בשעה שהאדם קם בחצות לילה לעסוק בתורה, ורוח צפונית, הארת השמאל, מתעוררת בחצות לילה, איילה, המלכות, עומדת ומשבחת להקב"ה, ז"א. ובשעה שהיא עומדת, כמה אלפים וכמה רבבות עומדים עימה בקיומם, וכולם מתחילים לשבח את המלך הקדוש. (200-201)

ברון יחד כוכבי בוקר ויריעו כל בני אלקים.

כשהקב"ה בא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן, כל הדברים, המדרגות שבעולם התחתון, במלכות, וכל העליונים והתחתונים מתעוררים כנגדו. וכל האילנות, המדרגות, שבגן עדן, פותחים בשבחים כנגדו. כמ"ש, אז ירננו עצי יער מלפני ה', כי בא. ואפילו העופות שבארץ, כולם דובבות שבח לפניו. אז יוצאת שלהבת ומכה בכנפיו של התרנגול, וקורא ומשבח למלך הקדוש, וקורא לבני אדם שישתדלו

בתורה, ובשבח אדונם ובעבודתו. אשרי חלקם של אותם הקמים ממיטתם לעסוק בתורה.

כשבא הבוקר, הפתחים שבדרום, החסד, נפתחים, ושערי רפואה יוצאים לעולם, ורוח מזרח, ז"א, מתעורר, ורחמים נמצאים, וכל אלו הכוכבים ומזלות, מדרגות, הממונים תחת ממשלתו של בוקר הזה, שהוא יסוד המאיר חסדים, כולם פותחים בשבח ובזמירות למלך העליון. (379-380)

וכשהתרנגול קורא, ובני אדם ישנים במיטותיהם ואינם מתעוררים, קורא התרנגול, מכה בכנפיו ואומר, אוי לפלוני, מְגוֹדֵף מאדונו, עזוב מאדונו, שלא התעורר רוחו ולא הביט לכבוד המלך.

כשהאיר היום, כרוז קורא עליו ואומר. ולא אמר, אֵיה אָלוֹהַ עוֹשֵׂי, נותן זמירות בלילה, כדי לעזור אותו באלו התשבחות, שיהיה הכול בעזרה אחת. שהמלכות נותנת זמירות בלילה, לז"א, כדי לעזור האדם, שיתעורר גם הוא באלו התשבחות. וכשהאדם משבח ועוסק בתורה, היא מעלה מ"ן, ועוזר את המלכות, ונמצאים שניהם בעזרה אחת. מהו עושיי? אלא בשעה שאדם קם בחצות לילה, ועוסק ברינה של תורה, כי רינה של תורה אינה נקראת אלא בלילה, כשהוא נמצא בעסק התורה. כשהאיר היום,

הקב"ה וכנ"י מתקנים אותו בחוט אחד של חסד, שניצל מכל, ולהאיר אותו בין העליונים והתחתונים. איה אלוה עושיי. עושה לי, היה צריך לומר. מהו עושיי? אלא בשעה שקם בחצות לילה ועוסק בתורה, כשהאיר היום, מתעורר אברהם בחוט של חסד שלו. והקב"ה וכנ"י מתקנים אותו, ועושים אותו בכל יום ברייה חדשה, כמ"ש, אלוה עושיי. (397-399)

כיוון שקנה רוח, רוח ההוא יוצא ומשבר הרים וסלעים, שהם כוחות החיצוניים, והוא עולה ומתפשט ונכנס בין מלאכים העליונים הקדושים, כי הרוח נמשך מעולם היצירה, ששם המלאכים, ושם יודע מה שידוע, ולומד מהם דברים, וחוזר למקומו. אז, זה הוא קשר של האדם בקדושה, עד שזוכה בנשמה וקונה אותה.

כיוון שקונה נשמה, היא עולה למעלה בעולם הבריאה, שמשם נמשכת הנשמה, ושומרי הפתחים אינם מעכבים אותה, והולכת ומתפשטת ועולה יותר למעלה, בין אלו הצדיקים הצרורים בצרור החיים, המלכות דאצילות, ושם רואה עונג המלך, ונהנה מזיו העליון.

וכשמתעוררת האיילה הקדושה, המלכות, ברוח צפון, בחצות לילה, היא יורדת, ואותו צדיק שקנה נשמה, קם ומתגבר, כאריה הגיבור, בתורה, עד

שהאיר הבוקר, ואז הולך עם אותה איילה קדושה להיראות לפני המלך, לקבל ממנו חוט אחד של חסד, חוט של אברהם, אור החסד.

וכשבא אותו צדיק עם האיילה, המלכות, אז מתעטר עימה לפני המלך. (433-436)

בשעה שהקב"ה משגיח בעולם, ורואה מעשיהם של בני אדם למטה שהם כשרים, מתגלה עתיק, כתר, בז"א, ת"ת, ומסתכלים כל אלו הפנים דז"א, בפנים סתומים דעתיק, ומתברכים כולם, משום שמסתכלים אלו באלו בדרך ישר, בקו אמצעי, שאינו נוטה לימין ולא לשמאל. כמ"ש, ישר יִחַזוּ פְּנֵימוֹ, שפניהם דעתיק וז"א מסתכלים אלו באלו בדרך ישר, בקו אמצעי. ואז מתברכים כולם, ומשקים זה לזה עד שמתברכים כל העולמות, ונמצאים כל העולמות כאחד. ואז נקרא ה' אחד ושמו אחד. (246)

צו

צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו.
כמה יש לבני אדם להסתכל בכבוד אדונם, ולא
ייטו מדרכיהם לחוץ. (89)

אמרו חכמים, שוב יום אחד לפני מיתתך, כי
בכל יום ויום צריך האדם לחזור בתשובה ולמסור
רוחו אליו, שייצא באחד. כמ"ש, בידך אפקיד
רוחי. (144)

עם הארץ נקרא בהמה. ואחר שיכניס את עצמו
תחת בחינת אדם בתורה, יתקיים בו הכתוב, אדם
ובהמה תושיע ה'. אם הוא כסוס, שאדונו רוכב עליו,
והסוס סובל אותו, ואינו בועט באדונו. כך הוא צריך
להיות, כסוס תחת התלמיד חכם. (60)

וכמו כל הכלים של ביהמ"ק, שנקראים קודש, כך כל אלו המשמשים את תלמידי חכמים נקראים קודש. ותלמידי הרב, שהם כנגד איברי הגוף של הרב, נקראים קודש קודשים. (67)

תלמיד חכם צריך לראות את עצמו שקול כנגד כל בעלי תורה, וכך צריך לשקול את עצמו מצד התורה, מצד נר"ן השכליים. ומצד האיברים של הגוף, מצד נר"ן הבהמיים, צריך לראות את עצמו שקול כנגד כל עמי הארץ. כמ"ש, לעולם יראה אדם עצמו כאילו כל העולם כולו תלוי בו. וע"כ יכוון בנפשו וברוחו ונשמתו לעשות אותם קורבנות עם כל בני העולם. והקב"ה מצרף מחשבה טובה למעשה. ובזה, אדם ובהמה תושיע ה'. (71)

כל אדם העוסק בתורה ושפתותיו דובבות תורה, הקב"ה מכסה עליו, והשכינה פורשת עליו כנפיה. ולא עוד, אלא שהוא מקיים את העולם, והקב"ה שמח עימו, כאילו ביום ההוא היה נוטע שמיים וארץ. (182)

**אשרי הם העוסקים בתורה, שהם במדרגה עליונה
יתירה על כולם.**

מי שעוסק בתורה, אינו צריך לא לקורבנות ולא לעולות. כי התורה יותר טובה מכל, והיא קשר של אמונת כל, קשר המלכות. וע"כ כתוב, דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. (186)

**ובשׁר הקודש הזה, מלכות, הבוערת בכמה להבות
מצד הגבורה, באהבת בעלה, ז"א, נשרפת באהבה, של
אהבת ק"ש, באהבת הייחוד. אשר לילה ויומם לא
תכבה. וחברים: בחייכם, אל תתנו דמי לו, להקב"ה,
עד שהוא יהיה בשלהבת האהבה של ייחודו בק"ש,
לקיים בו הכתוב, אש תמיד תוקד על המזבח לא
תכבה. (151)**

כי עימך מקור חיים, באורך נראה אור.

כי עימך מקור חיים, זהו שמן העליון הנמשך ואינו נפסק לעולם, השורה בתוך חכמה העליונה על הכול. כמ"ש, כי עימך, ששורה עימך באהבה שעל הכול, ואינו נפרד ממך לעולם. מקור חיים, בינה, כי חו"ב דבוקים יחד, בזיווג שאינו נפסק לעולם. ונקראת הבינה מקור חיים, משום שהיא המקור והמעייין של החיים, שהוא השפעת החכמה, חיים.

להוציא החיים מן החכמה, בשביל האילן העליון, ז"א, ולהדליק הנרות של המלכות. וע"כ האילן, ז"א, נקרא עה"ח. אילן הנטוע ונשרש במקור החיים, בינה. (165)

שני נרות. אחד למעלה ואחד למטה. אם אדם מדליק אותו הנר שלמטה, ומכבה אותו הנר שלמעלה, עשן ההוא העולה מן הנר שלמטה, מדליק אותו הנר שלמעלה. כך העשן של הקורבן העולה מהקורבן, גורם להמשכת הארת החכמה למעלה, ומדליק נרות העליונים, ז"א ומלכות, ונדלקים יחד, ומתקרבות כל הספירות יחד בריח הזה, ומשום זה כתוב, ריח ניחוח לה'. (190)

ובצד שמאל עומדת מדרגה שמצד הטומאה, שנקראת מחשבה רעה, משום שהמדרגה שעליה היא רעה. כאן נמצאים כל הרצונות וכל ההרהורים הרעים שבעולם. ומחשבה הרעה עומדת על כל הרצונות האלו, שהאדם ייטמא בהם. במחשבה רעה זו נמצאות כמה מדרגות טמאות, וכולן עומדות לטמא האדם ברצונות ובהרהורים האלו של המחשבה הרעה. ואז נטמא האדם בהם, ומתדבק באותו הצד. ועל זה צריכים להקריב קורבן עולה

להיטהר. וכשמקריב אותו, הוא צריך להטות רצונו אל המחשבה הקדושה. וכשעולה עשן מהחלבים ומהאמורים האלו, עולה תחילה לאותה מחשבה רעה, ולוקחת את כולם וניזונה מהם, כדי שלא תתקרב אל הקודש.

ואח"כ עולה עשן אחר דק. וכל העליונים, פרצופי הקדושה שבבי"ע, ומהם בעלי הדין, מתקבצים ונכנסים לְפָנַי וְלִפְנֵי, עד שמתאספים זה תוך זה, עד שעולים כולם, ויתכלל הכול זה עם זה, וישלימו זה על זה. וגוף מתקשר בגוף.

אז מעטר האדם הזה את רצונו, ברצונה של המחשבה הטהורה, ואז הכוהן מצד ימין, והלוי מצד שמאל, קושרים איברים באיברים, עד שאותה מחשבה טהורה עולה בין ימין לשמאל, ומתחברים זה עם זה, ומתקשרים זה עם זה, והיו אחד. ואז נקרא ניחות, כלומר, נחת ורצון להתחבר ולהיכנס זה בזה.

וכשהתקשר הכול זה בזה, הוציא העוה"ב, בינה, אור רב להאיר את כולם יחד, ושמחה רבה נמצאת. וכל הפנים מאירים, והכול הוא במתיקות. והאדם נפרד ממחשבה רעה, ומתדבק במחשבה הטהורה, עד שמתדבק הכול במחשבה הסתומה העליונה על הכול, ויהיה הכול אחד. (זוהר חדש, 6-1)

אלה הם שלוש מדרגות, ג' קווים, שצריכים להימצא תמיד על הקורבן, למצוא רצון למעלה ולמטה, ושתימצאנה ברכות בכל העולמות. הכוהן מקריב קורבן ומכוון לייחד השם הקדוש כראוי, ולעורר את הצד שלו, צד ימין, חסד. והלוויים מכוונים בשיר לעורר הצד שלהם, צד שמאל, גבורה. ולהיכלל בצד של הכוהן. וישראל, הרועים, קו האמצעי, ת"ת, מכוונים הלב ורצון לתשובה שלמה, ונכנעים לפני המלך הקדוש, שלוקח הכול. ומתכפרים עוונותיהם, ונמצאת שמחה בעליונים ותחתונים. (123)

במזבח עולה ונראה אוריאל, כמראה אריה גיבור הרובץ על טרפו. והיו כוהנים וישראל רואים ושמחים, שהיו יודעים, שקורבנם התקבל ברצון לפני המלך הקדוש. ואש אחר עליונה וקדושה ירדה מלמעלה, שהיא המלאך אוריאל, כנגד אש התחתונה שנתנו על המזבח, אז היה האדם הולך ומזדעזע לפני אדונו, ושב בתשובה שלמה.

בדומה למלך, שהעם שלחו לו מתנה, והייתה רצויה לפניו, אמר לעבדו, לך וקח מתנה זו שהביאו לי. כך אמר הקב"ה למלאך אוריאל, לך וקבל המתנה, שבניי הקריבו לפניי. כמה השמחה הייתה נמצאת בכל, וכמה מתיקות הייתה נמצאת בכל, בשעה

שהכוהן והלוי ואותו שהקריב הקורבן, היו מכוונים להקריב הקורבן כראוי בייחוד השלם. (129-130)

צור תעודה חַתּוֹם תורה בלימודי.

צור תעודה, זו היא עדותו של דוד, מלכות. כמ"ש, ועדותי זו אלמדם. צור, פירושו קשר, כמי שקושר קשר במקום אחד. וצור תעודה, פירושו, המלכות קשורה. חַתּוֹם תורה, שהיא ז"א, שכל השפע והגדלות הנמשכים מלמעלה, החתימה שלו, הגמר, היא בלימודי, שהם נו"ה, הנקראים לימודי ה'.

כי שם מתקבצים הגדלות והשמן בין שני עמודים, נו"ה, לשרות שם, שהם מקום כל הגדלות והשמן הנוזל מלמעלה, מת"ת, שנקרא תורה, לשפוך אותו אל פי היסוד, ולשפוך אותו בתעודה הזו, במלכות. ואז מתקשר הכול קשר נאמן אחד. ויהיה ככתוב, צור תעודה, קשר המלכות ע"י זה שחַתּוֹם תורה בלימודי, אשר שפע התורה נחתמת, שנגמרת בנו"ה, ומהם ליסוד. ואז נקשרת המלכות ביסוד, לקבל השפע. ונעשה הכול קשר אחד. (184)

ואחר שהצדיק קיבל על עצמו שלא לזון הגוף
ונר"ן הבהמיים, והם בבחינת עני חשוב כמת, אז זוכה
להשראת השכינה בקביעות, אשר השכינה שורפת
את בחינות הרע שבנוגה שבהם, עד שיהיו ראויים
לגמה"ת. (151)

שמיני

אשריהם ישראל, שהקב"ה נתן להם התורה הקדושה, שהיא שְׁמַחַת הַכּוֹל, שמחת הקב"ה, ומקום טיול שלו. וכל התורה היא שם אחד קדוש של הקב"ה. ובתורה נברא העולם. שכתוב, ואהיה אצלו אָמוֹן, אל תקרא אָמוֹן, אלא אוֹמֵן, שהייתה כלי אומנות שלו לבריאת העולם. (1)

כל אלו העוסקים בתורה, מתדבקים בהקב"ה, ומתעטרים בעטרות התורה, ואהובים למעלה ולמטה, והקב"ה מושיט להם ימיו, חסד. ומכל שכן אותם שעוסקים בתורה גם בלילה, שהעמידו, שהם משתתפים בשכינה ומתחברים יחד. וכשבא הבוקר, הקב"ה מעטר אותם בחוט אחד של חסד, שיהיו נודעים בין העליונים ובין התחתונים. (8)

זְכוֹר רַחֲמֶיךָ ה' וְחֶסֶדְךָ כִּי מַעֲוֹלָם הֵמָּה. זְכוֹר רַחֲמֶיךָ, זֶה יַעֲקֹב. וְחֶסֶדְךָ, זֶה אַבְרָהָם. כִּי מַעֲוֹלָם הֵמָּה, שִׁמְעוֹלָם לִקְחָם הַקֶּבֶ"ה, וְהֵעֵלָה אוֹתָם לַמַּעֲלָה, וַעֲשֵׂה מֵהֶם מִרְכָּבָה קְדוּשָׁה לַהֲגִן עַל הָעוֹלָם. וּמִשׁוּם שֶׁהֵם מִן הָעוֹלָם, הוּא זֹכֵר אוֹתָם, לַהֲגִן וּלְרַחֵם עַל הָעוֹלָם. כַּעֲיִן זֶה לֹקַח הַקֶּבֶ"ה צְדִיקִים מִן הָעוֹלָם, וּמַעֲלָה אוֹתָם לַמַּעֲלָה, לַהֲגִן עַל הָעוֹלָם. (42)

עֲתִיד הַקֶּבֶ"ה לְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל. בְּמָה יִטְהַר אוֹתָם? בְּמָה שִׁכְתוּב, וְזִרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים, וְיִטְהַרְתֶּם. שֶׁהֵם מִיָּמֵי הַחֶסֶד הַמַּלְבִּישִׁים וְכוּלְלִים אֶת הָאָרֶץ הַשְּׂמַאל, שִׁמְשָׁם בְּאֵי הַטְהָרָה. וְכִיוּן שֶׁנִּטְהָרִים הֵם מִתְקַדְּשִׁים, שִׁמְתַּדְּבָקִים בְּקְדוּשַׁת ז"א, שְׁבוּ הַמוֹחִין דְּאו"א, הַנִּקְרָאִים קוּדֵשׁ. וְיִשְׂרָאֵל שִׁמְתַּדְּבָקִים בְּהַקֶּבֶ"ה, נִקְרָאִים קוּדֵשׁ. שִׁכְתוּב, וְאִנְשֵׁי קוּדֵשׁ תִּהְיוּן לִי. (117)

תזריע

על משכבי בלילות ביקשתי את שאהבה נפשי.

על משכבי בלילות. אמרה כנ"י, השכינה, על משכבי
התרעמתי לפניו, שביקשתי: שיזדווג עימי לשמח
אותי, מקו שמאל, ולברך אותי, מקו ימין, בשמחה
שלמה, מקו האמצעי. שמזיווג המלך, ז"א, עם כנ"י,
יורשים כמה צדיקים ירושת נחלה קדושה, מוחין
עליונים, וכמה ברכות נמצאות בעולם. (1-3)

**זיווג בני אדם הוא בזמנים ידועים, לכוון רצונם
להתדבק בהקב"ה. והרי העירו, שבחצות לילה הקב"ה
נכנס לגן עדן, להשתעשע עם הצדיקים, וכנ"י,
המלכות, משבחת להקב"ה. והיא שעת רצון להתדבק
בהם, בהקב"ה ושכינתו. (139)**

אשריהם ישראל שדבקים בהקב"ה, והקב"ה אוהב אותם, שכתוב, אהבתי אתכם אמר ה'. ומתוך אהבתו הכניסם לארץ הקדושה, להשרות שכינתו ביניהם, ולדור עימהם, ושימצאו ישראל קדושים מכל בני העולם. (145)

וראיתי אני שיש יתרון לחכמה מן הסיכלות.

מן הסיכלות ממש באה תועלת לחכמה. כי אם לא הייתה נמצאת שטות בעולם, לא הייתה נודעת חכמה ודבריה. ולמדנו, חוב הוא על האדם שלמד חכמה, שילמד מעט מן שטות, ולדעת אותה, משום שבא תועלת לחכמה בשבילה. כמו שיש תועלת אל האור מן החושך, שלולא החושך לא היה נודע האור, ולא בא לעולם תועלת ממנו. (101)

כיתרון האור מתוך החושך. כי תועלת האור אינה באה אלא מתוך החושך.

תיקון הלבן הוא שחור. כי לולא השחור לא היה מושג הלבן. ומשום שיש שחור, מתעלה הלבן ומתכבד. משל למתוק ומר, שאין איש יודע טעם מתיקות, מטרם שטועם טעם מר. מי עושה לזה שיהיה טעמו מתוק? הווי אומר, זה המר. כי הדברים שיש ביניהם יחס הפוך, הרי האחד מגלה

את חברו. שכן בלבן ושחור, ובאור וחושך, ובחולה ובריא. כי אם לא היה חולה בעולם, לא היה שום מושג לשם בריא. כמ"ש, גם את זה לעומת זה עשה האלקים. וכתוב, טוב אשר תאחז בזה, וגם מזה אל תנח ידך. (105)

מצורע

בני אדם אינם יודעים, ואינם שומעים, ואינם מסתכלים ברצון אדונם. והכרוז קורא לפניהם בכל יום. ואין מי שיקשיב לו, ואין מי שיעורר רוחו לעבודת אדונו. (5)

עץ חיים היא למחזיקים בה.

עץ חיים, זו היא התורה, אילן עליון גדול וחזק. נקראת תורה, משום שהיא מורה ומגלה מה שהיה סתום ולא נודע. היא נקראת חיים, משום שכל חיים העליונים נכללים בה, וממנה יוצאים. למחזיקים בה, לאלו שהם אחוזים בה, שמי שאחוז בתורה אחוז בכל, אחוז למעלה ולמטה. (20)

כמה יש להם לבני אדם לשמור דרכם ולירוא מפני הקב"ה, שלא יסורו מדרך הישר, ולא יעברו על דברי תורה, ולא ימושו ממנה.

כי כל מי שאינו עוסק בתורה, ואינו משתדל בה, נזוף הוא מהקב"ה, רחוק הוא ממנו, השכינה אינה שורה עליו. ואלו מלאכים השומרים, ההולכים עימו לשומרו, מסתלקים ממנו. ולא עוד אלא שמכריזים לפניו ואומרים, הסתלקו מסביב פלוני, שאינו דואג לכבוד אדונו. אוי לו, שעזבוהו העליונים והתחתונים. אין לו חלק בדרך החיים.

וכשהוא משתדל בעבודת אדונו, ועוסק בתורה, כמה שומרים מוכנים כנגדו לשומרו, והשכינה שורה עליו, וכולם מכריזים לפניו ואומרים, תנו כבוד לצורת המלך, תנו כבוד לבן מלך. שָׁמור הוא בעוה"ז ובעוה"ב, אשרי חלקו. (1-3)

בשעה שהחשיך הלילה והשערים נסתמים, מתעוררת הנוקבא של תהום הגדול, וכמה גדודי מזיקים נמצאים בעולם. אז מפיל הקב"ה שינה על כל בני העולם, ומפיל שינה אפילו על כל אלו, שיש בהם התעוררות חיים, הצדיקים. והרוחות משוטטים בעולם, ומודיעים לבני אדם בחלומם, דברים, מהם שְׁקרים ומהם דברי אמת. ובני אדם נקשרים בשנתם.

כשהתעורר רוח צפון ונחלק הלילה, שלהבת יוצאת ומכה תחת כנפיו של התרנגול, והוא קורא. והקב"ה נכנס בגן עדן להשתעשע עם הצדיקים. ואז כרוז יוצא וקורא, וכל בני העולם מתעוררים במיטתם, אלו שיש בהם התעוררות חיים, עומדים ממיטתם לעבודת ריבונם, ועוסקים בתורה ובתשבחות של הקב"ה עד שבא הבוקר.

כשבא הבוקר, כל הצבאות והמחנות של מעלה משבחים להקב"ה. אז כמה שערים נפתחים לכל הצדדים. והשער של אברהם, החסד, נפתח בכנ"י, המלכות, לזמן לכל בני העולם ליהנות מהחסדים.

(6-8)

אחרי מות

מה שהיה כבר הוא ואשר להיות.

מה שהיה כבר הוא, מטרם שברא הקב"ה עוה"ז, היה בורא עולמות ומחריבם, שזה שבירת הכלים, עד שעלה ברצון של הקב"ה, לברוא עוה"ז, ונועץ עם התורה, שהיא קו האמצעי. אז הוא ניתקן בתיקוניו, והתעטר בעטרותיו, וברא עוה"ז. וכל מה שנמצא בעוה"ז, היה אז לפניו, בעת הבריאה, וניתקן לפניו. (94)

כל אלו מנהיגי העולם, הנמצאים בכל דור ודור, מטרם שבאו לעולם, היו נמצאים לפני הקב"ה בצורותיהם. ואפילו כל אלו נשמות בני אדם, עד שלא תבואנה לעולם, כולן חקוקות לפניו ברקיע, באותה הצורה ממש שהם בעוה"ז. וכל מה שלומדות בעוה"ז, יודעות הכול בטרם שתבואנה לעולם. (95)

בעת בריאת הנשמות, בעודם למעלה, מטרם שבאו לעוה"ז תחת הזמן, הם נמצאים בנצחיות שלמעלה מזמן, אשר היה הווה ויהיה משמשים שם בבת אחת כטבע הנצחיות.

ונמצא, שכל המעשים שיעשו הנשמות בזה אחר זה, כשיבואו בעוה"ז, כבר הם נמצאים שם בבת אחת. כמעשיהם בעוה"ז. כי כל התורה שעתידיים ללמוד בעוה"ז במשך ימי שני חייהם, כבר היא נמצאת כולה שם. וכל מעשיהם הרעים כבר מצויירים בנשמתם. וכמו שעתידיים להשליך חלק הקדושה בעוה"ז. כן גם שם. ואם עתידיים בעוה"ז לחטוא ולעשות תשובה, בזה אחר זה מצוייר זה למעלה בבת אחת כטבע הנצחיות. שגם זה כבר מצוייר שם. (96)

כל צדיקי אמת, מטרם שיבואו לעולם, כולם מיתקנים למעלה ונקראים בשמות. ורבי שמעון מיום שברא הקב"ה העולם, היה מוכן לפני הקב"ה ונמצא עימו, והקב"ה קרא אותו בשמו. אשרי חלקו למעלה ולמטה. עליו כתוב, ישמח אביך ואימך. אביך זה הקב"ה. ואימך זו כנ"י. (99)

אשריהם הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב, שהקב"ה רוצה בכבודם, ומגלה להם סודות עליונים של שמו הקדוש, שלא גילה למלאכים העליונים הקדושים. (391)

עבודה שלמה שצריך האדם לעבוד להקב"ה, ואהבת את ה' אלקיך. שיאהב את הקב"ה אהבת נפש ממש. וזו היא אהבה שלמה, אהבת נפשו ורוחו. כמו שאלו, הנפש והרוח, התדבקו בגוף, והגוף אוהב אותם, כך יתדבק האדם לאהוב את הקב"ה להתדבק בו, כאהבת נפשו ורוחו. כמ"ש, נפשי איוויתיך בלילה. נפשי ממש, המלובשת בגוף. (216)

כל מי שזכה לעסוק בתורה ומרווה נפשו ממנה, הקב"ה מכריז עליו כמה טובות, להטיב לו בעוה"ז ובעוה"ב. כמ"ש, ושמועה טובה. מאיזה מקום היא טובה? מארץ מרחק, שהקב"ה היה רחוק ממנו מתחילה, שהיה עימו בשנאה מתחילה, ממקום הזה מקדימים לו שלום. כמ"ש, מרחוק ה' נראה לי. (144)

אמר רבי שמעון, תִּמְהָ אֲנִי עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, שֵׁאִין לֵהֶם עֵינָיִים לְרֹאוֹת, וּלְבָ לְהִשְׁגִּיחַ, וְאִינָם יוֹדְעִים, וְאִינָם שִׂמִּים לִיבָם לְהִסְתַּכֵּל בְּרִצּוֹן אֲדוֹנָם, אִיךָ הֵם

ישנים, ואינם קמים משנתם, בטרם שיבוא אותו היום, שחושך ואפלה יכסו עליהם, ובעל הפיקדון יתבע חשבון מהם.

והכרוז קורא עליהם בכל יום, ונשמתם מעידה בהם בכל יום ולילה, והתורה מרימה קולות לכל צד, ואומרת, עד מתי פְּתָאִים תאהבו פתי. מי פתי יסור הנה חסר לב אמרה לו. לכו לַחֲמוּ בַלְחָמִי ושתו בין מְסַכְתִּי. ואין מי שיטה אוזנו, ואין מי שיעורר ליבו. (30-31)

אוי להם לבני אדם, שכולם אטומים וסתומי עיניים, ואינם יודעים, ואינם שומעים, ואינם משגיחים, איך נמצאים בעולם. והרי עצה ורפואה לפניהם ואינם מסתכלים. כי בני אדם אינם יכולים להינצל רק בעצה של התורה. (368)

עתידים דורות האחרונים שיבואו, שהתורה תשתכח מביניהם, וחכמי לב יתאספו למקומם, ולא ימצא מי שיסגור ויפתח בתורה. אוי לאותו הדור, ומכאן והלאה לא יהיה כדור הזה, עד הדור שיבוא המשיח, והדעת תתעורר בעולם, שכתוב, כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. (32)

הנה מה טוב ומה נעים. אלו הם החברים, בשעה שיושבים יחד, ואינם נפרדים זה מזה.

מתחילה הם נראים כאנשים עושי מלחמה, שרוצים להרוג זה את זה. ואח"כ חוזרים להיות באהבת אחווה. הקב"ה אומר עליהם, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. גם, בא לכלול עימהם השכינה. ולא עוד אלא הקב"ה מקשיב לדיבורם. ויש לו נחת והוא שמח בהם.

ואתם החברים שכאן, כמו שהייתם בחביבות באהבה מקודם לכן, גם מכאן והלאה לא תתפרדו זה מזה, עד שהקב"ה ישמח עימכם, ויקרא עליכם שלום, ויימצא בזכותכם שלום בעולם. כמ"ש, למען אחיי ורעיי אדברה נא שלום בך. (65-66)

אשרי חלקם של ישראל יותר מכל העמים עכו"ם, שהקב"ה רצה לטהרם ולרחם עליהם, שהם חלקו ונחלתו. כמ"ש, כי חלק ה' עמו, שהם מתאחדים למעלה, בז"א, וע"כ האהבת הקב"ה מתדבקת בהם. כמ"ש, אהבתי אתכם, אמר ה'. (115)

ג' אהיה. אני אהיה עימכם בגלות הראשונה, נאמר, גלו למצרים שכינה עימהם. ואני אהיה עימכם בגלות השנייה, ונאמר, גלו לבבל שכינה עימהם. ואני אהיה עימכם בגלות השלישית, ונאמר, גלו ליוון שכינה עימהם. אהיה של הגלות הרביעית לא גילה להם, אלא אני ה', בעיתה אחישנה. זכו אחישנה, לא זכו בעיתה. (זוהר חדש, 64)

רוחי בקרבי אֶשְׁחַרְךָ. שאתדבק בך באהבה רבה בלילה. כי האדם צריך לקום בכל לילה, מאהבת הקב"ה, לעסוק בעבודתו, עד שיתעורר הבוקר, וימשוך עליו חוט של חסד. אשרי חלקו של אדם, שאוהב את הקב"ה באהבה זו. ואלו צדיקי אמת, שאוהבים כך את הקב"ה, העולם מתקיים בשבילם, ושולטים על כל גזירות קשות שלמעלה ושלמטה.

אותו הצדיק שמתדבק ברוחו ונפשו למעלה, במלך הקדוש, באהבה כראוי, הוא שולט בארץ שלמטה. וכל מה שגוזר על העולם, מתקיים. (217-218)

ומטרם שברא הקב"ה את העולם, ברא תשובה. אמר הקב"ה לתשובה, לבינה, אני רוצה לברוא אדם בעולם, בתנאי, אם ישובו אליך מעוונותיהם, תהיה מוכנה לסלוח עוונותיהם ולכפר עליהם. ובכל

שעה ושעה התשובה מוכנה לבני אדם. וכשבני אדם שבים מעוונותיהם, תשובה זו, בינה, חוזרת אל הקב"ה, שמשפיעה מוחין לז"א, ומכפרת על הכול. והדינים נכנעים ומתבשמים כולם, ואדם נטהר מעוונותיו.

מתי נטהר האדם מעוונותיו? בשעה שנכנס בתשובה כראוי. בשעה ששב לפני המלך העליון, ומתפלל תפילה מעומק הלב. כמ"ש, ממעמקים קראתיך ה'. (244-245)

אשריהם הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב. אשר כולם קדושים.

הגוף שלהם קדוש, הנפש שלהם קדושה, הרוח שלהם קדוש, הנשמה שלהם קודש קודשים. (245)

אל אלקים הוי"ה דיבר ויקרא ארץ.

אל אלקים הויה הם חג"ת, שלמות הכול. דיבר ויקרא ארץ. דיבר, השפעה. ארץ, המלכות. כדי להימצא בכנ"י בשלמות בשמחה, מיסוד דמלכות, הנקרא ציון.

כשרצה הקב"ה לברוא את העולם התחתון, כולו כעין של מעלה עשה אותו. עשה את ירושלים

אמצע של כל הארץ. ומקום אחד עליה, שנקרא ציון, יסוד, וממקום הזה מתברכת. וממקום הזה של ציון, התחיל העולם להיבנות, וממנו נבנה. מציון, מכלל יופי אלקים הופיע, שהיא שלמות היופי של העולם אלקים הופיע. לא התברכה ירושלים, המלכות, אלא מציון, יסוד. וציון התברכה מלמעלה, ז"א. והכול אחד באחד מתקשר, שז"א ומלכות, אחד באחד, מתייחדים ע"י ציון. (174-175)

כתוב, אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש, שְׁבֵתִי בבית ה' כל ימי חיי לחזות בנועם ה'.

אשרי הם הצדיקים, שכמה אוצרות עליונים צפונים להם בעולם ההוא, בינה, שהקב"ה משתעשע בהם באלו העולמות, שעליהם ביקש, לחזות בנועם ה', הארת עתיק הנמשכת בבינה. רק לְשֵׁטֶף מים רבים אליו לא יגיעו, מורה על אורות דעתיק, שאי אפשר להשיג. אלא שיש צדיקים, שזוכים גם לזה. מכאן נשמע, שיש צדיקים שזוכים לאור עתיק, שכתוב, עין לא ראתה אלקים זולתך, יעשה למחכה לו. יעשה רומז על עתיק, מטעם שחיים נמשכים ממזל, מדיקנא דעתיק. הרי שיכולים לקבל ולמשוך שפע גם מעתיק. (412)

כל אלו שעוסקים בתורה בשעה שנחלק הלילה,
הם מתחברים עם השכינה. וכשבא הבוקר, והמלכה,
השכינה, מתחברת עם המלך, ז"א, הם נמצאים עם
המלך, והמלך פורש כנפיו על כולם. כמ"ש, יומם
יצווה ה' חסדו, ובלילה שירו עימי.

שבא הבוקר, האבות, חג"ת דז"א, מזדמנים עם
המלכה, ומקדימים לספר עימה ולהתחבר עימה.
ובהם הקב"ה, ז"א, מדבר עימה. והוא קורא לה
לפרוש עליה כנפיו. (156-155)

יונתי בחגווי הסלע בסתר המדרגה.

יונתי, כנ"י, המלכות. מה יונה אינה עוזבת את בן
זוגה לעולם, כך כנ"י אינה עוזבת את הקב"ה לעולם.
בחגווי הסלע, תלמידי חכמים, שאינם נמצאים
במנוחה בעוה"ז, וכמו שמסתירים את עצמם בחגווי
הסלע מפני אויביהם. בסתר המדרגה, תלמידי חכמים
הצנועים, המסתירים מדרגתם מפני בני אדם, שבהם
חסידים, יראי הקב"ה, שהשכינה אינה סרה מהם
לעולם. אז, הקב"ה תובע מכנ"י בשבילם, ואמר,
הראיני את מראיך השמיעיני את קולך, כי קולך
ערב, כי אין קול נשמע למעלה, אלא הקול של אלו
העוסקים בתורה. (92)

כאייל תערוג על אפיקי מים, כן נפשי תערוג אליך אלקים.

אשרי הם ישראל מכל העמים, שהקב"ה נתן להם התורה הקדושה, והוריש להם נשמות קדושות ממקום קדוש, כדי לעשות מצוותיו ולהשתעשע בתורה. שכל מי שמשתעשע בתורה, אינו ירא מכל. שכתוב, לולי תורתך שעשועיי אז אבדתי בעוניי.

שעשועיי זה התורה, שהתורה נקראת שעשועים, שכתוב, ואהיה שעשועים יום יום. למדנו. שהקב"ה בא להשתעשע בגן עדן. להשתעשע, כדי שישמח בהם. אשרי הם הצדיקים, שכתוב בהם, אז תתענג על ה'. כדי להתענג מאותו שיקוי הנחל, שהוא בינה. כביכול, הקב"ה משתעשע בהם, מאותו שיקוי של הנחל, שהצדיקים מתענגים בו. וע"כ בא להשתעשע עם הצדיקים. וכל מי שעוסק בתורה, זוכה להשתעשע עם הצדיקים מאותו שיקוי הנחל, שהוא בינה.

כאייל תערוג על אפיקי מים, זו היא כנ"י, המלכות. תערוג על אפיקי מים, להיות מושקים משיקוי של מעיין הנחל, בינה, ע"י הצדיק, יסוד, תערוג. כן נפשי תערוג אליך אלקים, להישקות ממך בעוה"ז ובעוה"ב. (206-208)

דודי ירד לגנו לערוגות הבושם לראות בגנים וללקוט שושנים.

כל השירים קודש, ושה"ש קודש קודשים. כנ"י, המלכות, משבחת להקב"ה, ואומרת לו, דודי. וכמ"ש, דודי צח ואדום.

בשעה שיהיה חצות לילה, שלהבת אחת מתעוררת ובאה תחת כנפי התרנגול, וקורא. ובאותה שעה הקב"ה יורד אל גנו, שהוא גן העדן העליון. ובאותה שעה מתעורר התרנגול של מעלה, ואומר, קומו כל אלו שהשינה בחורי עיניהם. הנה השעה היא, שתתחבר האיילה, המלכות, בבעלה, ז"א. אשרי אדם שיקום בחצות לילה לעסוק בתורה, שהקב"ה וכל הצדיקים מקשיבים לקולו. כמ"ש, היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעיני.

בשעה זו, מי שעוסק בתורה מושפע עליו חוט א' של חסד. ובשעה זו הקב"ה יורד לגנו, מלכות. ירד לערוגות הבושם. בשמים הוא הארת חכמה. ראש הוא ג"ר. ואלו הם הצדיקים שיש להם אלו המוחין דבשמים ראש, ע"כ נקראו ערוגות הבושם.

לרעות בגנים, בב' גנים, בגן עדן של מעלה, בבינה, ובגן עדן של מטה, במלכות, הנקראים העוה"ז, מלכות, והעוה"ב, בינה. ללקוט שושנים, הם הצדיקים העוסקים בתורה, ששפתותיהם דובבות תורה. כמ"ש, שושנים. אל תקרא שושנים אלא ששונים, שהם שונים תורה. שאפילו בקבר

שפתותיהם דובבות תורה. ועליהם נאמר, ולקוט שושנים, שלוקט אותם מהעוה"ז לפני זמנם. כדי שלא יחטאו. (זוהר חדש, 54-51)

עיתים יש לפני הקב"ה למצוא רצון, ולמצוא ברכות, ולבקש בקשות. ויש עיתים, שרצון אינו נמצא, וברכות אינן באות, ודינים קשים מתעוררים בעולם. ולעיתים שהדין תולה. עיתים יש בשנה שהרצון נמצא. ועיתים יש בשנה שהדין נמצא. ועיתים יש בתלוי ומאיים על העולם, אבל אינו פועל. עיתים יש בחודש, שרצון נמצא בהן, ועיתים יש בחודש שדינים נמצאים, ותלויים על הכול.

עיתים יש בשבוע שרצון נמצא. ועיתים יש בשבוע שדינים נמצאים בעולם. ועיתים יש בימים שהרצון נמצא בעולם והעולם מתבסס. ועיתים יש בימים שדינים תלויים ונמצאים. ואפילו בשעה יש עיתים שונות. וע"כ כתוב, ועת לכל חפץ. (40-38)

קדושים

בכמה פעמים העידה התורה בבני אדם, כמה פעמים הרימה קולה לכל הצדדים לעורר אותם, וכולם ישנים בשנתם בעוונותיהם, אינם מסתכלים ואינם משגיחים באיזה פנים יקומו ליום הדין העליון, כשמלך העליון יתבע מהם עלבון התורה הצועקת כנגדם. ואינם מחזירים פניהם אליה, כי כולם פגומים בכל, שאינם יודעים האמונה של המלך העליון. אוי להם ואוי לנפשותיהם.

כי התורה מעידה בו ואומרת, מי פתי יסור הנה, חסר לב אמרה לו. חסר לב, שאין לו אמונה. כי מי שאינו עוסק בתורה, אין בו אמונה, והוא פגום בכל.

(1-2)

אין האדם נטהר לעולם אלא בדברי תורה. משום זה, דברי תורה אינם מקבלים טומאה, משום שהיא התורה עומדת לטהר הטמאים. ורפואה נמצאת בתורה,

שכתוב, רְפָאוֹת תְּהִי לְשׁוֹרֶךְ וְשִׁיקוּי לְעַצְמוֹתֶיךָ. וטַהֲרָה נִמְצְאוֹת בַּתּוֹרָה, שְׁכָתוֹב, יֵרָאֵת ה' טַהֲרָה עוֹמֶדֶת לְעַד. עוֹמֶדֶת לְעַד, שְׁעוֹמֶדֶת תִּמְיֵד בַּטַּהֲרָה זֹ, וְאִינָה נִעְבְּרַת מִמֶּנָּה לְעוֹלָם. (11)

הַתּוֹרָה נִקְרָאֵת קְדוּשָׁה, שְׁכָתוֹב, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'.
וְזוֹ הִיא הַתּוֹרָה, שֶׁמֶּהַקְדוּשָׁה הָעֲלִיוֹן. ע"כ, מִי שְׁעוֹסֵק בָּהּ, נִטְהָר, וְאֲח"כ מִתְקַדֵּשׁ. שְׁכָתוֹב, קְדוּשִׁים תִּהְיוּ. תִּהְיוּ, שֶׁהוּא הַבְּטַחָה, שְׁע"י הַתּוֹרָה תִּהְיוּ קְדוּשִׁים. וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכַת כּוֹהֲנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ.

קְדוּשַׁת הַתּוֹרָה הִיא קְדוּשָׁה, הָעוֹלָה עַל כָּל הַקְדוּשׁוֹת. וְקְדוּשַׁת חִכְמָה עֲלִיוֹנָה הַסְּתוּמָה עוֹלָה עַל הַכּוֹל. אֵין תּוֹרָה בְּלִי חִכְמָה, וְאֵין חִכְמָה בְּלִי תּוֹרָה. וְהַכּוֹל בְּמִדְרָגָה אַחַת. וְהַכּוֹל אַחַד. (13-14)

כְּבוֹד אֱלֹקִים הַסְּתֵר דְּבַר, לֹאֵלוֹ שְׂאִינָם מִשְׁתַּדְּלִים
בְּכְבוֹד הַזֶּה, הַמְּצוּוֹת, הַסְּתֵר דְּבַר מֵהֶם.

וְעֲלֵיהֶם נֹאמֵר, וְכִסִּילִים מְרִים קְלוֹן. אֵלוֹ הֵם עִמֵּי הָאָרֶץ, שְׂאִינָם מִשְׁתַּדְּלִים בְּכְבוֹד הַתּוֹרָה. וְאֵין אֹמְרִים, אֲבִינוֹ שְׁבַשְׁמַיִם, שְׁמַע קוֹלֵנוּ, חוֹס וְרַחֵם עֲלֵינוּ, וְקַבֵּל תְּפִלַּתֵּינוּ. הִרִי הַקְּב"ה יֹאמֵר לָהֶם, וְאֵם אֲב אֲנִי אִיהַ כְּבוֹדִי, שְׁפִירוּשׁוֹ, אִיהַ הַשְּׁתַּדְּלוֹתְכֶם

בתורה ובמצוות שלי לעשות צוויי, שמי שאינו יודע מצוות אדונו, איך יעבוד אותו.

חוץ ממי ששומע מחכמים ועושה, אע"פ שאינו יודע מעצמו. וזה כנגד נעשה ונשמע, ששומע מחכמים ועושה. (53-55)

מי שממית עצמו על התורה, שהיא יקרה, התורה מתקיימת בו ואינה נפסקת ממנו.

מה שאין כן, מי שאינו משתדל בה, אלא אע"פ שעושה מצוות חכמים, ששומע מחכמים ועושה, הוא משמש שלהם, עבד ולא בן. אלא אם הוא עבד נאמן, אדונו משליט אותו על כל אשר לו.

אבל מי שאינו עוסק בתורה, ואינו משמש חכמים, לשמוע מהם המצוות, לקיים נעשה ונשמע, אלא שחוטא ועובר על לא תעשה, הוא שקול ודומה לאוה"ע עכו"ם, בניו של ס"מ ונחש, שנאמר בהם, וכסילים מרים קלון, שלא רצו לקבל התורה. כי כל שאין בו תורה אין בו כבוד, שנאמר, בהם כבוד חכמים ינחלו. (57-58)

מי שהולך בדרך הישר בתורה, ומי שעוסק בתורה כראוי, יש לו חלק טוב תמיד לעוה"ב.

כי הדיבור של תורה שמוציא מפיו, הולך ומשוטט בעולם, ועולה למעלה. וכמה מלאכים עליונים קדושים מתחברים בדיבור ההוא, ועולה בדרך ישר, ומתעטר בעטרה קדושה, ומתרחצת בנהר של עוה"ב, בינה, הנמשך ויוצא מעדן, חכמה, ומתקבל בו, ונבלע בתוכו. ואילן העליון, ז"א, מתענג מסביב נהר, שגורם שז"א יקבל הארת הנהר מבינה, ואז נמשך ויוצא אור עליון, ומתעטר באדם ההוא כל היום. (92)

מי שתשוקתו לעסוק בתורה, ואינו מוצא מי שילמד אותו, ובאהבת התורה מדבר בה ומגמגם בה בגמגום, שאינו יודע, כל דיבור עולה, והקב"ה שמח בדיבור ההיא, ומקבלה, ונוטע אותה מסביב אותו הנחל, בינה, ונעשים מאלו הדיבורים אילנות גדולים, אורות גדולים, ונקראים ערבי נחל. כמ"ש, באהבתה תִּשְׁגָּה תמיד. (94)

אשרי הם היודעים דרכי התורה, ועוסקים בה בדרך הישר, שהם נוטעים אילנות החיים למעלה, שממשיכים מוחין לז"א, עה"ח, שכולם הם רפואה

לנפשו. משום זה כתוב, תורת אמת הייתה בפיהו. וכי יש תורה שאינה אמת? כן, שנאמר, שאם מי שלא ידע, מורה הוראה, היא אינו אמת. ומי שלומד דבר ממנו, לומד דבר שאינו אמת. ומשום זה כתוב, תורת אמת הייתה בפיהו.

עם כל זה צריך האדם ללמוד תורה מכל אדם, אפילו ממי שאינו יודע, משום שע"י זה יתעורר בתורה, ויבוא ללמוד ממי שיודע. ואח"כ יהיה נמצא שהלך בתורה בדרך אמת. יעסוק אדם לעולם בתורה ומצוותיה, אפילו שאינו עושה לשמה, כי מתוך שלא לשמה בא לשמה. (95-96)

אין פירוד בין תורה ומצווה, כי התורה היא כלל, והמצוות שבה הן פרטיה, והם אחד. הקב"ה אמת, תורתו תורת אמת, הוא תורתו ומצוותו, להיותם אחד. (52)

יבוא אחד וישתדל באחד. הקב"ה, שהוא אחד, ישתדל באחד, שהוא ישראל. כי אין המלך משתדל אלא במה שראוי לו. ומשום זה כתוב, והוא באחד ומי ישיבנו. שאין הקב"ה שורה ואינו נמצא אלא באחד. כמי שניתקן בקדושה עליונה להיות אחד, בישראל, אז הוא שורה באחד, ולא בעם אחר. (22)

קדושים תהיו כי קדוש אני ה'.

אשרי הם ישראל שלא העמידו דבר זה במקום אחר, שלא רצו שום דבר בעד קדושתם, אלא להידבק בו ממש, שכתוב, כי קדוש אני ה', להידבק בו ולא באחר. וע"כ קדושים תהיו, כי קדוש אני ה' אלקיכם. (25)

כתוב, ואתם הדבקים בה'. אשרי הם ישראל שמתדבקים בהקב"ה, ומשום שהם מתדבקים בהקב"ה, הכול מתדבק יחד זה בזה. (31)

הקב"ה מוכיח את האדם באהבה, בסתר. אם מקבל תוכחתו טוב, ואם לא, הוא מוכיח אותו בין אוהביו. אם מקבל טוב, ואם לא, הוא מוכיח אותו בגלוי לעיני כל. אם מקבל טוב, ואם לא, עוזב אותו ואינו מוכיחו יותר, כי עוזבו שילך ויעשה רצונו. (100)

אשרי הם הצדיקים, העוסקים בתורה ויודעים דרכי הקב"ה, ומקדשים עצמם בקדושת המלך, ונמצאים קדושים בכל. ומשום זה מושכים רוח דקדושה מלמעלה. ובניהם כולם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים. (4)

מי שרוצה להתקדש ברצון אדונו, לא ישמש אלא מחצות לילה והלאה, או בחצות לילה. כי באותה שעה הקב"ה, ז"א, נמצא בגן עדן, המלכות. וקדושה עליונה מתעוררת. ואז היא השעה להתקדש לשאר בני האדם. תלמידי חכמים היודעים דרכי התורה, הרי בחצות לילה היא השעה להם לקום לעסוק בתורה, להתחבר בכנ"י, המלכות, ולשבח לשם הקדוש, המלכות, ולמלך הקדוש, ז"א. (18)

הזהר מבאר ג' בחינות:

א. שליטתו של קו האמצעי, המקיים ב' הקווים ימין ושמאל, ועושה שלום ביניהם, ע"י שמסדר הארת הימין ממעלה למטה, והארת השמאל ממטה למעלה. והעונש הגדול של הפוגם בסדר קו האמצעי, שמושך הארת השמאל ממעלה למטה. שזה היה חטא של אכילת עצה"ד.

ב. גודל הפגם של המחבר דינים דנוקבא ודינים דדכורא אלו באלו, שלא בדרך התיקון דקו אמצעי, שאז התווספו דינים דדכורא על דינים דנוקבא, והחורבן גדול.

ג. חיבור ב' מיני דינים אלו זה בזה על דרך שלמות התיקון של קו האמצעי, שאז מתבטלים הדינים של שניהם והשלמות של ב' הקווים ימין ושמאל מתגלה כראוי. (122)

בא רבי שמעון ונשק ידיו של משה. אמר, ודאי אתה בן מעולם אצילות, בצורת בן הבכור שלו, ת"ת, בן או"א עילאין, שאצילות שלו הוא בלי הפסק. לא קְדָמָךְ בן אחר, לא במחשבה ולא בדיבור ולא במעשה. אמר משה, ואתה והחברים, וראשי בעלי הישיבות, המזומנים כאן עימי, הם בלי הפסק כלל, ובלי תערובת מס"א, בבחינת עולם האצילות. נשקו כולם זה לזה, ונודעו באחוה, ובכו. (54)

היופי של דוד מאיר אל העולמות כולם. ראשו, גולגולת של זהב הנרקמת בשבעה תכשיטים משבעה מיני זהב. וחביבות הקב"ה היא לנגדו. ומרוב אהבתו אליו, אמר אל הקב"ה, שיחזיר עיניו לנגדו ויסתכל בו, שאמר, פנה אליי וְחַנְּנִי. משום שהן יפות בכל, כמ"ש, הסבי עיניך מנגדי. כי בשעה שאלו העיניים של המלכות מסתכלים בהקב"ה, אז מתעוררים בליבו חיצו אהבה ממרגמות באהבה עליונה. וברוב השלהבת של האהבה העליונה אליו, אמר, הסבי עיניך מנגדי. כלומר, החזר עיניך ממני לצד אחר, כי הם שורפים אותי בשלהבת האהבה. וע"כ כתוב בדוד, והוא אדמוני עם יפה עיניים וטוב רואי. ומשום דוד הזה העליון היפה, שהאהבה והתשוקה של הקב"ה להידבק בו, אמר דוד, פנה אלי וְחַנְּנִי. (74)

בשעה שהקב"ה ברא את העולם, ורצה לגלות עמוקות מתוך הנסתרות, ואור מתוך החושך, היו אז כלולים זה בזה. משום זה מתוך החושך יצא אור, ומתוך הנסתר יצא והתגלה העמוק, וזה יצא מזה. ומתוך טוב יצא רע, ומן הרחמים יצא דין. והכול נכלל זה בזה: היצה"ט ויצה"ר, הימין והשמאל, ישראל ושאר העמים, לבן ושחור. והכול היה תלוי אחד בחברו.

כל העולם כולו לא נראה אלא בחיבור אחד, המדובק בסבך שלו. מדה"ד ומדה"ר, מלכות ובינה, היו דבוקים ומסובכים זו בזו. וע"כ, כשנידון העולם בדין הכלול, ברחמים נידון, במלכות הכלולה בבינה. ואם לא, לא היה יכול העולם להתקיים אפילו רגע אחד. (7-8)

כשברא הקב"ה את העולם, התקין כל דבר ודבר כל אחד ואחד בצד שלו, או בימין או בשמאל, ופקד עליהם כוחות עליונים. ואין לך אפילו עשב קטן בארץ, שאין עליו כוח עליון למעלה בעולמות העליונים. וכל מה שעושים בכל אחד ואחד, וכל מה שכל אחד ואחד עושה, הכול הוא בהתגברות של כוח העליון, הממונה עליו למעלה. (108)

אשרי הם הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב. עליהם כתוב,
ואורח צדיקים כאור נוגה. משום שלעת"ל, יסתלק
הנחש שהיה שורה תחילה בנוקבא, שהיה יונק מן
המלכות, ויבוא דכורא לשרות במקומו, כמו בתחילה,
בזיווג דלא פסיק, כי אין עוד מי שיפריד הזיווג. והכול
יהיה שלם. (130)

אמור

מה רב טובך אשר צפנת ליראיך.

מה רב טובך. כמה עליון ונכבד אור העליון שנקרא, טוב. שכתוב, וירא אלקים את האור כי טוב. וזה הוא אור הגנוז, שבו עושה הקב"ה טוב בעולם, ואין מונע אותו בכל יום, ובו מתקיים העולם, ועומד עליו. אשר צפנת ליראיך. שאור עליון עשה הקב"ה כשברא העולם, וגנז אותו לצדיקים לעת"ל. יש ב' אורות:

- א. אור הגנוז לצדיקים לעת"ל, ואינו מאיר בעולם,
- ב. אור הנקרא טוב, הנמשך מן אור הגנוז, המאיר בעולם בכל יום, שהעולם עומד עליו. (3)

אשרי הם ישראל, שהקב"ה בחר בהם מכל העמים עכו"ם, ומתוך האהבה שלהם נתן להם תורת אמת, לדעת הדרך של מלך הקדוש. וכל מי שעוסק

בתורה, הוא כמו שמשתדל בהקב"ה, כי כל התורה כולה הוא שמו של הקב"ה. ומשום זה, מי שעוסק בתורה, עוסק בשמו, ומי שמתרחק מתורה, מתרחק מן הקב"ה. (26)

כל העוסק בתורה בלילה, וקם בחצות לילה, בשעה שכנ"י, המלכות, מתעוררת לתקן בית המלך, להמשיך הארת חכמה בשבילו, בחכמה יבנה בית, איש הזה משתתף עימה, וזה נקרא שהוא מבית המלך, ונותנים לו כל יום מתיקוני בית האלו. (31)

הקב"ה אינו שורה אלא במקום שבור, בכלי שבור. מקום זה הוא שלם יותר מכל, משום שמשפיל עצמו, כדי שישרה עליו גאות כל, גאות העליון, וזה הוא שלם. כי מי שמשפיל עצמו, הקב"ה זוקף אותו. (46)

פתחי לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לך שערים העליונים.

פתחי לי אחותי, כי הפתח להיכנס אצלי הוא בך. שלא ייכנסו אצלי בניי אלא בך. אם את לא תפתח פתחך, הרי אני סגור, שלא ימצאו אותי. משום זה פתחי לי. פתחי לי. וע"כ דוד, כשרצה להיכנס אל

המלך, אמר, פתחו לי שערי צדק, זה השער לה'.
שערי צדק, המלכות, הוא פתח להיכנס אל המלך.
זה השער לה', למצוא אותו ולהידבק בו. וע"כ, פתחי
לי אחותי רעייתי. כדי להזדוג עימך ולהיות בשלום
עימך לעולמים. (129)

**אשרי הם ישראל בעוה"ז ובעוה"ב, שעליהם כתוב,
ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי.**

כמה נבדלים הם ישראל בקדושה מכל, לשמש
להקב"ה. כמ"ש, והתקדשתם והייתם קדושים כי
אני ה'. (36)

לה' הישועה על עמך ברכתך סלה.

אשרי הם ישראל שבכל מקום שגלו, השכינה
גלה עימם. כשיצאו ישראל מן הגלות, למי תהיה
הגאולה, לישראל או להקב"ה, כי גם השכינה תצא
מן הגלות? אלא, לה' הישועה ודאי. מתי? בעת שעל
עמך ברכתך סלה, בשעה שהקב"ה משגיח בברכות
על ישראל, להוציאם מן הגלות ולהטיב להם. אז
לה' הישועה ודאי. כי השכינה תצא מן הגלות. וע"כ,
הקב"ה ישוב עם ישראל מן הגלות. כמ"ש, ושב ה'
אלקיך את שְׁבוּתְךָ וריחמך. כי ושב, משמע שהוא ג"כ
ישוב עם ישראל מן הגלות. (37)

ישראל עולים ממטה למעלה, שכתוב, והיה זרעך
כעפר הארץ. ונמצאו עולים מעפר הארץ לכוכבי
השמיים. ואח"כ עולים על הכול, ומתדבקים במקום
עליון על הכל. כמ"ש, ואתם הדבקים בה' אלקיכם. (70)

אשרי הם ישראל בעוה"ז ובעוה"ב, שהם יודעים
להתדבק במלך הקדוש, ולעורר הכוח של מעלה,
ולהמשיך קדושה של אדונם עליהם. משום זה כתוב,
אשריך ישראל, מי כמוך. ואתם הדבקים בה' אלקיכם,
חיים כולכם היום. (83)

כתוב, ונקדשתי בתוך בני ישראל, בתחילה, שבני
ישראל יעלו מ"ן לעורר למעלה ג' הקדושות. ואח"כ,
אני ה' מְקַדְשְׁכֶם, שישראל מקבלים קדושה העליונה.
באיזה מקום יקדש אדם את עצמו בקדושה, לכלול
עצמו בה? כשהאדם מגיע לה' צבאות, הנזכר אחר
קדוש הג', נצח והוד, אני ה' מקדשכם. ואנו לאחר
ג"פ קדוש אומרים, ה' צבאות בלבד, שאין מכלילים
עצמנו שם. ואח"כ כשהאדם מגיע אל, מלוא כל
הארץ כבודו, שאז נמשך הקדושה למלכות, אז יכלול
את עצמו בקדושה, להתקדש למטה, תוך כבוד ההוא

שלמטה, המלכות. כמ"ש, ונקדש בכבודי. ואח"כ יעשה בדרך פרט, בתחילה יכלול את עצמו במלכות, כבוד שלמטה, בכתוב, מלוא כל הארץ כבודו, שכולל כל הארץ וכל האומות.

ואח"כ יעשה המשכת הקדושה בדרך פרט, לישראל בלבד. שיתקדש הכול ומישראל תתפשט הקדושה לכל העולם. (91-92)

ז"א מצד עצמו בחסדים מכוסים מחכמה. והמלכות מצד עצמותה בחכמה בלי חסדים, ומכונה לילה, מפני שהחכמה אינה מאירה בלי חסדים. לפיכך אין שלמות השפע לגאולת ישראל, אלא ע"י זיווג ז"א ומלכות, כי אז נכללים החסדים דז"א בחכמה דמלכות, וישראל מקבלים שפע שלם מג"ר. (129)

חַתּוּם תּוֹרָה, חַתִּימָה שֶׁל תּוֹשֵׁב"כ, ז"א. באיזה מקום היא? בלימודי. אלו הם נביאים, הנקראים לימודי ה' נצח והוד, כמ"ש, ויקם את העמוד הימני ויקרא שמו יכין, שהוא נצח. ויקם את העמוד השמאלי, ויקרא שמו בועז, שהוא הוד. ומשם נמשכים דרכים לנביאים הנאמנים, שמקבלים מנצח והוד. ואלו נו"ה עומדים בקיום אל הגוף, ז"א, לשישה אורות שבו, כמ"ש, שוקיו עמודי שש. שוקיו, נצח והוד, עמודים

לז"א, שיש בו שש ספירות. והכול עומד בשלמות, וקדושת כולם אינה שורה, אלא כשהם בשלמות. כי כשמתחברים ז"א במלכות, הכול שלם, הכול אחד. ושום מקום אינו נפגם. וע"כ נקראת כנ"י, שלם. (45)

בשעה שאדם עומד ללכת לעולם ההוא, והוא בבית חוליו, באים עליו ג' שליחים. ורואה שם מה שאדם אינו יכול לראות, כשהוא בעוה"ז. ויום ההוא הוא יום הדין העליון, שהמלך מבקש בחזרה את הפיקדון שלו, הנשמה. אשרי האדם שמשיב הפיקדון אל המלך כמו שניתן לו, בלי קלקול. (5)

עתיד הקב"ה להשלים את ישראל, שיימצאו שלמים בכל, שלא יהיו בהם בעלי מום כלל, משום שיהיה תיקון העולם בעת התחייה, כאלו הכלים והלבושים של האדם, שהם תיקון הגוף, וע"כ ישלים אותם.

כשיתעוררו מעפר בתחיית המתים, כמו שנכנסו לקבר, כן יקומו. אם פיסחים או עיוורים נכנסו, פיסחים ועיוורים יקומו, באותו הלבוש, שהוא הגוף, יקומו. שלא יאמרו שאחר הוא התעורר לתחייה. ואח"כ הקב"ה ירפא אותם, ויימצאו לפניו שלמים. ואז יהיה העולם שלם בכל. ואז, ביום ההוא, יהיה ה' אחד ושמו אחד. (50-51)

בהר

ישים האדם ליבו ורצונו ויתדבק בהקב"ה.

(זוהר חדש, 7)

לעולם יהיה אדם זהיר באדונו, וידבק ליבו באמונה העליונה, כדי שיהיה שלם עם אדונו. כי כשיהיה שלם עם אדונו, לא יוכלו להרע לו כל בני העולם. (52)

בני האמונה מנהיגים את המלכות לרצונם בכל יום. שהיא מקיימת מה שהם גוזרים. בני האמונה הם אלו שמעוררים טוב, יסוד, כנגדה, ע"י שנותנים צדקה, ואינם חסים על שלהם, ויודעים שהקב"ה ייתן להם יותר. משום שהיסוד מעורר ברכות כנגדו. ואל יאמר, אם אתן זה עתה, מה אעשה למחר? אלא הקב"ה נותן לו ברכות עד בלי די. (56)

בן מתדבק תמיד באביו בלי פירוד כלל, אין מי שימחה בידיו. עבד עושה עבודתו של אדונו ומתקן תיקוני העולמות. מי שיהיה לו שניהם, בן ועבד, בכלל אחד, בחיבור אחד, זה הוא אדם המתקן כל האמונה, המלכות, בכלל אחד עם ז"א, בלא פירוד כלל, ומחבר הכול יחד. זה אדם שהקב"ה מכריז עליו בכל אלו הצבאות והמחנות של כל העולמות והרקיעים, היזהרו בפלוני שהוא הנאמן של המלך, שכל נסתרות אדוניו בידו. אשרי הוא בעוה"ז, ואשרי הוא בעוה"ב.

מיום ההוא והלאה נודע אותו אדם והוא רשום בעולמות כולם. שצריך כל הצבאות וכל המחנות מצווים להיות אצלו. והקב"ה אינו צריך יותר ממנו לבדו, כי עליו עומדים כל העולמות. וקול מתעורר ומכריז על אותו אדם, יפה הוא ליחיד, להיות אצל יחיד, הקב"ה, ולעסוק יחיד ביחיד. (83-84)

אדם בלי אישה חצי גוף, והשכינה אינה שורה עליו. כך הקב"ה, בעת שאינו בקורבן עם השכינה ובכל ישראל, שהם אנשי מידות, שהם האיברים שלו, אז עילת העילות, כתר, אינו שורה שם. וכאילו אין הקב"ה אחד, מאחר שהוא אינו עם השכינה. כי אין הקב"ה נקרא אחד, אלא כשהוא בזיווג עם השכינה.

שהקב"ה מתחבר עם השכינה, מתקיים הכתוב, ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. ועילת העילות, הכתר, שורה עליהם. (32)

רבי שמעון אמר, כל מי שעושה צדקה, ואחוז בעה"ח, יינצל בעוה"ז ואפילו מן המוות שבעולם שביתר בני אדם, מהמוות הגשמי. וכל שכן ממות רוחני. (זוהר חדש, 9)

אשרי האיש, הנמצא מעשרת הראשונים בבית הכנסת. משום שבהם נשלם מה שנשלם.

כי אין עדה פחות מעשרה, שהם השראת ע"ס של השכינה. והם מתקדשים תחילה בשכינה. וצריכים שיהיו בבית הכנסת עשרה בבת אחת. ולא יבואו קצתם, כדי שלא תתעכב שלמות האיברים. כי האדם, עשהו הקב"ה בפעם אחת, והתקין לו כל האיברים ביחד. כמ"ש, הוא עֶשֶׂה וַיְכַוְּנֶנּוּ. כיוון שנשלמו כל איבריו של האדם, באותה עת כל איבר ניתקן בפני עצמו כראוי. אבל מטרם שנשלם כולו, אף איבר אינו מתוקן. כעין זה השכינה, כיוון שהקדימה לבית הכנסת, צריכים שיימצאו שם עשרה ביחד, כנגד ע"ס של השכינה, שהיא קומה שלמה, ואז נשלם מה שנשלם. וכל עוד שאין שם עשרה, אף אחד מהם אינו

נשלם. ואח"כ ניתקן הכול, כמ"ש, ברוב עם הדרת מלך. וע"כ העם הבא אח"כ, אחר עשרת הראשונים, שכבר השלימו איברי השכינה, ע"ס שלה, כולם תיקון גוף השכינה. מטעם, ברוב עם הדרת מלך.

וכשהשכינה מקדימה ובאה, ובני אדם עוד לא באו עשרה ביחד, קורא הקב"ה, מדוע באתי ואין איש? ואין איש, שהאיברים לא ניתקנו, שאפילו יש שם תשעה אנשים, גם אחד מהם עוד לא ניתקן ולא נשלם גוף השכינה. כי כשהגוף לא נשלם בעשרה, אין איש ודאי, אף אחד מהם אינו שלם. ומשום זה, ואין איש הוא בדיוק.

בשעה שהגוף נשלם למטה, שיש עשרה, באה קדושה עליונה ונכנסת בגוף, ונעשה התחתון, כעין של מעלה ממש. כי ע"ס של השכינה, מתלבשים בעשרה של עדה. אז כולם צריכים שלא יפתחו פיהם לדבר בדברי העולם, משום שישראל נמצאים עתה בשלמות העליונה, ומתקדשים בקדושה העליונה ואשרי חלקם. (זוהר חדש, 17-15)

בחוקותיי

**אוי להם לבני אדם, שאינם יודעים ואינם משגיחים
בכבוד אדונם. (20)**

**משל לאדם שהיה אוהב את חברו. אמר לו, ודאי
באהבה עליונה שיש לי אליך אני רוצה לדור עימך.
אמר חברו, איך אדע שתדור אצלי. הלך ולקח כל
חמדת ביתו והביא אצלו, אמר, הרי מִשְׁכּוֹנִי אצלך,
שלא אפרד ממך לעולם.**

כך הקב"ה רצה לדור בישראל. לקח החמדה שלו,
השכינה, והורידה לישראל. אמר להם, ישראל, והרי
המשכון שלי אצלכם, כדי שלא אפרד מכם לעולם.
ואע"פ שהקב"ה התרחק מאיתנו, המשכון עזב בידינו,
כי השכינה עימנו בגלות, ואנו שומרים את החמדה
שלו, וכשהוא יבקש את המשכון שלו, יבוא לדור
אצלנו. משום זה כתוב, ונתתי משכני בתוכם. משכון
אתן בידכם, כדי שאדור עימכם. ואע"פ שישראל
עתה בגלות, המשכון של הקב"ה אצלם, ולא עזבו
אותו לעולם. (30-31)

כמה אהובים הם ישראל לפני הקב"ה, שהקב"ה רצה להוכיחם ולהנהיגם בדרך הישר, כרחם אב על בנו. ומתוך אהבתו אליו, נמצא השרביט שלו תמיד בידו, להנהיגו בדרך הישר, שלא יסור ימין ושמאל. כמ"ש, כי את אשר יאהב ה' יוכיח, וכָּאֵב את בן ירצה. ומי שהקב"ה אינו אוהב אותו, ושונא אותו, מעביר ממנו תוכחה, מעביר ממנו השרביט. (42)

העני אחוז בדין. וכל מאכלו בדין, במקום שנקרא צדק, מלכות.

המלכות, כשאינה בזיווג עם ז"א, היא ענייה ונקראת צדק. ומי שנותן צדקה לעני, עושה למעלה את השם הקדוש שלם כראוי, שמחברה עם ז"א המשפיע לה הכול. משום שצדקה היא עה"ח, ז"א. וצדקה נותנת ומשפיעה לצדק, המלכות. וכשנותנת לצדק, אז מתחבר זה בזה, ז"א במלכות, והשם הקדוש נמצא שלם. מי שעושה התעוררות זו שלמטה, שנותן צדקה, הוא ודאי כאילו עשה את השם הקדוש בשלמות. (21)

ספר במדבר

במדבר
נשא
בהעלותך
שלח לך
קורח
חוקת
בלק
פינחס

במדבר

כתוב, מציון מְכַלֵּל יופי אלקים הופיע. הופיע, פירושו מאיר. וכשמאיר הוא מאיר לכל העולמות. וכשהאור הזה, הברכה וחיים, מתעורר, הכול בחיבור, בזיווג, הכול באהבה, הכול בשלמות, אז הוא שלום הכול, שלום שלמעלה ושלמטה. כמ"ש, יהי שלום בחילך שלוה בארמנותיך. (19-20)

שמחו את ירושלים, וגילו בה כל אוהביה.

כמה חביבה התורה לפני הקב"ה, כי בכל מקום שדברי תורה נשמעים, הקב"ה וכל צבאותיו כולם מקשיבים לדבריו. והקב"ה בא לדור עימו. (21)

מצוות התורה עליונות הן למעלה. בא אדם ועשה מצווה אחת, המצווה ההיא עומדת לפני הקב"ה ומתעטרת לפניו, ואומרת פלוני עשה אותי, ומן פלוני אני, משום שהוא עורר אותה למעלה. כי כמו שעורר את המצווה למטה, כן היא מתעוררת למעלה, ועושה שלום למעלה ולמטה, שגורם זיווג לז"א ומלכות, המכונים למעלה ולמטה. (22)

אשרי האדם היודע לפתות ולעבוד אדונו ברצון וכוונת הלב. אוי לו למי שבא לפתות ריבונו בלב רחוק ולא ברצון. וע"כ צריך האדם להדביק נפשו ורצונו באדונו, ולא יבוא אליו ברצון שקר. (75-76)

נשא

כמה אהובים ישראל לפני הקב"ה, שבכל מקום שהם שורים הקב"ה נמצא ביניהם, משום שאינו מסיר מהם האהבה שלו. כמ"ש, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. (105)

כמה יש לבן אדם להסתכל ולדעת בעבודת אדונו, כי בכל יום ויום הכרוז קורא ואומר, עד מתי פְּתאים תאהבו פתי. שובו בנים שובבים, ארפא משובותיכם. ואין מי שיטה אוזנו. התורה מכריזה לפניהם, ואין מי שישגיח. (110)

הקב"ה קרא לישראל אדם, כעין של מעלה, ז"א. וקרא אותם בהמה. והכול בפסוק אחד, שכתוב, ואתן צאני צאן מְרֵעִיתִי, אדם אתם. כי ישראל נקראים אדם ובהמה. ומשום זה, אדם ובהמה תושיע ה'. זכו, נקראים אדם, כעין של מעלה. לא זכו, נקראים בהמה. (167)

כתוב, עת לעשות לה' הפרו תורתך.

הימים מועטים ובעל החטאים, המקטרג, דוחק. הכרוז קורא כל יום לתשובה. וקוצרי השדה מועטים, אותם שזכו בתבואת השדה העליון, שהם השגות סודות התורה. ואפילו אותם שהשיגו, נמצאים בסוף הכרם, ואינם משגיחים ואינם יודעים כראוי, לאיזה מקום הם הולכים. (1)

אשרי האדם שזכה בתורה, ללכת ולהתדבק בדרכיו. כי כשהאדם הולך בדרכי התורה, מושך עליו רוח קדוש עליון, כמ"ש, עד יַעֲרָה עלינו רוח ממרום. וכשהאדם מטה דרכיו מן התורה, מושך עליו רוח אחר מצד האחר, מצד הטומאה. וצד הטומאה מתעורר מצד הנקב של תהום הגדול, ששם מְשֻׁכָּנוֹת הרוחות הרעים, המזיקים לבני האדם, והנקראים מזיקי העולם. (17)

כל מי שמתדבק בהקב"ה ועושה מצוות התורה, כביכול הוא מקיים העולמות, עולם שלמעלה ועולם שלמטה. כמ"ש, ועשיתם אותם. וכל מי שעבר על

מצוות התורה, כביכול, פוגם למעלה, פוגם למטה, פוגם את עצמו, פוגם לכל העולמות.

משל ליורדי הים, השטים באוניה, קם שוטה אחד ביניהם, ורצה לנקוב את הספינה. אמר לו חברו, למה אתה קודח? אמר לו, מה איכפת לך, הלוא תחתיי אני קודח. אמר לו, הרי שנינו טובעים בספינה ביחד. (18-19)

איש כי יפליא. שנפרש משאר בני העולם, להתקדש כעין של מעלה, ולהימצא שלם. בשעה שאדם בא לטהר מטהרים אותו. אדם הבא להתקדש מקדשים אותו, ופורשים עליו קדושה שלמעלה, קדושה שהקב"ה התקדש בה. (109)

אוי לו למי שבא לפתות את אדונו בלב רחוק ולא ברצון שלם. כמ"ש, ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו וליבם לא נכון עימו. (זוהר חדש, 3)

הייחוד של התפילה והברכה תלויים בדיבור ובאמירת הפה, והכול תלוי בשורש המעשה. ומי שאינו יודע שורש המעשה, אין עבודתו עבודה. ואם פוגם המעשה של הדיבור, לא נמצא מקום שהברכה תשרה בו, ותפילתו אינה תפילה. (זוהר חדש, 4)

ההבחנות, יש או אין דין, הן רק כלפי התחתונים. אבל מבחינת העצמות הכול הוא אלקיות, למעלה מן הזמן, מקום, שינוי. וכל אותם המדרגות והתיקונים, שאנו מבחינים באלקיות, הם כולם רק מיני העלמות וכיסויים כלפי התחתונים. כי ע"ס הן עשר מיני כיסויים על עצמותו. וכן כל התמונות המדומים מזמן מקום וממעשים, כולם אינם רק מיני כיסויים על אלקותו, הנראים כך לעיני התחתונים. וכמו שאדם אינו מתפעל ואינו משתנה במשהו מחמת הכיסויים, שהוא מתעלם בהם, כי רק חבריו מתפעלים מהעלמתו או מהתגלותו.

כך אלוקות אינו משתנה ואינו מתפעל משהו, מתוך אלו המדרגות והתיקונים והשמות, שבזמן ומקום ושינוי מעשה, שהתחתונים מבחינים בכיסויים שלו. אלא שיש לדעת, שכיסויים אלו משמשים ג"כ לגילויים. ולא עוד אלא לפי מידת הכיסוי, שיש בכל שם ותיקון, כך היא מידת הגילוי הנמצא בו. ומי שזוכה לקבל מידת הכיסויים כהלכתם, זוכה אח"כ שהכיסויים נעשו לו למידות גילויים. והלומד צריך לזכור דברים אלו בזמן הלימוד, ולא ייכשל במחשבתו. (299)

אשרי האדם, הנמצא מעשרה הראשונים בבית הכנסת, משום שבהם נשלמה העדה, שאינו פחות מעשרה. והם מתקדשים תחילה בשכינה. וצריכים שיהיו נמצאים עשרה בבית הכנסת בבת אחת, ולא יבואו קִצְּתָם קצתם, כדי שלא יתעכב שלמות האיברים. כי כל העשרה הם כאיברים של גוף אחד, שבהם שורה השכינה. כי האדם, בפעם אחת עשה אותו הקב"ה, והתקין לו כל האיברים ביחד.

כיוון שנשלמו כל איבריו של האדם בזמן ההוא, ניתקן כל איבר בפני עצמו כראוי. כעין זה, כיוון שהשכינה הקדימה לבית הכנסת, צריכים שיימצאו שם עשרה ביחד, ואז נשלם, כי אין עדה פחות מעשרה, שהם כנגד ע"ס המלכות. וכל עוד שאין שם עשרה ביחד, אף אחד מהם אינו נשלם. ואח"כ מיתקן תיקון כל העדה, כמ"ש, ברוב עם הדרת מלך. וע"כ העם, הבא אחר עשרה הראשונים, כולם תיקון הגוף הוא, כלומר תיקון העדה. כי ריבוי העם מגדיל כבוד המלך. (106-107)

רבי אבא אמר, הרי ראיתי פני השכינה, ומי שרואה פני השכינה, צריך ללכת ולרוץ אחריה. כמ"ש, ונדעה נרדפה לדעת את ה'. וכתוב, והלכו עמים רבים ואמרו, לכו ונעלה אל הר ה', כי מציון

תצא תורה. ואני רוצה ללכת אחריך, וללמוד מאלו הדברים הטובים, שאתם טועמים בכל יום מהדרו הקדוש של רבי שמעון. (189)

והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, בחיבור הזה שלך, רבי שמעון, ספר הזוהר, מזוהר של אמא עילאה, שנקראת תשובה. (90)

עתידים ישראל לטעום מעה"ח, שהוא ספר הזוהר, יצאו בו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם. (90)

כמו שחילק אותם הקב"ה בהר סיני, כך יחלוק אותם בגאולה אחרונה. כי ישראל, נאמר בהם, וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים. וחמושים פירושו מצד עה"ח, ז"א, חמישים שנה של יובל, בינה, שז"א מקבלם מבינה. ונאמר בהם, המה יעלו בהר. ובהם, ויסע מלאך האלקים, ההולך לפני מחנה ישראל. ולהם נאמר, ואשא אתכם על כנפי נשרים, שהם ענני כבוד, ואביא אתכם אליי. וכן, ובני ישראל יוצאים ביד רמה. כך יוציא את תלמידי החכמים בכל הכבוד הזה.

וכמו שנאמר בעמי הארץ מצד הטוב, ויתיצבו בתחתית ההר, כך יהיו בגאולה האחרונה, תחת תלמידי החכמים, כעבד שהולך לרגלי הסוס של אדונו. וכמו שנאמר להם בתחתית ההר, אם תקבלו את התורה מוטב, ואם לאו, שם תהא קבורתכם. כך יאמר להם בגאולה האחרונה, אם תקבלו עליכם תלמיד חכם ביציאה מן הגלות, כמו אדם הרוכב על סוס, ועבד המשמש לו, מוטב. ואם לא, שם, בגלות, תהא קבורתכם. (98-99)

אשרי הם הצדיקים, שכל אלו הדברים הקדושים הנאמרים ברוח הקודש העליון, רוח, שכל קדושים העליונים נכללו בו, התגלו לכם. שהם דברים שעליונים ותחתונים מקשיבים להם.

אשרי לכם, היושבים על כיסא מדין, קוצרי השדה, אשר תדעו דברים אלו ותסתכלו בהם, ותדעו את אדוניכם פב"פ, עין בעין. ובדברים אלו תזכו לעוה"ב. כמ"ש, וידעת היום והשבות אל לבבך. הויה, עתיק יומין, האלקים, ז"א, והכול הוא אחד. ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים. (329)

בהעלותך

אשרי חלקם של ישראל, שהקב"ה רצה בהם, ונתן להם תורת אמת, עה"ח, שבו יורש האדם חיים לעוה"ז וחיים לעוה"ב. שכל מי שמשתדל בתורה, ואוחז בה, יש לו חיים. וכל מי שעוזב דברי תורה, ונפרד מן התורה, הוא כאילו נפרד מן החיים, משום שהיא חיים וכל דבריה חיים. (1)

כמה חביבים הם דברי תורה, שבכל מילה ומילה יש סודות עליונים, והתורה כולה נקראת עליונה. (13)

והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע. אלו הם בעלי קבלה. אלו הם המשתדלים בזוהר הזה, הנקרא ספר הזוהר. (88)

אשרי הם ישראל, שהקב"ה נתן להם התורה הקדושה, ולימד אותם דרכיו להתדבק בו, ולשמור מצוות התורה, לזכות בהם לעוה"ב. וקרוב אותם בשעה שיצאו ממצרים, כי אז הוציאם מרשות אחר, והעלה אותם להתאחד בשמו, ואז נקראו בני ישראל בני חורין מכל, שלא ישבו תחת רשות אחר, והעלה אותם להתאחד בשמו העולה על הכול, השולט על עליונים ותחתונים. (5)

כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו.

סוד התורה נקרא בן.

הילוד, כלומר המושג.

היאורה, אור התורה.

תשליכוהו, כמו תשכילוהו,

שכל סוד הנולד לך, תשכיל אותו לאור התורה

ולנשמתה. וזה הוא האור של ספר הזוהר הזה. (88)

אשרי הם ישראל שניתנה להם תורה עליונה, תורת

אמת. ומי שאומר, שסיפור ההוא של התורה הוא,

להראות על אותו סיפור בלבד בא, תיפח רוחו. כי אם

כן אין התורה העליונה תורת אמת. אלא ודאי, התורה

הקדושה העליונה, תורת אמת היא. (14)

אוי לאותו אדם, שאומר, כי התורה באה לספר סיפורים בפשטות, ודברי הדיוט של עשיו ולבן וכדומה. כי אם כן, אפילו בזמן הזה אנו יכולים לעשות תורה מדברי הדיוט, ועוד יותר יפים מהם. ואם התורה באה להראות דברי העולם, אפילו שליטי העולם יש ביניהם דברים מעולים יותר. אם כן נלך אחריהם ונעשה מהם תורה, כאותו האופן. אלא שכל דברי התורה הם סודות עליונים. (58)

התורה שבראה את המלאכים ואת כל העולמות, והם מתקיימים בשבילה, על אחת כמה וכמה, כיוון שירדה לעוה"ז, אם לא הייתה מתלבשת באלו הלבושים שבעוה"ז, שהם הסיפורים ודברי הדיוט, לא היה יכול העולם לסבול.

וע"כ סיפור הזה שבתורה הוא לבושה של התורה. מי שחושב שאותו הלבוש הוא תורה ממש, ואין בו דבר אחר, תיפח רוחו, ולא יהיה לו חלק לעוה"ב. משום זה אמר דוד, גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. להביט במה שמתחת ללבושה של התורה. (60-59)

יש לבוש הנראה לכל. ואלו הטיפשים, כשרואים אדם לבוש יפה, שנראה להם הדור בלבשו, אין מסתכלים יותר, ודנים אותו ע"פ לבושו ההדור. וחושבים את הלבוש כגוף האדם, וחושבים גוף האדם כמו נשמתו.

כעין זה היא התורה. יש לה גוף, והוא מצוות התורה, הנקראות גופי תורה. גוף הזה מתלבש בלבושים, שהם סיפורים של עוה"ז. הטיפשים שבעולם, אינם מסתכלים אלא בלבוש ההוא, שהוא סיפור התורה. ואינם יודעים יותר, ואינם מסתכלים במה שיש תחת לבוש ההוא. אלו שיודעים יותר, אינם מסתכלים בלבוש, אלא בגוף, שהוא תחת הלבוש ההוא. (61-62)

אוי לאלו הרשעים, האומרים שהתורה אינה יותר מסיפור בלבד, והם מסתכלים בלבוש ולא יותר. אשרי הם הצדיקים, המסתכלים בתורה כראוי. יין אינו יושב אלא בכד, כך התורה אינה יושבת אלא בלבוש הזה. וע"כ צריכים להסתכל במה שיש תחת הלבוש. וע"כ כל אלו הסיפורים הם לבושים. (64)

**בשעה שהעמוק מכל, אבא עילאה, מאיר, מאיר
בנחל, באמא עילאה. והנחל נמשך בדרך ישר, ע"י
קו האמצעי, ז"א, להשקות הכול, כל המדרגות
שבמלכות. אז כתוב, בהעלות, משום שהכול יוצא
מן העמוק מכל. בהעלות, פירושו, שבא מצד העליון,
העמוק מכל, שנקרא מחשבה, שהוא אבא. והכול
הוא דבר אחד. ואז כנ"י מתברכת והברכות נמצאות
בכל העולמות. (24)**

שלח לך

הקב"ה משבח בתורה ואמר, לכו בדרכי, ועסקו בעבודתי, ואני אביא אתכם לעולמות טובים לעולמות עליונים. (55)

כמה יש לבני אדם להסתכל בעבודת הקב"ה, כמה יש להם להסתכל בדברי תורה, שכל מי שעוסק בתורה, כאילו מקריב כל הקורבנות שבעולם לפני הקב"ה. ולא עוד, אלא שהקב"ה מכפר לו על כל עוונותיו, ומתקנים לו כמה כיסאות לעוה"ב. (41)

איילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת באהבתה תשגה תמיד.

תורה תורה, האור של כל העולמות, כמה ימים ונחלים ומקורות ומעיינות מתפשטים ממך לכל הצדדים, ממך הכול, עליך עומדים העליונים

והתחתונים, אור העליון ממך יוצא. תורה תורה, מה אומר לך, איילת אהבים את ויעלת חן, למעלה ולמטה הם האוהבים שלך, מי יזכה לינוק ממך כראוי. תורה תורה, השעשועים של אדונך, מי יכול לגלות ולומר הנסתרות והגניזות שלך. (183)

אלו שהם בני אמונה, שמחים בדברים, והדברים מתברכים בתוכם, ומסתכלים שהם שורש אחד ועיקר אחד, ולא נמצא בהם פירוד. אלו שאינם נמצאים בני אמונה, ואינם לומדים תורה לשמה, עושים האמונה, המלכות, בפירוד מז"א, כי פוגמים בזיווג ז"א ומלכות, שהם תושב"כ ותשב"ע"פ, משום שאינם מאמינים, שהם עיקר אחד ושורש אחד. (62)

אשרי חלקם של אלו העוסקים בתורה לשמה, כי הם מתקשרים בהקב"ה ממש. ונקראים אחים ורעים. כמ"ש, למען אחיי ורעיי, אדברה נא שלום בך. (68)

אם חפץ בנו ה' ונתנה לנו. זה אמרו בני האמונה. כיוון שאדם משתדל ברצון הלב להקב"ה, יזכה בה, כי אינו רוצה ממנו אלא הלב, וישמרו אותו רושם הקדוש, שהוא ברית הקודש.

צריכים שלא למרוד בתורה. כי התורה אינה צריכה עשירות, ולא כלי כסף וזהב.

כי גוף שבור, אם יעסוק בתורה, ימצא רפואה בכל. כמ"ש, רפאות תהי לשוֹרֵךְ, ושיקוי לעצמותיך. וכתוב, ולכל בשרו מרפא. וכל המקטרגים שיש על האדם, מתהפכים לו לעוזרים. והם מכריזים, פנו מקום לפלוני, עבד המלך. שמישהו לא יעכבו מלבוא אל המלך לשמשו. (66-67)

אשרי הוא מי שמשפיל את עצמו בעוה"ז, כמה הוא עליון בעולם ההוא. מי שקטן הוא גדול. ומי שגדול הוא קטן. לא הגדיל הקב"ה אלא למשפיל עצמו. ולא השפיל הקב"ה, אלא למגדיל עצמו. אשרי הוא מי שמשפיל עצמו בעוה"ז, כמה הוא רב בהתעלות בעולם ההוא. (210)

אם לא היית רבי שמעון, לא היה נמסר לגלות.

הזיווג שבעולם ההוא, עושה פירות יותר מבזיווג שנעשה בעוה"ז. בזיווג שלהם, בזיווג של עולם ההוא, בתשוקה שלהם כאחד, כשמתדבקות הנשמות זו עם זו, עושים פירות. ויוצאים מהם אורות, ונעשים נרות. והם הנשמות אל הגרים שמתגיירים. וכל אלו הנשמות שנולדות מאלו הזיווגים, נכנסים להיכל אחד.

וכשמתגייר גר אחד, פורחת נשמה מהיכל ההוא, ונכנסת תחת כנפי השכינה. והשכינה נושקת אותה, משום שהיא תולדה של נשמות הצדיקים, ושולחת אותה לתוך אותו הגר, ושוכנת בו. ומזמן ההוא הוא נקרא גר צדק. כלומר, הסוד שכתוב, פרי צדיק עץ חיים, שהוא ז"א, מוציא נשמות. אף הצדיק, כך הוא הפרי שלו, שעושה נשמות. (202-203)

כשברא הקב"ה את האדם בעולם, תיקן אותו כעין של מעלה. ונתן כוחו ותוקפו באמצע גופו, ששם שורה הלב, תוקף כל הגוף, ומשם ניזון כל הגוף. והלב נאחז ומתחזק במקום עליון שלמעלה, במוח שבראש השורה למעלה, וזה נקשר בזה.

באופן זה התקין הקב"ה את העולם. ועשהו גוף אחד. והתקין איברי הגוף מסביב הלב, והלב שורה באמצע כל הגוף. וכל האיברים ניזונים מלב, שהוא תוקפו של כולם, והכול תלוי בו. ולב מתקשר ומתאחד במוח עליון השורה למעלה. (84-85)

אשרי הם ישראל מכל העמים שבעולם, שהקב"ה רצה בהם, וקרא שמו בהם, והתפאר בהם, כי העולם לא נברא אלא בשביל ישראל, שיעסקו בתורה. משום שאחד באחד מתקשר, ז"א ומלכות. וישראל למטה

בעוה"ז הם הקיום שלו, שע"י מעשיהם הטובים מעלים מ"ן לזיווגם. והם קיום כל שאר העמים, שבשביל ישראל מתקיימים, שעושים רצונו של אדונם. (83)

אין ג"ר אלא ע"י הארת החכמה שבשמאל. ורק ע"י התכללות הימין עם השמאל ביחד, שאז מתלבשת החכמה בחסדים ומאירים הג"ר. וכל השכר וכל הטוב שלעת"ל, הוא רק בהארת הג"ר. אמנם אם ע"י חטאי התחתונים מתגבר השמאל על הימין, ורוצה לשלוט בלבדו, אז נעשה מחלוקת בין ימין לשמאל, וקו הימין מסיר החסדים שלו מקו השמאל, שאז השמאל מתכבד, כי אין החכמה יכולה להאיר בלי חסדים. ומתגלים דינים הקשים שבו. וכן הימין נשאר בו"ק בלי ג"ר. כי אין ג"ר אלא מהארת החכמה שבשמאל. ומחמת זה נחרב ביהמ"ק וישראל נגלו בין האומות.

ונאמר על הכתוב, אני ה', בעיתה אחישנה, אם זכו אחישנה, אם לא זכו בעיתה. ואיך אפשר שייגאלו ישראל אפילו אם לא זכו, ועוד עומדים במַרְדָּם? והעניין הוא, כי הגלות היה מחמת שע"י חטאיהם גרמו, שיתגבר השמאל על הימין וישלוט לבדו, שאז מסיר הימין החסדים ממנו. וע"כ כשישראל עושים תשובה, ומתדבקים בהקב"ה, שהוא קו האמצעי, אז חוזר קו האמצעי ומייחד הימין עם השמאל, ומקיים

אורות שניהם, והחכמה מתלבשת בחסדים, ומתגלים
הג"ר, שישראל נגאלים עם הארתם, ומקבלים כל
שכרם הטוב. שנאמר, אם זכו אחישנה. שעל זה אין
זמן קצוב, אלא מתי שעושים תשובה, נגאלים.

אמנם אם אינם עושים תשובה, יש זמן קצוב,
המביא את הגאולה, אע"פ שלא עשו תשובה. והוא,
אחר שאפשר לקבץ כל הדינים הקשים, שסבלו
ישראל בזמן הגלות, לשיעור שלם, באופן שיספיקו
שישראל יפחדו ולא יחטאו עוד, להגביר את השמאל
על הימין, כמו שעשו בעת החורבן, אז הם ראויים
לגאולה אפילו בלי תשובה. כי גם בלי תשובה
מובטחים, וא"ל ישובו לכִסְלָה עוד, מחמת רוב הדינים
הקשים שסבלו. שנאמר, לא זכו, בעיתה. שנעשה
מאליו עם גילוי הדינים שבגלות לשיעור מספיק,
ואין צריכים כלל להתעוררות ישראל לתשובה.

כי כל הגלות ודינים הקשים שבגלות, באים
משליטת שמאל בלי ימין, צד צפון. שע"י השמאל
מתגלות הג"ר, שמשם כל השכר וכל הטוב העתיד
לבוא לישראל. ובזמן הגאולה, התעורר הקב"ה
לאברהם, קו ימין ודרום, ואע"פ שלא זכו, שלא עשו
תשובה להידבק בקו האמצעי, כבר הגיע הזמן לגאול
אותם אפילו בלא תשובה. (303)

קורח

הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים.

כמה עליונים הם דברי תורה, כמה יקרים הם, נחמדים הם למעלה, נחמדים הם לכל. משום שהם שם הקדוש. וכל מי שמשתדל בתורה, משתדל בשם הקדוש. וניצל מכל רע, ניצל בעוה"ז וניצל בעוה"ב. כל מי שעוסק בתורה, אחוז בעה"ח. וכיוון שאחוז בעה"ח, אחוז בכל. שכתוב, עץ חיים הוא למחזיקים בה.

כל מי שעוסק בתורה, יש לו חירות מכל, חירות ממות, משום שחירות, בינה, שורה עליו ואחוז בו.

(1-2)

כל אשר תמצא ידך לעשות בכוחך עשה, זהו שאדם צריך לכלול השמאל בימין. וכל מה שהוא עושה, צריך שלא יהיו אלא כלולים בימין. כל אשר תמצא ידך, זה שמאל, שנקרא יד. לעשות בכוחך, זה ימין. וכיוון

שאדם נזהר, שכל מעשיו יהיו לצד ימין, ויכלול שמאל בימין, אז הקב"ה שורה בתוכו בעוה"ז, ויאסוף אותו אצלו לעוה"ב. (30)

אל יאמר אדם, בשעה שאבוא אל עולם ההוא, אז אבקש מן המלך רחמים, ואשוב לפניו.

אלא ע"ז כתוב, כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה, אחר שיסתלק האדם מן העוה"ז. אלא אם אדם רוצה שהמלך הקדוש יאיר לו לעולם ההוא, וייתן לו חלק לעוה"ב, יעסוק בעוה"ז, לכלול מעשיו בימין, וכל מעשיו יהיו לשם הקב"ה. (31)

אם קודם שילך לעולם ההוא, לא יפדה נפשו ורוחו ונשמתו בתורה, עתיד לחזור להתגלגל בעוה"ז כבתחילה, כמ"ש, ישוב לימי עלומיו, ולקבל נפש רוח ונשמה. (42)

חוקת

זאת חוקת התורה. וזאת התורה, אשר שם משה לפני בני ישראל.

דברי תורה קדושים הם, עליונים הם, מתוקים הם, כמ"ש, הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש. מי שעוסק בתורה, הוא כאילו עומד כל יום על הר סיני ומקבל התורה. כמ"ש, היום הזה נהיית לעם. (1)

צדיקים הזוכים להתקשר בצרור החיים, ביסוד דז"א, זוכים לראות בכבוד המלך העליון הקדוש, כמ"ש, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו. ומדור שלהם יותר עליון מכל המלאכים הקדושים וכל מדרגותיהם, כי מקום עליון זה, אין העליונים והתחתונים זוכים לראותו. כמ"ש, עין לא ראתה אלקים זולתך, שהוא עדן העליון. (57)

טוב מכולם מי שבא לעוה"ז, ולא נפרד מהקב"ה, ואינו בגלוי, וכל דבריו הם בצנעה. זה הוא זכאי חסיד ששמר מצוות התורה וקיים אותם ועסק בתורה יומם ולילה. זה מתאחד ונהנה במדרגה עליונה על כל שאר בני אדם, וכולם נשרפים מהסתכלות בחופה של זה. (61)

כל מי שרוצה לעורר דברים שלמעלה, בין במעשה בין בדיבור, אם מעשה ההוא או דיבור ההוא לא נעשה כראוי, אינו מתעורר כלום.

כל בני העולם הולכים לבית הכנסת לעורר דבר שלמעלה, אבל מועטים הם שיודעים לעורר. והקב"ה קרוב לכל אלו שיודעים לקוראו, ולעורר דבר כראוי. אבל אם אינם יודעים לקוראו, הוא אינו קרוב, שכתוב, קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת. באמת, שיודעים לעורר דבר אמת כראוי. וכן בכל דבר. (78)

כל מי שיודע לסדר מעשה כראוי, ולסדר דיבורים כראוי, הרי ודאי שמעוררים את הקב"ה, להמשיך דברים עליונים ישרים. ואם לא, אינו מתרצה אליהם.

ואם כן, הרי כל העולם יודעים לסדר המעשה ולסדר דיבורים. מהו החשיבות של הצדיקים, היודעים שורש הדיבור והמעשה, ויודעים לכוון הלב והרצון יותר מאלו האחרים שאינם יודעים כל כך?

אלא אלו שאינם יודעים שורש המעשה כל כך, אלא רק סידור בלבד ולא יותר, מושכים עליהם משיכה שלאחר כתפיו של הקב"ה, שאין תפילתם פורח באוויר, הנקרא השגחה. כלומר, שזהו השגחה של פנים, והם אינם ראויים אלא לבחינת מאחורי כתפיים.

ואלו היודעים ומכוונים הלב והרצון, מוציאים ברכות ממקום המחשבה, חכמה, ויוצאים בכל הגזעים והשורשים של המדרגות בדרך ישר כראוי, עד שמתברכים העליונים ותחתונים, והשם הקדוש העליון מתברך על ידיהם. אשרי חלקם, כי הקב"ה קרוב אליהם ומזומן כנגדם. ובשעה שקוראים אותן, הוא מוכן אליהם. ובשעה שהם בצרה, הוא אצלם, הוא מכבדם בעוה"ז ובעוה"ב. כמ"ש, כי בי חֶשֶׁק וּפְלִיטָהוּ אֶשְׁבְּהוּ, כי ידע שמי. (81-83)

אין שמחה לפניו מכל המרכבות שלו, כמו השמחה של נשמות הצדיקים הקרובים לו. (זוהר חדש, 111)

אשרי חלקם של הצדיקים בעוה"ז ובעוה"ב. ואע"פ שהם במקום אחר בעולם אחר עליון, זכותם עומדת בעוה"ז לדורי דורות. ובשעה שישראל חוזרים בתשובה לפני הקב"ה, וגזרה נגזר עליהם. אז קורא הקב"ה את הצדיקים העומדים לפניו למעלה, ומודיע להם, והם מבטלים גזרה ההיא, והקב"ה מרחם על ישראל. אשרי הם הצדיקים שעליהם כתוב, ונחך ה' תמיד. (68)

שְׁמַעֵי בַת וְרָאִי. שמעי, כי בך תלויה השמיעה. כי כשישראל יחזרו בתשובה לפניי, שמעי, הביאי תפילותיהם לפניי, כי הפתח של הכול בך הוא, הכול מסרתי בידך להנהיג את העולם התחתון. וע"כ, שמעי בת וראי, משום שאת המראה של הכול, כי החכמה הנקראת מראה, אינה מתגלה אלא במלכות. ומשום זה, את נקראת באר לחי רואי. ע"כ יש לך לדרוש בכל יום במעשיהם של בני העולם, לתת לאיש כפי מעשיו. כשברא הקב"ה את העולם, מסר היכלו בידי המלכה להשגיח על העולם. וכשבני העולם זכאים, מתווספת שמחה למעלה.

והטי אוזנך לקבל תפילת הכול. וכן עשתה אף היא מכל התפילות, להקריב עטרה לצדיק, יסוד. משום שכל התפילות הן להקריב עטרה לצדיק. שהן בחינות מ"ן, שהצדיק ישפיע עליהם מ"ד. (זוהר חדש, 119-121)

כמה כוח התשובה עליון על הכול, משום כשאדם שב לפני אדונו, מתמלאת אז באר מים חיים, המלכות, ומעייניה יוצאים לכל הצדדים, ונמשך לכל שבט בי"ב שערים, להשקות חיות קטנות עם גדולות, שהם י"ב השבטים הנקראים אריה וזאב, שהם חיות גדולות, וטלה וגדי, שהם חיות קטנות.

ישראל כשחזרו בתשובה, אמרו שירה. ואלו שבע מדרגות שחזרו לאחוריהם, החזירו אותם עם השירה שלהם, והעלו הבאר דעליונה, מלכות, למעלה, לבינה, כי ממלכות עד בינה יש ז' מדרגות. ונפרד הנחש מן העולם. כמ"ש, אז ישיר ישראל, עלי באר ענו לה. כי הבאר, מלכות, עלתה למעלה למעלה, לבינה, והתחברה האם התחתונה, מלכות, בעליונה, בינה.

(זוהר חדש, 11-12)

ויאנחו בני ישראל. כשראו את העבודה הקשה, עד שהייתה נזכרת להם הברית העליונה, ואמא עילאה, בינה, התעוררה ברחמים על בניה. כמ"ש, ותעל שוועתם אל האלקים, אמא עילאה, שכל החירות בידיה, ופתחה לישראל הפתחים העליונים, שהם חמישים שערים, והוציאה אותם משם. ואמא תחתונה, מלכות, התמלאה רחמים עליהם. ומשה יצא לעולם, ממונה, ואב, לרעות את ישראל בתורה.

(זוהר חדש, 60)

עתיד הקב"ה לגלות חכמה עליונה, שהיא קיום כל העולמות, לבניו, בזמן שתתעורר הדעת בעולם, שכל אחד ואחד מישראל ישיג אז השגה בחכמה העליונה, שהיא סוד השם של הקב"ה, וזו היא טובה שאין לה הפסק כלל לעולם ולעולמי עולמים. (זוהר חדש, 139)

בימות המשיח תתחדש הדעת בעולם והתורה תאיר לפני הכול. כי כתוב, כי כולם ידעו אותי מקטנם ועד גדולם. (זוהר חדש, 131)

המשלח מעיינים בנחלים. יִשְׁקוּ כָּל חַיֵּיתוֹ שְׂדֵי. מקראות אלו אמר דוד המלך ברוח הקודש, ויש להסתכל בהם. בשעה שחכמה עליונה בטש בחקיקותיו, בעת שחו"ב עליונים הזדווגו, אע"פ שחכמה עליונה נסתר שבכל הנסתרות, כי בחו"ב עליונים, שהם או"א עילאין, אין הי' יוצא מאויר, הוא פתח ונמשך ממנו נהר אחד, מלא בשערים עליונים, בינה, ישסו"ת, שבהם יוצא הי' מאויר ומושפע מהם חכמה וחסדים.

המשיל עניין זה של או"א עילאין וישסו"ת, כמו מעיין ומקור המים, הממלא אגם גדול. ומן האגם נמשכים מעיינות ונחלים ונהרות לימין ולשמאל, כך או"א וישסו"ת בשביל דק אחד שלא נודע, בזיווג היסודות דאו"א עילאין, שהם בלתי נודעים, שבהם אין הי' יוצא מאויר, נמשך ויוצא אותו הנהר, הנמשך ויוצא מן עדן, הבינה, שיצאה מראש א"א בעת קטנות, וחזרה לראש א"א בעת גדלות, שע"י יציאה וביאה זו, הוא ממלא אותו הנחל העמוק, ישסו"ת, בדומה לאגם המים הגדול, המתמלא מן המעיין והמקור, שהם או"א עילאין. ומשם נמשכים מעיינות ונחלים לז"א ומלכות, ומתמלאים ממנו בחכמה וחסדים. כמ"ש, המשלח מעיינים בנחלים. אלו הם הנהרות העליונים הקדושים של ז"א, של אפרסמון הטהור, אוירא דכיא, שחג"ת של ז"א מקבלים מאו"א עילאין, אפרסמון הטהור. כלומר, בין הרים יהלכון, חג"ת דז"א, הנקראים הרים. וממנו מקבלת המלכות. וז"א ומלכות שותים כאחד מאותו המעיין של נחל העליון הקדוש הנמשך ויוצא, שהוא ישסו"ת.

אחר ששתו ז"א ומלכות, ישקו כל חיתו שדיי, שכתוב, ומשם ייפרד והיה לארבעה ראשים. אלו ד' ראשים הם כל חיתו שדיי, שהם ד' חיות, אריה שור נשר אדם, שהם המרכבה של המלכות. והם כלל של כל המחנות וכל הצבאות שבבי"ע. (27-29)

אהבת צדק, משום שצדק, המלכות, אהבה שלך, אהבה קטנה. כי המלכות נקראת אהבה קטנה, שבהתחברותה למעלה בז"א, בחסדים, היא נעשית גדולה. כי החסד נקרא אהבה רבה. וז"א גדול ע"י התחברות עימה, כמ"ש, גדול ה' ומהולל מאד בעיר אלקינו, בעת שמחובר עם המלכות, הנקראת עיר אלקינו. ועל זה מושכת אותו המלכה בדברי אהבה אלו.

הגידה לי שאהבה נפשי. שפירושו, אתה, שכל אהבת נפשי בך, אם לא תתחבר בי, איכה תרעה העולם, איך תזון עצמך מהעומק העליון, מבינה, לך ולאחרים, הרי הברכות שלמעלה אינן שורות, אלא במקום זכר ונוקבא. (זוהר חדש, 102-103)

הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד.

שבת אחים, פירושו התחברות האח, ז"א, בצדק, מלכות. גם, הוא לרבות את ישראל, שהם המרכבה לייחוד הזה. משום זה אמרה לו, איכה תרעה את עצמך. איכה תרביץ את העדרים האלו של יעקב. שמן ששון מחבריך, אלו הם האבות העליונים, שהתחברו בך בתחילה.

ישראל שהם אחים ורעים לז"א, מושכים אותו
שמן ששון על ראשיהם בתפילתם. שמן ששון אלו
הם י"ב נהרות אפרסמון הטהור המאירים בה, מי"ב
בחינות שבז"א. ואז שמחה בעולמות, רצון בעולמות,
והכעס מסתלק מן העולם. (זוהר חדש, 108-107)

בלק

כל צבאות השמיים שואלים אלו לאלו, במה עוסק הקב"ה, במה משתדל.

אומרים להם, הוא מתייחד בתשוקה בכלים שלו, בנשברי לב, כולם אינם יודעים מה נעשה מתפילת העני, ומכל אלו התרעומות שלו, כי אין תשוקה לעני אלא כששופך דמעות בתרעומות לפני המלך הקדוש. ואין תשוקה להקב"ה, אלא כשהוא מקבל אותם, ונשפכים לפניו. וזו היא תפילה שעושה איחור ועיכוב לכל התפילות שבעולם. (190)

אמר רבי שמעון, כמה פעמים אמרתי דבר זה, והחברים אינם מסתכלים. כי הקב"ה אינו משרה שכינתו אלא במקום קדוש, במקום הראוי לשרות עליו. (426)

**יש לנו לשים הלב לאמונת הקב"ה, שכל דבריו
דברי אמת ואמונה רבה.**

דבריו של אדם קטנים הם, וכל דבריו הם לפי
שעה, וכך הוא עצמו, לפי שעה, כצל עובר, אבל
בתשובה ותפילה ומעשים טובים ובדמעות רבות,
הוא קדוש, כי הרב והעליון על כל העולם, מאיר
אורו ומצמצם קדושתו אל האדם לעשות רצונו. (7)

האוהב של המלך, קורא בפתח. אמר המלך מי
הוא. אמרו, פלוני אוהבך. אמר, אהובי וחביב נפשי,
לא יקרא אותו קול אחר, אלא אני. צעק המלך, ואמר,
פלוני פלוני היכנס, חביב נפשי, אהוב שלי. התקינו
ההיכלות לדבר עימו. (290)

ג' הם נקראים תפילה:

א. תפילה למשה איש האלקים, תפילה זו שאין
כמוה באדם אחר.

ב. תפילה לדוד, תפילה זו תפילה שאין כמוה
במלך אחר.

ג. תפילה לעני.

מאלו הג' חשובה מכולן תפילה לעני. תפילה זו קודמת לתפילה של משה, וקודמת לתפילה של דוד, וקודמת מכל שאר תפילות העולם. (187)

משום שעני שבור הלב. וכתוב, קרוב ה' לנשברי לב. והעני עושה תמיד ריב עם הקב"ה, והקב"ה מקשיב ושומע דבריו. כיוון שהעני התפלל תפילתו, פותח כל חלונות הרקיע, וכל שאר התפילות העולות למעלה, דוחה אותם אותו העני, שבור הלב. שכתוב, תפילה לעני כי יעטוף. והיה צריך לומר, כי יתעטף, מהו כי יעטוף? אלא הוא עושה איחור, שמאחר כל תפילות שבעולם, שאינן נכנסות עד שתפילה שלו נכנסת. יתעטף פירושו איחור. (188)

צריך האדם המתפלל תפילתו לעשות עצמו עני, כדי שתיכנס תפילתו בכלל תפילות כל העניים, כי כל שומרי השערים אינם עוזבים כך להכניס את כל התפילות שבעולם, כמו שעוזבים תפילת העני. כי הן נכנסות בלי רשות. ואם אדם עושה עצמו, ושם רצונו תמיד, כמו עני, תפילתו עולה ופוגשת בתפילות העניים, מתחברת בהן ועולות עימהן, ונכנסת בכלל שלהן, ומתקבלת ברצון לפני המלך הקדוש. (192)

בשעה שהמלכות באהבה גדולה אל אהובה ז"א, מתוך דוחק אהבתה, שאינה יכולה לסבול הפירוד, המעיטה את עצמה במיעוט גדול, עד שלא נראה ממנה אלא קטנות דנקודה אחת. אז מתכסה מכל הצבאות והמחנות שלה, ואומרת, שחורה אני ונאווה ואין לי מקום להכניסכם תחת הכנפיים שלי.

משום זה, אל תראוני, לא תראו בי כלל, כי אני נקודה קטנה. מה עושים הצבאות שלה הגיבורים האמיצים? הם שואגים כאריות גיבורים, כמ"ש, הכפירים שואגים לטרף, ומתוך הקולות והשאגות, שהם שואגים כאריות חזקים גיבורי כוח, שומע האוהב שלה למעלה. והוא יודע שאהובתו היא באהבה עימו כמוהו, ומיעטה את עצמה מתוך אהבתו, עד שלא נראה מצורתה ויופיה כלום.

ואז מתוך קולות ושאגות של אלו גיבורי כוח שלה, יוצא דודה אהובה, ז"א, מתוך היכלו, בכמה מתנות בכמה מנחות, בריחות ובבשמים ובא אצלה, ומוצא אותה שחורה וקטנה בלי צורה ויופי כלל. הוא קרב אליה, מחבקה ומנשקה עד שמתעוררת מעט מעט מתוך הריחות והבשמים, ומתוך השמחה של אהובה ז"א, הנמצא עימה. היא נבנית ונעשית בתיקונה בצורתה ביופי שלה, ונעשית ה' דהויה כמתחילה. (214-217)

אברהם, שמצא אותו הקב"ה בארץ, שהיו עובדים עבודה זרה, ולא היו יודעים באמונת הקב"ה, אלא כולם היו תועים אחר עבודה זרה. וקם אברהם, וגידל ביניהם, ונעשה ענף אחד שלם לפני ריבון העולם, והוא מצא אותו שם.

והקב"ה לקח אותו הענף, ונטע אותו, והשקה אותו, והשתדל עליו, ועקר אותו משם, ושתל אותו בארץ אחרת. שכתוב, לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך. ועשה ממנו עם קדוש. (זוהר חדש, 71-70)

ישראל, יש להם **כתב ולשון**, ובכל אות יכולים להסתכל בצורה וציור כראוי, להבין סודות העליונים שבהם. אבל בגויים לא יתחשב, משום שאין להם כתב ולשון מקורית, שיהיו מצויירות ע"פ צורות העליונות. ואין להם להסתכל ולדעת כלום בצורת הכתב שלהם, כי הבל הִמָּה מעשה תעותועים, כי כתב ולשון שלהם הם רק הסכמים, שבני אדם הסכימו על צורה ולשון הזו. ולא יתחשב, במחשבה ובהסתכלות שלהם על צורות אותיותיהם, משום שאין להם כתב. אשרי הם ישראל. (346)

עוד לא היה יום, מיום שנברא העולם, שהקב"ה היה צריך להיות עם ישראל, כבאותו הזמן שבלעם רצה לכלות שונאיהם של ישראל מן העולם. ועל זה אמר הקב"ה, בלעם רצה לכלותכם מן העולם, אבל אני לא אעשה כך, אלא כי אעשה כלה בכל הגויים אשר הִדְחַתִּיךָ שָׁמָּה וְאוֹתָךְ לֹא אֲעֲשֶׂה כֵּלָה.

שאיילו יבואו כל עמי העולם, לא יוכלו לכלותכם מן העולם. לבן בא בתחילה ורצה לעקור את יעקב בלבדו מן העולם. בא הקב"ה והגן עליו, בא פרעה ורצה לכלותם מן העולם. בא הקב"ה והגן עליהם, בא המן ורצה לכלותם מן העולם. בא הקב"ה והשיב הכול ראשו. וכן בכל דור דור הקב"ה מגן תמיד על ישראל. (זוהר חדש, 56-57)

רק ישראל נבחר מכל העולם להידבק בקו האמצעי, וע"כ הם לוקחים כל הארת הזיווג, ושאר כל העולם רק תמצית, דרך שביל דקיק, הנקרא משעול הכרמים. כי שרי אוה"ע נקראים כרמים. ואותו שביל דקיק מקו שמאל, שהם מתברכים ממנו, נקרא משעול הכרמים. (441)

צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעיטרה לו אימו.

מלך שלמה הוא ז"א, אימו היא בינה. אז היא שמחה בכל בני המלך, שהם כל אלו הבאים מצד ישראל. כי אינם מתחברים עם זיווג ז"א ומלכות, שאינם עומדים עימהם, חוץ מישראל, שהם בני הבית ומשמשים אותם, שהם מעלים מ"ן ע"י תורתם ותפילתם המעוררים אל הזיווג. לכן, הברכות היוצאות מזיווג ז"א ומלכות הן של ישראל.

וישראל לוקחים כל הברכות היוצאות מהארץ הזיווג של ז"א ומלכות, ושולחים חלק מהן לשאר העמים, ומאותו החלק ניזונים כל שאר העמים. מבין צדדי חלקם של הממונים על שאר העמים, יוצא שביל אחד דק מאד, שמשם נמשך חלקם של החיצוניים ואוה"ע, ומשם מתחלק לכמה צדדים. וזה שאנו קוראים לו תמצית, היוצאת מצד הארץ הקדושה, המלכות.

ועל כן, כל העולם שותה מתמצית של ארץ ישראל. שארץ ישראל היא מלכות. ובין למעלה ובין למטה, כל אלו שאר העמים עכו"ם, אינם ניזונים אלא מתמצית ההיא. ואפילו ספירות התחתונות שותות מאותה התמצית. (439-441)

פינחס

הא"ס נקרא חכם בכל מיני חכמות, ומבין בכל מיני תבונות, וחסיד בכל מיני חסדים, וגיבור בכל מיני גבורות, ויועץ בכל מיני עצות, וצדיק בכל מיני צדקות, ומלך בכל מיני מלכות, עד א"ס ועד אין חקר. (858)

אחר שנאמר, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, מהו שאומר אח"כ, ויברא אלקים את האדם בצלמו? שאל למלאכים על בריאת האדם, ומהם שהיו אומרים, יברא, ומהם אמרו, לא יברא. והקב"ה ברא אותו, שכתוב, ויברא אלקים את האדם בצלמו. אם כן הוא, לא נתן בו חלק אחד ממלאכים, ולא נעשה בצורה שלהם, אלא בצורה של המלך בצלמו כדמותו, שהוא צלם דמות תבניתו בלבד. (500)

כל מי שעוסק בתורה בעוה"ז, זוכה שיפתחו לו כמה שערים, כמה אורות לעולם ההוא.

ע"כ בשעה שנפטר מעוה"ז, התורה מקדימה לפניו והולכת לכל שומרי השערים, מכריזה ואומרת, פתחו שערים ויבוא גוי צדיק, התקינו כיסא לפלוני עבד המלך. כי אין שמחה להקב"ה, אלא במי שעוסק בתורה. כל שכן אדם, הנֵּעוּר בלילה לעסוק בתורה. כי כל הצדיקים שבגן עדן, מקשיבים לקולו, והקב"ה נמצא ביניהם. (2)

אדם היושב בעיר שיושבים בה אנשים רעים, ואינו יכול לקיים מצוות התורה, ואינו מצליח בתורה, הוא עושה שינוי מקום ועוקר עצמו משם, ומשתרש במקום שיושבים בו אנשים טובים בעלי תורה, בעלי מצוות. כי התורה נקראת עץ. כמ"ש, עץ חיים היא למחזיקים בה. ואדם הוא עץ, שכתוב, כי האדם עץ השדה, והמצוות שבתורה, דומות לפירות. וכתוב בו, רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא, אותו תשחית וקָרָת. אותו תשחית מעוה"ז, וכתר מעוה"ב. ומשום זה הוא צריך לעקור את עצמו מאותו מקום, שיש שם רשעים, שלא יוכל להצליח שם בתורה ומצוות, ויטע את עצמו במקום אחר בין צדיקים. ויצליח בתורה ומצוות. (91)

כמה אהובים ישראל לפני הקב"ה, שהשמחה שלהם והתשבחות שלהם אינם אלא בו. כי כך למדנו, שכל שמחה של ישראל, שאינם משתפים בה את הקב"ה, אינה שמחה. (118)

ישראל עשה אותם הקב"ה, לב של כל העולם. וכך הם ישראל בין שאר האומות, כמו לב בין האיברים. וכמו שאיברי הגוף לא יכלו להתקיים בעולם אפילו רגע אחד בלי הלב, כך כל העמים אינם יכולים להתקיים בעולם בלא ישראל. וגם ירושלים היא כך בין שאר הארצות, כמו לב בין האיברים. וע"כ היא באמצעו של כל העולם כמו לב שהוא באמצע האיברים. (152)

ניתן יצה"ר לכל אדם, שיכבוש אותו תחתיו וירכב עליו. וכל השלמות באה ע"י יצה"ר, אם כובש אותו, כמ"ש, בכל לבבך, בשני יצריך, ביצה"ט וביצה"ר. ונמצא, שאם זוכה ורוכב על יצה"ר, הוא זוכה. כתוב, איזהו גיבור הכובש את יצרו. כי אם כובש אותו, זוכה לכל השלמות. מי שזוכה לכובשו בשיעור מסוים, נעשה לו היצה"ר חמור לרכוב עליו, והיצה"ר אינו מְצַעְרו עוד לעולם.

ואז נעשה להם היצה"ר חמור, כי חומר אותיות חמור. כמ"ש, באברהם, ויחבוש את חמורו. עני ורוכב על חמור. כי זכו לכבוש את היצה"ר עד שנעשה להם חמור לרכוב עליו, להביאם אל השלמות. (187)

אמר משה, דברים אלו סתומים, וצריכים לפתוח אותם בשביל החברים, שמי שסותם להם סודות התורה הוא מצער אותם. שלרשעים, האורות של הסודות נעשו להם חושך. והוא דומה לכסף שגנוז. מי שחופר עד שמגלה אותו, ואינו שלו, מתהפך בשכלו לחושך ואפלה. ולמי שהוא שלו, הוא מאיר לו. ומשום זה, יש לו לאדם לגלות, סודות התורה הסתומים, לחברים. (709)

בכו החברים ואמרו, אוי רבי שמעון, כשתסתלק מן העולם, מי יגלה סודות סתומים עמוקים כאלו, שלא נשמעו מימי שלמה המלך עד עתה. אשרי הדור השומע דברים אלו, אשרי הדור שאתה בתוכו. אוי לדור שיישאר יתום ממך. (442)

אמרו התלמידים, אם לא הייתה נמסרת התורה
בהר סיני, אלא שאמר הקב"ה, הנה רבי שמעון,
שימסור לכם התורה וסודות שלי, היה די לעולם. אוי
כאשר תסתלק מן העולם. מי יאיר אז נרות התורה?
הכול יהיה נחשך מיום ההוא. כי עד שיבוא מלך
המשיח, לא יהיה דור כדור הזה שרבי שמעון שרוי
בתוכו. (546)

אשרי מי שמשדל בגלות האחרונה לדעת את
השכינה, לכבד אותה בכל המצוות, ולסבול בשבילה
כמה דחקות, כמ"ש, שכר הכלה היא הדחק והצער.
כלומר, לפום צערא אגרא (לפי הצער השכר). כמ"ש,
וישכב במקום ההוא. וישכב, אותיות ויש כ"ב, שאם
יש כ"ב אותיות התורה, שהוא שלם בתורה, השכינה
שוכבת עימו. (504)

בעוונות הדור ודאי נתפסים הצדיקים. אבל
הצדיקים נתפסים במחלות או בנגעים, כדי לכפר על
עוונות העולם, כי אז מתכפרים כל עוונות הדור. שע"י
זה מתעלה צד הקדושה והס"א נכנעת.

מאין לנו זה? מכל איברי הגוף. כי בשעה שכל
האיברים הם בצרה, ומחלה גדולה שורה עליהם,
צריכים להלקות איבר אחד, כדי שיתרפאו כולם.

ואיזה איבר מכים? לזרוע, הזרוע מוכה, שמוציאים ממנה דם, ואז יש רפואה לכל איברי הגוף.

אף כך בני העולם, הם איברים זה עם זה. בשעה שרוצה הקב"ה לתת רפואה לעולם, הוא מכה לצדיק אחד שביניהם, במחלות ובנגעים, ובשבילו נותן רפואה לכל. מאין לנו זה? כתוב, והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעוונותינו, ובחבורתו נרפא לנו. ובחבורתו, הקזת דם, כמי שמקיז דם מזרוע, שבחבורה ההיא נרפא לנו, רפואה היא לנו לכל איברי הגוף.

ולעולם אינו מכה את הצדיק, אלא כדי לתת רפואה לדור ולכפר על עוונותיהם. (109-111)

יום אחד בא לרבי אליעזר חכם אחד גוי, אמר לו זקן זקן, ג' שאלות אני רוצה לשאול ממך:

אחת. שאתם אומרים, שיהיה נבנה לכם בית מקדש אחר. והרי אין לבנות אלא ב' פעמים, בית ראשון ובית שני כתוב. ובית שלישי לא תמצא בתורה. ומה שהיה בשבילכם לבנות כבר נבנה. ולעולם אין בו יותר. כי שני בתי ישראל קרא אותם הכתוב. וכתוב על בית שני, גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון.

ועוד. אתם אומרים, שאתם קרובים למלך העליון יותר מכל שאר העמים. מי שמקורב אל המלך, הוא שמח תמיד בלא צער, בלא יראה, בלא צרות. והרי אתם נמצאים תמיד בצער ובצרות וביגון יותר מכל בני העולם. ואנו, לא קרב אלינו צער וצרה ויגון כלל, הרי שאנו קרובים למלך העליון. ואתם רחוקים ממנו, וע"כ יש לכם צער וצרה ואבל ויגון, מה שאין לנו.

ועוד. שאתם אינכם אוכלים נבלה וטרפה, כדי שתהיו בריאים, והגוף שלכם יהיה בריא. אנו, אוכלים כל מה שאנו רוצים, ואנו חזקים בכוח ובבריאות וכל איברינו בקיום שלהם. ואתם, שאינכם אוכלים, כולכם חלשים במחלות רעות, ורצוצים יותר מכל שאר העמים. אתם עם, ששונא אתכם ה' מכל וכל. זקן זקן, אל תאמר לי כלום כי לא אשמע אותך, ולא אקבל ממך. נשא עיניו רבי אליעזר, והביט בו, ועשה אותו גל של עצמות. (143-145)

ספר דברים

ואתחנן
עקב
כי תצא
כי תבוא
וילך
האזינו

ואתחנן

כמה חזק כוח התורה, וכמה היא עליונה על הכול. כי כל מי שעוסק בתורה אינו ירא מעליונים ותחתונים, ואינו ירא מהמקרים הרעים שבעולם, משום שהוא אחוז בעה"ח, התורה, ואוכל ממנו בכל יום.

כי התורה מלמדת את האדם ללכת בדרך האמת, מלמדת לו עצה איך לשוב לפני אדונו, ואפילו מוות נגזר עליו, הכול מתבטל ומסתלק ממנו, ואינו שורה עליו. וע"כ צריך לעסוק בתורה יומם ולילה, ולא יסור ממנה. כמ"ש, והגית בו יומם ולילה. ואם מסיר ממנו התורה, או שנפרד ממנה, הוא כאילו נפרד מן החיים. (1-2)

עתיד הקב"ה לפקוח עיניים, שלא היו חכמות, שיסתכלו בחכמה עליונה, ולהשיג מה שלא השיגו בעוה"ז, כדי שיכירו את ריבונם. אשריהם הצדיקים, שיזכו לחכמה ההיא, שאין חכמה כאותה החכמה, ואין ידיעה כאותה הידיעה, ואין דבקות כאותה הדבקות. (35)

מי שידע סוד החכמה, יכול להשיג ולעשות מידות בכל הצדדים, עד שידע בסודות עליונים, בסודות אדונו, בסודות החכמה, כדי לדעת ולהשיג. מי שידע ומסתכל, אשרי חלקו בעוה"ז ובעוה"ב. כי הכלל הזה יתקן רגליו של האדם, להיכנס במחיצת המלך, וללכת בדרך ישר. אשרי הוא בעוה"ז, ואשרי הוא בעוה"ב.

(זוהר חדש, 93)

מידת התענוג היא לפי מידת הרצון לקבל. אלא שצריכים ליישר אותו, שיהיה מוגבל לקבל ע"מ להשפיע. וזה נעשה ע"י הארות הבינה. כי הרצון לקבל ייתקן ויתיישר, שתהיה קבלה ע"מ להשפיע. ואז לא יהיה הרצון לקבל מקולקל כמו בתחילה, שבזה הוא מתרפא מכל המומים שהיו בו. (197)

מי שאוהב את המלך, עושה חסד ביותר, עושה חסד עם הכול. חסד יותר, נקרא חסד של אמת, שאינו רוצה שכר בעד מעשיו, אלא עושה משום אהבת המלך, שאוהב אותו ביותר. וע"כ באהבת המלך תלוי חסד. וע"כ נקרא אברהם אוהבי, שמשום שאהב אותו ביותר, הרבה חסד בעולם. (47)

בשעה שהאדם בא לייחד שם הקב"ה, כל צבאות השמיים, כולם עומדים שורות, להיתקן ושיתכללו כולם באותו הייחוד, לעמוד באחד בייחוד אחד. כולם מיתקנים בתיקונם, ע"י ייחוד הזה כראוי. (62)

מצווה, לאהבה. אהבת הקב"ה פירושו, שהאדם צריך לאהוב אותו אהבה רבה כאברהם, שאהב את הקב"ה באהבה רבה, ומסר גופו ונפשו אליו. מכאן למדנו, מי שאוהב את הקב"ה, הוא מקיים עשרה מאמרות, ע"ס, למעלה ולמטה. וע"כ כל אלו עשרה ניסיונות, שהתנסה בהם אברהם ועמד בכולם, הם כנגד עשרה מאמרות, כי כל ניסיון הוא מאמר אחד, ספירה אחת, שהתנסה במאמר ההוא ועמד בו.

וע"כ הם עשרה ניסיונות כנגד ע"ס, ובכולם עמד אברהם, משום שנקשר והתדבק בימינו של הקב"ה, שנקרא אהבה רבה, חסד דז"א. ונקרא אהבה רבה, משום שמי שעומד באהבה זו נקשר בעולם העליון, שהוא ז"א. אהבת עולם הוא עולם התחתון, מלכות, שאהבת הקב"ה נקשרת בה. והכול, אהבה רבה ואהבת עולם, אחד בלי פירוד ביניהם. האהבה עולה על כל עבודות שבעולם. באהבה מתכבד שמו של הקב"ה יותר מכל, ומתברך. (69-70)

מי שאוהב את הקב"ה, מתעטר בחסד מכל הצדדים, ועושה חסד עם כל, ואינו דואג על גופו ועל כספו. מאין לנו זה? מאברהם, שמשום אהבת ריבונו, לא חמל על ליבו, על נפשו, ועל כספו.

על ליבו. שאברהם לא השגיח על רצונו מחמת אהבת אדונו. על נפשו. שלא חמל על בנו ועל אשתו מחמת אהבת אדונו. על כספו. שהיה עומד בפרשת דרכים, ותיקן מזונות לכל העולם. משום זה התעטר בעטרה של ספירת חסד. כמ"ש, חסד לאברהם. ומי שנקשר באהבת אדונו זוכה לזה. ולא עוד, אלא שכל העולמות מתברכים בשבילו. כמ"ש, וחסידיך יברכוֹ. אל תקרא יברוכה, אלא יברכו-כה. שהחסידים, אותם שזכו לספירת חסד, יברכו השכינה, הנקראת כה. הרי שאפילו השכינה מתברכת בשבילם. (140-141)

כמה מדורים על מדורים יש לצדיקים בעולם ההוא, ומדור העליון מכולם הוא לאותם שאהבת אדונם נקשרת בהם, כי המדור שלהם נקשר בהיכל העולה על הכול, משום שהקב"ה מתעטר בזה באהבה. היכל זה, העליון על הכול, נקרא אהבה, ועל אהבה עומד הכול. כמ"ש, מים רבים לא יוכלו לכבות את

האהבה. והכול עומד באהבה. כי השם הקדוש הוי"ה נמצא כך. ' דהוי"ה, חכמה, אין נפרד ממנה לעולם הקוץ שלה של מעלה, הכתר, כי באהבה שורה עליה הכתר, ואינו נפרד ממנה לעולם. אות ה' של הוי"ה, בינה, שהי', חכמה, אינה נפרדת ממנה, ונמצאים יחד באהבה, ואינם נפרדים זה מזה, וכמו זה היא אות ה' דהוי"ה. כמ"ש, ונהר יוצא מעדן. שנהר, בינה, יוצא מעדן, חכמה, והבינה יוצאת תמיד מהחכמה, ומתדבקים לעולם באהבה.

ו"ה, ז"א ומלכות, כשהם מתדבקים זה בזה, מתדבקים באהבה יחד, חתן בכלה, שדרכם תמיד נמצא באהבה. נמצא, אשר י' בה"ר, ה"ר עם ו', ו' עם ה"ת, מתקשרים זה בזה באהבה. והכול נקרא אהבה. וע"כ מי שאוהב את המלך, נקשר באהבה ההיא. ומשום זה כתוב, ואהבת את ה' אלקיך. (145-147)

ומיום שגלו ישראל מארצם, לא נמצאת שמחה לפני הקב"ה. וכל זה, בשביל אהבתם, שאהב אותם הקב"ה, כמ"ש, אהבתי אתכם אמר ה'. וע"כ כתוב, ואהבת את ה' אלקיך. ואהבת, שצריך האדם להתקשר בו באהבה עליונה, שכל עבודה שצריך האדם לעבוד להקב"ה, יעבוד באהבה. שאין לך עבודה כמו אהבת הקב"ה. (138)

בשעה שהאדם קם בחצות לילה ממיטתו לעסוק בתורה, כרוז קורא עליו ואומר, הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' העומדים בבית ה' בלילות. ובבוקר, כשהוא עומד בתפילה לפני אדונו, הכרוז ההוא קורא עליו ואומר, ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה.

אחר שגומר תפילתו ברצון לפני אדונו, שצריך למסור נפשו ברצון הלב למלכות. וכמה עצות יש לאדם בכל דבר. ובשעה שהוא נמצא בתפילה, כל אלו המילים שהאדם מוציא מפיו בתפילה ההיא, כולם עולים למעלה ובוקעים אווירים ורקיעים, עד שמגיעים למקום שמגיעים, ומתעטרות בראש המלך. ועושה מהם עטרה. (8-9)

יצה"ר למה הוא דומה? בשעה שבא להתחבר עם האדם, הוא כברזל מטרם שמביאים אותו באש. אחר שהתחמם, חזר כולו כמו אש.

יצה"ר, בשעה שבא להתחבר עם האדם, הוא דומה לאדם, הקרב לפתח ורואה שאין מי בבית שיעכב בידו. נכנס לבית ונעשה שם אורח, ורואה שאין מי שיעכב בידו, שייצא משם לדרכו. כיוון שנכנס לבית ואין מי שיעכב בידו, הוא מתמנה על הבית, ונעשה בעל הבית, עד שנמצא שכל הבית עומד ברשותו. (150-151)

אין לך דבר שחביב לפני הקב"ה, כמי שאוהב אותו כראוי, כמ"ש, בכל לבבך. בכל, מהו פירושו? הרי היה צריך לומר, בלבבך. וכך, בנפשך, במאודך, מהו בכל לבבך? אלא בא לכלול ב' לבבות, אחד טוב ואחד רע. בכל נפשך, בב' נפשות, אחת טובה ואחת רעה. בכל מאודך, בין שנופל לו כסף בירושה, או מצד אחר, או בין שהוא הרוויח אותו. (139)

בכל מעשיו צריך האדם לשים כנגדו את הקב"ה. כל מי שהולך בדרך, שמתירא מפני ליסטים, יכוון לג' דברים, לדורון ולתפילה ולמלחמה. כמו יעקב, בשעה שהיה מתיירא מפני עשיו. והחשוב מהם תפילה. ואע"פ שהתפילה חשובה יותר, שני חברים או שלושה שעוסקים בדברי תורה, הוא עוד יותר חשוב מכל. כי אינם מתייראים מפני ליסטים, משום שהשכינה מחוברת עימם מחמת שעוסקים בתורה. (32)

המילה אחד שבשמע ישראל.

ד' דאחד, עליונה וגדולה על האותיות האחרות. וכן ר' של אחר' ג"כ גדולה יותר מהאותיות האחרות, כדי לעשות היכר, שלא להחליף הקדוש העליון, אל אחד, ולכלול עימו הצד האחר, אל אחר. הסימן, אשר ע' ד' שבשמע ישראל הן גדולות, ע' של שמע וד' של אחד. הן אותיות עד, הרומז, שצריכים להעיד עדות על סודי הסודות, להוציא מידה אחת למדידה של האמונה. ומי שיודע הסוד הזה, יודע היסוד של ריבוננו, ונוחל ב' עולמות, העוה"ז והעוה"ב. והמדד נקראת קו המידה.

וזה ניתן לחכמים העליונים הקדושים, היודעים סוד ריבונם, ומשתדלים בכבודו. ולא ניתן לרשעי עולם, שאינם יודעים, ואינם דואגים לכבוד אדונם. ואותם צדיקי אמת, שסוד האמונה העליונה בהם, להם ניתן לדעת ולהסתכל, משום שאינם נוטים לימין ולשמאל. אלא שדבוקים בקו האמצעי. (זוהר חדש, 13-11)

אשרי חלקם של אלו, שאהבת אדונם התדבקה בהם. לאלו, אין שיעור לחלקם בעולם ההוא. (144)

עקב

סוד הסודות לאלו היודעים החכמה של אדונם,
לדעת סוד הברכות על מצוות התורה, ועל כל הנאות
וחמודות של העוה"ז הוא להשפיע ברכות מלמעלה
למטה. (8)

כל הנאה שאדם נהנה מהקב"ה אם מברך עליה,
הוא מעלה אותה הנאה עם כוונת הברכה למ"ן
למלכות, שע"י זה עולים ז"א ומלכות לבינה,
ומקבלים שם מוחין וכלים, שמהם יורד השפע
לכל העולמות. ובשביל זה מהנה הקב"ה את
האדם. (1)

הקב"ה רוצה באלו שמברכים אותו, ותשוקתו הוא אל הברכה שלמטה, כי הברכה היא עולה ומאירה אל הנר שאינו מאיר, המלכות, ומחזק אותה בכוח חזק לעלות למעלה, לזיווג לז"א. כמ"ש, כי מכבדיי אכבד, שהם אלו המברכים להקב"ה. (7)

המסכים המבדילים בין חצאי המדרגות, בין כו"ח לבינה ותו"מ דכל מדרגה, הם נבחנים לפתחים, כי לולא הם לא הייתה מציאות שהתחתון יעלה לעליון, כי כל העלייה של התחתון לעליון, אינה אלא בסיבת הבינה ותו"מ דעליון שנפלו לתחתון והתדבקו בו שמשום זה בעת שחוזרים למדרגתם בעליון לוקחים עימם גם התחתון, וכיוון שנפילה זו נעשית ע"י המסך, שהוא סוד חיבור המלכות בבינה, ועליית בינה וזו"ן נעשית ע"י בקיעת המסך, כלומר על ידי ירידת המלכות מן הבינה, ע"כ נבחן המסך לפתח, כי בשעה שנבקע, עולה התחתון לעליון דרך שם. ולפיכך אם המברך מכוון בברכה, במילה ברוך להמשיך השם של מ"ב (42) אותיות הנה אז נפתחים ונבקעים המסכים שהוא סוד הפתחים שבכל מדרגה להעלות התחתון לעליון, ואז עולה הברכה מבינה ותו"מ שבסוף המדרגות דרך פתחים של כל המדרגות עד שמגיעה למלכות דאצילות. (12)

ג' בחינות: כריעה, השתחוות, וזקיפה.

כריעה - כריעת הברכיים וראשו זקוף, שפירושו חסרון ג"ר. כי כריעת הברכיים היא ביטול נה"י דכלים, והחסר נה"י דכלים חסר ג"ר דאורות, מטעם ערך ההופכי שיש מאורות לכלים. וזקיפת הראש, מורה על רצון לקבל חכמה, שהוא כריעה, שאנו כורעים במילה ברוך, מלכות, שמורה שהמלכות צריכה לחכמה, כי ע"כ הראש זקוף, ומורה שחסרה מחכמה. ע"כ הברכיים כפופות, שמורה חוסר ג"ר.

השתחוות - כפיפת הראש בלבד, שמורה שאין צריך לחכמה אלא לחסד, כי חפץ חסד הוא, וע"כ כופף ראשו, כלים דג"ר. וזה שקו ימין דז"א, המקבל מאו"א, שאינו חפץ בחכמה אלא בחסדים. וע"כ משתחוים במילה אתה, קו ימין.

זקיפה - כל ג' חלקי הגוף חב"ד חג"ת נה"י זקופים, שמורה שיש לו חכמה וחסדים ביחד, וע"כ ראשו זקוף וגם הברכיים זקופות. וזהו קו האמצעי, ת"ת. ע"כ זוקפים במילה הויה, קו האמצעי, הכולל הכול. (22)

כי תצא

לא המדרש הוא עיקר אלא המעשה. כל שיראת
חטאו קודמת לחכמתו, חכמתו מתקיימת. (52)

צריך האדם לשים על היצה"ר דברי תורה, כדי
שיהיה נשבר. כי אין צורך ליצה"ר, חוץ מדברי תורה.
וע"כ כתוב, והיו הדברים האלה, אשר אנכי מצווק
היום על לבבך, שפירושו על שני יצריך, שני לבבות.
היצה"ט למה צריך דברי תורה? היצה"ט מתעטר
בדברי תורה. והיצה"ר נכנע ע"י דברי תורה.

(זוהר חדש, 3-2)

לא לחינם אמר הקב"ה, כל העוסק בתורה ובגמילות
חסדים ומתפלל עם הציבור, מַעְלָה אני עליו כאלו
פדה אותי ואת בניי מבין העכו"ם.

הרי כמה בני אדם שעוסקים בתורה ובגמילות חסדים ומתפללים עם הציבור, והקב"ה ושכינתו וישראל אינם נגאלים? אלא הפירוש הוא, שיעסוק בתורה, כדי לחבר השכינה עם הקב"ה, ולא לשום כוונה אחרת. גמילות חסד, כי אין חסיד אלא המתחסד עם קונו, שכל המצוות שעושה תהיינה כדי לגאול בזכותם את השכינה מן הגלות, ולא לשום כוונה אחרת. בזה הוא עושה חסד עם הקב"ה ונקרא חסיד. (105)

**מי שגומל חסד עם השכינה, להעלותה מן הגלות,
גומל חסד עם הקב"ה.**

משום, כשחטאו ישראל והקב"ה רצה לייסר אותם, הייתה אמא, השכינה, רובצת עליהם, ועיכבה את הקב"ה מלייסרם. עד שיצאו לתרבות רעה. מה עשה הקב"ה? הגלה בני המלך, ישראל, עם המלכה, השכינה. ונשבע, שלא יחזור למקומו, עד שהמלכה תחזור למקומה. נמצא, שמי שגומל חסד עם השכינה, וחוזר בתשובה, ובכל התורה והמצוות שלה, אינו מכוון אלא רק לפדות השכינה מן הגלות, הוא שעושה חסד עם קונו, והוא כאילו גאל אותו ושכינתו ולבניו מן הגלות. (106)

אמר אליהו, משה, אתה הוא אותו האדם, אתה הוא הבן של המלך והמלכה, אשר העבודה שלך אל הקב"ה, אינו אפילו כמי שעושה חסד עם קונו, אלא כבן שמחויב לאזור עצמו וכוחו לגאול את אביו ואימו, ומוסר עצמו למיתה עליהם. כי מי שאינו בן המלך ועושה חסד עם המלך ועם המלכה, ודאי שנחשב זה, שעושה חסד עם קונו. אבל אתה, שאתה בן מלך, הרי זה חוב עליך ולא חסד.

קם משה והשתטח לפני הקב"ה. בכה ואמר, כן יהי רצון שלו שיחשוב אותי כבן, שהמעשים שלי אל הקב"ה ושכינתו יהיו אצלם, כבן המשתדל בהם אחר אביו ואימו, שאוהב אותם יותר משאוהב את עצמו ונפשו ורוחו ונשמתו. וכל מה שיש לו הוא מחשיב לאפס ואין, כדי לעשות בהם רצון אביו ואימו ולפדותם בהם. ואע"פ שאני יודע שהכול הוא ברשותו ואין לי מה לתת לו, עכ"ז הרחמן רוצה את ליבו של האדם. שיהיה מוכן אל הכול. באותה שעה בא הקב"ה, נשקו ואמר, משה, ודאי אתה הבן שלי ושל השכינה, חכמים ומלאכים נשקו את הבן. קמו כולם ונשקוהו, וקיבלוהו לרב ומלך עליהם. (107-108)

אע"פ שהה' של אצילות, של שם הויה, המלכות, סומכת את הכול, אין לכם לעוף למעלה ולרדת למטה, זולת עם המלכות.

כמו האיברים של הגוף שאין להם תנועה זולת בנשמה, כן האיברים שיש לה, ספירותיה, מתפשטים עליכם לסמוך אתכם בהם. כי כך היא הה', כמו הים, אם יש לה כלים למלא אותם, הם מתמלאים ממנה ומתפשטת בהם כמו נחלים המתפשטים מן הים על הארץ. ואם אין לה כלים, היא ה' בלבדה, יחידה, בלי התפשטות של הנחלים.

כך הכלים של השכינה, שלמעלה הם מלאכים קדושים, ולמטה הם ישראל, אם יש בהם בעלי מידות, בעלי חסד, חסידים גיבורים, בעלי תורה נביאים וכתובים, צדיקים. אנשי מלכות, שנאמר בהם, ואשר כוח בהם לעמוד בהיכל המלך, בעמידה של התפילה בהיכל המלך, שהוא אדני המלך שלה הוא, הויה. והם חכמים ונבונים ראשי ישראל, ולא ראשי ערב רב, המלכות, מתפשטת עליהם בע"ס שלה, בעת ההיא יורד עליה עילת העילות, בIOD הא ואו הא, לרדת עליהם, להקים עליהם השכינה. (128-

(128)

והאם רובצת על האפרוחים. ישראל מצפצפים אליה בכמה צפצופים של התפילות, והיא אינה רוצה לרדת אליהם, להאיר מלמעלה למטה, שאינה רוצה לשנות מקטנות, שרובצת, ומאירה רק מלמטה למעלה. מה עושים ישראל? לוקחים עימהם האם, השכינה, וקושרים אותה בקשר של תפילין וכשמגיעים לק"ש, קוראים בניה בשש מילים הייחוד, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, חג"ת נה"י דז"א מגדלות. והם יורדים אל אימם, השכינה, וקושרים אותם עימה בייחוד בשכמל"ו. וכתוב, אשר תקראו אותם, שתקראו הו"ק דגדלות דז"א, שיאירו בשכינה, שאז תאיר את החסדים מלמעלה למטה, שהוא עונתה, זמן הזיווג שלה. וכתוב מועדיי, כלומר, אשר תקראו אותם במועדיי, בעונה שלי. (142)

כי תבוא

רבי שמעון ברח למדבר לוד, ונחבא במערה אחת, הוא ורבי אלעזר בנו. קרה להם נס, ויצא להם חרוב אחד ומעיין מים אחד. אכלו מאותו החרוב, ושתו מאותם המים. ואליהו היה בא אליהם ב' פעמים בכל יום, ולימד אותם. ואיש לא ידע מהם. (זוהר חדש, 1)

צא וראה, מלך שאהב את בנו, אע"פ שקיללו והיכהו, אהבת מעיו עליו. כשמראה כעס חזק, אז רחמים שלו עליו. כך הקב"ה, אע"פ שקילל, דבריו הם באהבה, בגלוי הן נראות קללות, והם טובות גדולות. משום שאלו הקללות היו באהבה. (זוהר חדש, 10)

אמר לו רבי שמעון, באיזה מקום התגלתה גאולת ישראל בקללות האלו. אמר לו אליהו, הסתכל והבט במקום הרע ביותר מכל הקללות, שם הוא גילוי עת הגאולה. הסתכל, והביט, ומצא. (זוהר חדש, 22-21)

מיום שנברא העולם, לא גילה הקב"ה גבורתו שתיראה בעולם, ולא שעת רצון, אלא בדרך למצרים. כי אשר ראיתם את מצרים, באותו הדרך ובאותו האופן יעשה לך.

כי לאחר שכל הצדדים האחרים מאוה"ע יתקבצו על ישראל, יחשבו ישראל שבעת ההיא יאבדו. והם יהיו נמכרים לאויביהם. כמ"ש, והתמכרתם שם. ונמכרתם, לא כתוב, אלא, והתמכרתם, שתחשבו בלבבכם שנמכרתם, ואינו כן, כי, ואין קונה, כתוב, שאין מי שיוכל לשלוט עליכם.

וכל זה יהיה באחרית הימים, והכול תלוי בתשובה. מי שיש לו לב, יסתכל וידע לשוב לאדונו.

(זוהר חדש, 20-18)

ומפרי העץ אשר בתוך הגן. זה היא מקום שרוחות בני אדם גנוזים שם. המקום שנקרא אוצר הנשמות. והוא אצל הקב"ה. ואמר להם, לא תשתדלו לדעת איך הרוחות מתפרשים מהזיווג היקר שלי. הנשמות נולדות מזיווג ז"א ומלכות, וע"כ יש זכרים ונקבות בנשמות. ונודע, שאור זכר מושפע מלמעלה למטה, בג"ר. ואור נקבה מושפע רק ממטה למעלה, בו"ק. וע"כ הצטווה האדה"ר שלא יסתכל ביציאת הנשמות מן המלכות, שהיא העץ אשר בתוך הגן, כי אולי יתדבק בנשמות זכרים, וימשיך גם הוא הארת החכמה מאותו הזיווג ממעלה למטה באור זכר. כי המשכת החכמה ממעלה למטה היא שמאל בלי ימין, וגורם לפירוד הז"א, הקו האמצעי, מן המלכות, שהמלכות תישאר בשמאל בלי ימין.

ועל זה למדנו, אישה כי תזריע וילדה זכר. כתוב, ולא כלול זכר ונקבה, כמו בנשמות, שבהן כל נשמה כלולה מזכר ונקבה, שהוא כפי דרך העולם, שבעוה"ז אין הזכרים והנקבות מתחברים, כמו שיצאו למעלה, בנשמות היוצאות מזו"ן, שיוצאים זוגות זוגות, זכר ונקבה ביחד.

ע"כ אין יוצאים זוגות בעוה"ז, משום שאדה"ר והזיווג שלו חטאו לפני הקב"ה, ועל כן כשהנשמות יוצאות מלמעלה ויורדות לעוה"ז, מתפרדים הזכר מן הנקבה, עד שיהיה הרצון לפני הקב"ה לחזור ולחברן

יחד. (זוהר חדש, 37-39)

וילד

אשריהם ישראל, שהקב"ה רצה בהם. ומשום שרצה בהם, קרא אותם, בנים בכורים קדושים, אחים. כביכול, ירד לדור עימהם. כמ"ש, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ורצה לתקנם כעין של מעלה, והשִׁכִּין עליהם שבעה ענני כבוד, ושכינתו הולכת לפניהם. (1)

אוי להם לבני אדם, שאינם משגיחים ואינם עוסקים בכבוד אדונם, ואינם מסתכלים בקדושה העליונה, להתקדש בעוה"ז, להיות קדושים בעוה"ב. (16)

צריך האדם לסדר שבת. מתחילה, ממטה למעלה להעלות כבוד אדונו, המלכות, למקום ששיקוי של עמקות הבאר נמשך ויוצא, למקום בינה. ואח"כ

להמשיך ממעלה למטה, משיקוי של נחל, בינה, לכל מדרגה של ז"ת, עד מדרגה האחרונה, מלכות, כדי להמשיך ברכות לכל ממעלה למטה. אח"כ צריכים לקשור קשר בכל, קשר של האמונה, לקשור הכול בא"ס. וזהו אדם המכבד שם אדונו, לייחד השם הקדוש. וע"כ כתוב, כי מכבדיי אכבד. כי מכבדיי בעוה"ז, אכבד בעוה"ב.

ובזיי ייקלו. זה הוא מי שאינו יודע לייחד השם הקדוש, ולקשור קשר האמונה, ולהמשיך ברכות למקום שצריך, ולכבד שם אדונו. וכל מי שאינו יודע לכבד שם אדונו, טוב לו שלא נברא. (34-35)

כשישראל למטה שומרים עצמם לענות אמן ולכוון ליבם כמו שצריך, כמה פתחי ברכות פתוחים למעלה, כמה טוב נמצא בכל העולמות, כמה שמחה היא בכל. ומהו שכרם של ישראל שגרמו לזה? שכרם הוא בעוה"ז ובעוה"ב.

בעוה"ז, בשעה שמיצרים להם, ומתפללים תפילתם לפני אדונם, הקול מכריז בכל העולמות, פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים. אל תקרא אמונים, אלא אומנים, ששומרים לענות אמן. פתחו שערים, כמו שישראל פתחו להם שערי הברכות, כך עתה פתחו שערים, ותתקבל תפילתם על אלו שמיצרים להם. זה שכרם בעוה"ז.

בעוה"ב מהו שכרם? כי כשיצא האדם מעוה"ז, שהיה שומר לענות אמן. מהו שומר, כלומר, ששומר אותה הברכה, שאומר, המברך, ומחכה לו לענות אחריה, אמן, כמו שצריך. אז נשמתו עולה ומכריזה לפניו פתחו שערים לפניו, כמו שהוא היה פותח שערים כל יום, כשהיה שומר אמונים, אמנים.

מהו אמן? אמן נקרא, המעיין של נחל הנמשך, בינה. ונקרא אמן, כמ"ש, ואהיה אצלו אמן, אל תקרא אמן אלא אמן. קיום כל המדרגות, אותו נחל הנמשך ויוצא, בינה, נקרא אמן. מן העולם עד העולם, מעולם שלמעלה, בינה, לעולם שלמטה, מלכות. אמן, פירושו קיום של כולם. (37-39)

שיר זכר, ז"א, שירה נוקבא, מלכות. כל הנביאים כולם כלפי משה הם כקוף בעיני בני אדם. והם אמרו שיר, כלומר שה"ש, מזמור שיר ליום השבת. ומשה אמר שירה. משה היה לו לומר שיר, והם שירה? אלא משה לא אמר זה לעצמו, אלא בשביל ישראל.

אלא משה, נודע מכאן ודאי, שהיה במדרגה עליונה יתרה מכולם. משה עלה ממטה למעלה והם ירדו ממעלה למטה. משה עלה ממטה למעלה, שנאמר, מעלים בקודש ואין מורידים. משה עלה ממטה למעלה, שאמר שירה, שהיא תשבחה של המלכה, משבחת אל המלך, והתחיל במלכות. ומשה עצמו

התאחד במלך. ונמצא, ששירה שלו עלתה ממטה למעלה. והם ירדו ממעלה למטה, שאמרו שיר, זכר, השבח, שהמלך משבח את המלכה, והם התאחדו במלכה. ונמצא, השיר שלהם ממעלה למטה, מז"א אל המלכות. וע"כ נודע בזה שבחו של משה, שהוא יותר מכולם. (27-28)

האזינו

כמו שהקב"ה אינו שוכח שמו, כך הקב"ה אינו שוכח את ישראל, כי הם אחוזים בשמו ממש. (232)

אשרי חלקם של ישראל מכל העמים עכו"ם, כי כל שאר העמים ניתנו לשוטים ממונים שישלטו עליהם. וישראל הקדושים, אשרי חלקם בעוה"ז ובעוה"ב, שלא נתן אותם הקב"ה לא למלאך ולא לשליט אחר, אלא הוא אחז אותם לחלקו. כמ"ש, כי חלק ה' עמו. (9)

אשרי חלקם של ישראל, שהקב"ה מנהיג אותם, שכך כתוב עליהם, כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו. וכתוב, כי לא יטוש ה' את עמו. לא יטוש ה' את עמו, בעבור שמו הגדול, משום שזה בזה התדבקו. כי ישראל התדבקו בשמו הגדול. וע"כ לא יעזוב אותם הקב"ה. שבכל מקום שהם שורים, נמצא הקב"ה עימם. (240)

אמר רבי יצחק, כשאנו יושבים לפני רבי שמעון,
נאמר הכול לפניו בגלוי. ואין אנו צריכים לכסות
הדברים בשמות וכינויים. אין רבי שמעון כשאר בני
אדם, שכולם לפניו כמו שאר הנביאים כלפי משה.

(229)

קם רבי שמעון, וישב, וצחק, ושמח. אמר, איפוא
הם החברים. קם רבי אלעזר והכניסם. ישבו לפניו.
נשא ידיו רבי שמעון, והתפלל תפילה, והיה שמח,
ואמר אלו החברים שהיו נמצאים באדרא רבא, יזדמנו
כאן. יצאו כולם. ונשארו רבי אלעזר בנו, ורבי אבא,
ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי חייא. בתוך כך נכנס רבי
יצחק. אמר לו רבי שמעון, כמה יפה חלקך, כמה
שמחה צריכה להתווסף לך ביום הזה. ישב רבי אבא
אחורי כתפיו, ורבי אלעזר לפניו.

אמר רבי שמעון, הנה עתה שעת רצון היא. ואני
רוצה לבוא בלי בושה לעוה"ב. והנה דברים קדושים,
שלא גיליתי עד עתה, אני רוצה לגלות לפני השכינה,
שלא יאמרו, שבחיסרון הסתלקתי מן העולם. ועד
עתה היו נסתרים בליבי, כדי להיכנס בהם לעוה"ב.

וכך אני מסדר אתכם, רבי אבא יכתוב, ורבי אלעזר
ילמד בפה, ושאר החברים ידובבו בליבם. (25-27)

אמר רבי שמעון, כמה משונה שעה זו, מאדרא רבא שבפרשת נשא, כי באדרא הזדמן הקב"ה ומרכבותיו. ועתה הרי הקב"ה כאן, שבא עם הצדיקים שבגן עדן, מה שלא קרה באדרא. והקב"ה רוצה בכבודם של הצדיקים יותר מכבוד של עצמו. ועתה הקב"ה רוצה בכבוד שלנו, שהצדיקים כולם שבגן עדן באו עימו.

אמר רבי שמעון, הרי רב המנונא סבא כאן, וסביב לו ע' (70) צדיקים, חקוקים בעטרות, ומאירים כל אחד ואחד מזוהר זיו עתיקא קדישא, הסתום מכל סתומים, והוא בא בשמחה לשמוע אלו הדברים שאני אומר. בעוד שהיה יושב, אמר, הרי רבי פנחס בן יאיר כאן, התקינו מקומו. הזדעזעו החברים שהיו שם, וקמו וישבו בִּיְרֵכְתִי הבית. ורבי אלעזר ורבי אבא נשארו לפני רבי שמעון. אמר רבי שמעון, באדרא רבא נמצאנו, שכל החברים היו אומרים, ואני עימהם. עתה אני אומר בלבדי וכולם יקשיבו לדברי, עליונים ותחתונים. אשרי חלקי ביום הזה.

אמר, אני לדודי ועליי תשוקתו. כל הימים שהייתי קשור בעוה"ז, בקשר אחד נקשרתי בהקב"ה. ומשום זה עתה, ועליי תשוקתו, שהוא וכל המחנה שלו באו לשמוע בשמחה דברים סתומים ושבח עתיקא קדישא, הסתום מכל הסתומים, הפרוש ונבדל מכל ואינו נבדל, שהרי הכול מתדבק בו והוא מתדבק בכל, הוא הכול. (29-31)

מסתכל הייתי כל ימיי במקרא שכתוב, בה' תתהלל נפשי ישמעו ענווים וישמחו. ועתה התקיים כל הכתוב. בה' תתהלל נפשי, כי נשמתי אחוזה בו, בו לוהטת, בו מתדבקת ומשתדלת, ובהשתדלות הזו תעלה למקומה. ישמעו ענווים וישמחו. כל אלו הצדיקים, וכל בני הישיבה הקדושה, והצדיקים שבאו עתה עם השכינה, כולם שומעים דבריי ושמחים. משום זה, גִּדְלוּ לה' איתי ונְרוֹמְמָה שמו יחדיו. (110)

כי שם ה' אקרא.

סופו של המקרא מקשר קשר האמונה, במה שכתוב, הוא, כמ"ש, כי צדיק וישר הוא. כלומר, הוא הכול. הוא אחד בלי פירוד. שאם תאמר, וכל אלו השמות שבמקרא, רבים הם. חזר ואמר שכתוב, הוא, שכולם עולים ומתקשרים ומתאחדים באחד. והוא הכול. הוא היה והוא הווה והוא יהיה, והוא אחד. ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים. ע"כ מתקשרים הדברים, ומתאחדים הדברים הקדושים של שם הקב"ה. (209)

אשרי חלקו מי שקורא אל המלך, ויודע לקורא
כראוי. ואם הוא קורא ואינו יודע למי קרא, הקב"ה מתרחק ממנו, שכתוב, קרוב ה' לכל קוראיו. למי הוא קרוב? חזר ואמר, לכל אשר יקראוהו באמת. וכי יש מי שיקראוהו בשקר? זהו מי שקורא ואינו יודע למי קורא. מאין לנו? כי כתוב, לכל אשר יקראוהו באמת. מהו באמת? בחותם טבעת המלך, קו האמצעי, חותם המוחין עם המלכות, הנקראת טבעת המלך, שהיא שלמות הכול. ומי שאינו יודע לקורא במידת קו האמצעי, אלא שנוטה לקו שמאל או לקו ימין, הרי הקב"ה מתרחק ממנו. אשרי חלקו של מי שנכנס בחכמה ויצא בשלמות, לדעת דרכיו של הקב"ה. (210)

אמר רבי שמעון, לא גיליתי הכול, וכל אלו הדברים
היו נסתרים בליבי עד עתה, ורציתי להסתירם לעוה"ב, משום שבעוה"ב, שאֵלָה שואלים לנו בחכמה, כי חכמה ירצו ממנו. וע"כ הסתיר דברים לעוה"ב. ועתה אני רואה, שרצון הקב"ה לגלותם, כדי שאכנס בלי בושה לפני ארמונותיו. (91)

כל הדברים שבאדרא רבא יפים הם, וכולם דברים
קדושים, דברים שאינם סרים לימין ולשמאל, כולם דברים סתומים, ומתגלים לאלו שנכנסו בחכמה ויצאו

ממנה בשלמות. וכל הסודות כך הם, שאינם נגלים אלא לאלו שנכנסו ויצאו. ועד עתה היו מתכסים אלו הדברים שגיליתי כאן, כי הייתי ירא לגלותם, ועתה התגלו. וגלוי לפני עתיקא קדישא, כי לא לכבודי ולא לכבוד בית אבי עשיתי זה, אלא כדי שלא אכנס בבושה לפני היכלו עשיתי זה. כי ראיתי כי הקב"ה וכל אלו צדיקי אמת הנמצאים כאן, כולם הסכימו על ידי לגלותם. כי ראיתי שכולם שמחים בשמחה זו שלי. וכולם מוזמנים בעולם ההוא אל השמחה שלי, אשרי חלקי.

עתה אני מעיד עליי, שכל הימים שעמדתי בעולם, הייתי משתוקק לראות את יום הזה, שתהיה לי בו רשות לגלות הסודות. ולא עלה בידי, חוץ מעתה, כי בעטרה זו של גילוי סודות מתעטר יום הזה. ועתה אני רוצה לגלות דברים לפני הקב"ה, כי כל הסודות שאני מגלה מתעטרים בראשי. ויום הזה לא יתרחק מלבוא למקומו לעולם ההוא כיום אחר. כי כל היום הזה נמצא ברשותי. ולא יותר. ועתה אני מתחיל לגלות דברים, כדי שלא אכנס בבושה לעוה"ב. והנה אני מתחיל לומר. (95-97)

צדק ומשפט מכון כיסאך, חסד ואמת יקדמו פניך.
מי חכם יסתכל בזה, לראות דרכיו של הקדוש העליון, שהם דינים של אמת, דינים המתעטרים

בספירות העליונות. שאני רואה שכל המאורות מאירים ממאור העליון, הנסתר מכל נסתר, עתיקא, כל המדרגות להאיר בהם, שלכל אחת הארה מיוחדת. ובאור שבכל מדרגה מתגלה בה גילוי מיוחד אליה. וכל האורות, אחוזים אור זה באור זה, ואור זה באור זה, ומאירים זה בזה. ואינם נפרדים זה מזה.

האור שבכל מאור, הנקראים תיקוני המלך, ספירות המלך, כל אור מאיר ואחוז באותו האור לְפָנַי וּלְפָנֶיךָ, אור א"ס, שאינו מפורש לחוץ, שאין בו תפיסה כלל. ומשום זה הכול עולה במדרגה אחת, והכול מתעטר בדבר אחד, ואינו נפרד זה מזה, הוא ושמו אחד. הוא האור שמתגלה, נקרא לבושו של המלך. האור שלפני ולפנים שבכל האורות, הוא אור סתום, ובו שורה אותו שאינו מפורש ואינו מתגלה, א"ס.

וכל המאורות, וכל האורות מאירים מעתיקא קדישא, הסתום מכל סתומים, שהוא מאור העליון. וכשמסתכלים, הנה כל האורות המתפשטים מעתיקא, אינו נמצא בהם, אלא רק מאור העליון הנסתר ואינו מתגלה.

באלו לבושי כבוד, לבושי אמת, תיקוני אמת, ומאורי אמת, נמצאים ב' מאורות, תיקון כיסא המלך, בינה, ונקראים צדק ומשפט. ז"א משפט, המלכות צדק. והם התחלה ושלמות בכל האמונה. צדק בהתחלה, וגילוי השלמות שבצדק נקרא משפט. ובאלו מתעטרים כל הדינים שלמעלה ושלמטה.

והכול סתום במשפט, בז"א, וצדק, במלכות, ניזון ממשפט, מז"א. ולפעמים קוראים את המלכות, כמ"ש, ומלכי צדק מלך שלם.

כשמתעוררים דינים ממשפט, כולם הם רחמים, כולם הם בשלמות. כי משפט מבשם את צדק, דינים והדינים מיתקנים, וכולם יורדים לעולם בשלמות ברחמים. ואז היא השעה שמתחברים זכר ונוקבא, וכל העולמות כולם הם ברחמים ובשמחה. (98-102)

כשנכנס אל המערה, שמעו קול בתוך המערה. זה האיש מרעיש הארץ, מרגיז ממלכות, כמה מקטרגים ברקיע נשקטים ביום הזה בשבילך, זהו רבי שמעון, שאדונו משתבח בו בכל יום. אשרי חלקו למעלה ולמטה. כמה אוצרות עליונים שמורים לו, עליו נאמר ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין. (201)

שיר השירים

- ויהי אור -

שיר השירים

החכמה שהאדם צריך לדעת אותה:

לדעת ולהסתכל בסוד אדונו. ולדעת את עצמו, מי הוא, ואיך נברא, ומאין הוא בא, ולאן ילך, ותיקון הגוף איך מיתקן, ואיך הוא עתיד לבוא בדין לפני מלך הכול.

ולדעת ולהסתכל בסודות הנשמה. מה היא נפש זו שבו, ומאין באה, ועל מה היא באה בגוף הזה, שהוא מטיפה סרוחה, שהיום כאן ומחר בקבר. להסתכל בעוה"ז, ולדעת העולם שהוא נמצא בו, ועל מה ייתקן העולם. ואח"ז יסתכל בסודות העליונים של העולם העליון, לדעת את אדונו. וכל זה יסתכל האדם מתוך סודות התורה. (זוהר חדש, 482-483)

כשהקב"ה רוצה באדם, כל צעדיו וכל דרכיו מתוקנים לפניו, והוא מתקן אותם, כל אחד כראוי, ודרכו יחפץ, אפילו בדברי העוה"ז.

**אם האדם ישים דעתו רצונו וליבו אל המלך
הקדוש, ללכת בדרכיו, שעשה בעצמו, הקב"ה רוצה
בו, כאילו אותם הדרכים היו שלו ממש.**

(זוהר חדש, 632-633)

מושכני אחרִיך נרוצה. כתוב, ונתתי משכני בתוכם.

הקב"ה נתן שכינתו בין ישראל, שתהיה רובצת עליהם, כאם על הבנים, ולהגן עליהם בכל הצדדים. וכל זמן שהאם הקדושה, השכינה, יושבת על ישראל, בא הקב"ה לדור עימהם, משום שהקב"ה אינו עוזב את השכינה לעולם, וכל האהבה שלמעלה היא בה.

משום זה נתן אותה הקב"ה עירבון בתוך ישראל, שיידעו, שלא ישכח אותם, ולא יעזוב אותם לעולם, משום העירבון שבתוכם. והשכינה אומרת להקב"ה, עירבון הייתי בתחתונים, אהיה עירבון אצלך, כדי שלא תשכח את בניי, ולעלות כנגדך, ואני ובניי אחרִיך נרוצה. (זוהר חדש, 217-218)

**אשריהם כל אלו העוסקים בתורה, לדעת חכמת
אדונם, והם יודעים ומסתכלים בסודות עליונים. כי
כשאדם יוצא מהעוה"ז, ועשה תשובה, ונשארו לו
העבירות שרק המיתה מכפרת עליהן, ע"י המיתה
מסתלקים ממנו כל הדינים שבעולם. ולא עוד, אלא**

שפותחים לו י"ג שערים מסודות האפרסמון הטהור,
שחכמה עליונה תלויה בהם.

ולא עוד, אלא שהקב"ה חוקק אותו בבגד המלכות,
שכל הצורות חקוקות שם, והקב"ה משתעשע עימו
בגן עדן, ומנחיל לו ב' עולמות, את העוה"ז ואת
העוה"ב. (זוהר חדש, 480-481)

ויאמר אלקים, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו.

כשברא הקב"ה העולם העליון, ז"א, והעולם
התחתון, המלכות, היו שניהם בצורה אחת, זה דומה
לזה. כשרצה הקב"ה לברוא את האדם למטה, רצה
לעשות אותו כעין שני העולמות, שתהיה צורתו
דומה לב' העולמות.

וכל הסודות שלמעלה ושלמטה הכול הוא באדם.
הגולגולת של הראש העומד על הגוף, הוא העולם
העליון בתיקונים האלו שבראש. הגוף, הוא הגוף
שלמעלה, שמדרגותיו עומדות באיברים תחת הראש,
חג"ת. הירכיים והרגליים, נה"י, הכול במדרגות
שלמטה, כראוי לו להיות כעין שלמעלה. כל הצורות
העליונות והתחתונות כולן חקק הקב"ה באדם,
שיהיה האדם שלם בכל. (זוהר חדש, 630-631)

הגידה לי. הנשמה אומרת להקב"ה, אמור לי סודות החכמה העליונה, איך אתה רועה ומנהיג בעולם העליון, למד אותי סודות החכמה, שלא ידעתי ולא למדתי עד הנה. כדי שלא אהיה בבושה בין אלו המדרגות העליונות שאני באה ביניהן. כי עד כאן עוד לא הסתכלתי בהן.

אם לא תדעי לך היפה בנשים. הקב"ה משיב לנשמה, אם את באת, ולא הסתכלת בחכמה מטרם שבאת לכאן, ואינך יודעת את סודות העולם העליון. צאי לך, אין את ראויה להיכנס לכאן בלי ידיעה. צאי לך בעקבי הצאן, שתתגלגלי פעם שנייה לעולם, ותהיי יודעת בעקבי הצאן האלו, שהם בני אדם, שהאנשים דשים אותם בעקב, שמחזיקים אותם לשפלים, והם יודעים הסודות העליונים של אדונם, ובהם תדעי להסתכל ולדעת, שמהם תלמדי.

(זוהר חדש, 485-486)

שמח רבי שמעון ואמר, בתחילה, מטרם שנאמרו והתגלו דברים אלו של שה"ש, בכיתי והייתי עצוב. ועתה, שהתגלו דברים אלו, אני שמח ואומר, אשרי חלקי שזכיתי למדרגות אלו, שדברים עליונים שלמעלה התגלו. (זוהר חדש, 515)

אמר אליהו לרבי שמעון, אשרי חלקך, שסתרי
אדונך מאירים לפניך כאור השמש. ומשום זה, כל
אלו הדברים שמפיק, כולם חקוקים למעלה. ואני
שמח ששמעתי אותם מפיק. אשריך בעוה"ז, ואשריך
בעוה"ב. סוד הדבר הזה היה תלוי לפני המלך הקדוש,
שלא התגלה לכל הצבאות שלמעלה. מי הוא שגילה
אותו עתה במקרא הזה. אתה הוא, אשרי חלקך
בעוה"ז ובעוה"ב. (זוהר חדש, 496)

שה"ש הוא שבח השבחים למלך שהשלום שלו, בינה.
משום שהוא המקום הצריך שמחה, שאין שם כעס ודין,
כי העוה"ב, בינה, כולו שמחה, משמח את הכול. ומשום
זה הוא שולח שמחה וחדווה לכל המדרגות.

כמו שאת התעוררות השמחה צריכים לעורר
מהעוה"ז למעלה, כן צריכים לעורר חדווה ושמחה
מעולם הלבנה, המלכות, אל העולם העליון,
בינה. ומשום זה, העולמות עומדים באופן אחד,
והתעוררות אינה עולה אלא מלמטה למעלה.

(זוהר חדש, 87-88)

בעל העיניים לוקט גחלי אש ואיברי אש, ונכנסים
תוך ההיכל זבול, היכל ששם מסתדרים כל השבחים
לעלות למעלה. והוא היכל שיש בו 1,006 מדרגות

העולות בשבחי התשבחות. ובתוך כולן יש מדרגה אחת פנימית מכולן, ששם מתבררת האהבה של השבח ההוא, בירורה של הנקודה התחתונה. וכשהתבררה מתוך כולם, עולה למעלה בשיר. ונקראת שה"ש, ועולה מכל אלו השבחים, ומתבררת מכולם. (זוהר חדש, 90)

כמה פעמים הוכיח הקב"ה לישראל להחזיר אותם בתשובה אליו, שילכו בדרך הישר, כדי להתעלות ביניהם. כי כשישראל הם זכאים, והולכים בדרך הישר, כביכול, התעלות היא להקב"ה עימם, מכל אוה"ע. כי כשישראל הם זכאים, והולכים בדרך הישר, מעלה אותה הקב"ה על כל בני העולם, וכולם מודים ומשבחים לו. ולא הם בלבד, אלא אפילו העליונים למעלה, כולם מודים לו בשביל ישראל. ולא זה בלבד, אלא הוא מתעלה בכבודו ממש, בזכות ישראל. ולא זה בלבד, אלא אפילו ישראל ממש, מתעלים בכבודו של הקב"ה, למעלה ולמטה.

בשעה שישראל כשרים, כיסא הכבוד שלמעלה, מלכות, מתעלה למעלה למעלה, בכמה שמחות, בכמה אהבה, ומתחברים העולמות, ז"א ומלכות, בשמחה, וכולם מתברכים מעומק הנחלים, בינה, וכל העולמות מושקים ומתברכים ומתקדשים בכמה ברכות, בכמה קדושות, והקב"ה שמח עימם בשמחה בשלמות.

בשעה שבנה שלמה את ביהמ"ק, ונשלם עולם התחתון, מלכות, כעין העולם העליון, בינה, היו ישראל כולם כשרים, והתעלו בכמה מדרגות עליונות. אז התעלה כיסא הכבוד, המלכות, בשמחה, בכמה שמחות ובכמה ערכים.

אז שיר השירים אשר לשלמה, עלו בשמחה וירדו בשמחה. וכל העולמות היו בשמחה, והחיבור היה בשמחה. שיר להקב"ה, שהמלכות משוררת להקב"ה. השירים, לעליונים ותחתונים, לחיבור ז"א ומלכות, ע"י היסוד, המייחדם זה בזה. אשר לשלמה, החיבור של כל העולמות בשמחה, למלך שהשלום כולו שלו, בינה. (זוהר חדש, 106-105)

בשעה שבא שלמה המלך ונבנה ביהמ"ק, והיו כל העולמות במשקל אחד למעלה ולמטה, שז"א ומלכות, היו פב"פ, שווים זה לזה. אז אותו השש, המלכות, המקבל ומאסף לכל השישים העליונים האלו, חג"ת נה"י דז"א, נפתח.

נפתח שש, מלכות, בשעה שאלו השישים העליונים נפתחו, חג"ת נה"י דז"א. וכיוון שנפתח השש, המלכות, יוצאות ברכות לעולם. נפתח כשהסירו ממנו עקלתון אחד היושב לרגלו. נחש

עקלתון, המקרא של ס"מ, מקור כל הקליפות והרע. וכיוון שזה עבר, השש נעשה שיר, ונפתח אוצר הטוב. שעליו כתוב, יפתח ה' לך את אוצרו הטוב, בכוח של מי נפתח. את השמיים, שאר שישים, חג"ת נה"י דז"א, הנקרא שמיים. השירים, חג"ת נה"י דז"א, שכולם נפתחו וניתקנו לתת מזון לכל העולמות.

אז כתוב, ויישב יהודה וישראל לבטח איש תחת גפנו ותחת תאנתו. וכתוב, אוכלים ושותים ושמחים, כי שש, מלכות, ושישים, חג"ת נה"י דז"א, נפתחו, וכל המעדנים העליונים היו יורדים לכל העולמות, וכולם היו שמחים לעלות לעולם העליון, בינה, ללקוט ברכות ומעדנים לעולמות. אז, מתעוררת מהם אהבה למלך העליון, ז"א, שיהיה הכול אחד, ז"א ומלכות, בלי פירוד. אז השבח העולה על כל השבחים למלך שהשלום שלו, בינה, שיהיה הכול בשמחה למעלה ולמטה. (זוהר חדש, 117-114)

רבים כלולים בשם אלקים, והוא כולו שם אחד. כי כיוון שהשם הראשון, הוי"ה, ז"א, משך לשם האחרון, אלקים, מלכות, אז הכול הוא חיבור אחד לכל המדרגות העליונות, דז"א. והתחתונות, דמלכות, מתקשרות זו בזו, שיהיו כולם קשר אחד, וחיבור אחד, וייחוד אחד. (זוהר חדש, 363)

מדרש רות

- ויהי אור -

מדרש רות

כל מה שברא הקב"ה בעולמו, לא ברא אלא לכבודו,
שנאמר, כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף
עשיתיו. הקב"ה ברא את האדם בעולם, ונתן בו שמו
הויה. (זוהר חדש, 2)

ברא הקב"ה באדם ד' אותיות י"ה ו"ה, שהן שמו
הקדוש.

ברא בו נשמה לנשמה, שנקראת אדם, ומתפשטים
בה האורות, בתשעה אורות כח"ב חג"ת נה"י. ועטרת
יסוד משלימה אותם לעשר. והם משתלשלים מי'
דהויה. והם אור אחד בלי פירוד. (זוהר חדש, 155)

אמר רבי עקיבא, מיום שחרב ביהמ"ק, נגדעו
אלופי עצה, והדעות משובשות, והלב אינו קיים על
בנין, והולך הכול אחר מראית העין. (זוהר חדש, 642)

**אשרי מי שמשתדל לדעת באותו עולם, שהנשמות
שם. מי שיודע בו, ומשתדל לדעת אותו, אין שיעור
לחכמתו. (זוהר חדש, 691)**

**קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת.
והרצון של האדם חשוב לפני הקב"ה יותר מכל
הקורבנות והעולות שבכל העולם. כיוון שהאדם שם
רצונו בתשובה, אין שער בכל הרקיעים שלא יהיה
פתוח לפניו. הקורבן של האדם, תלוי בלב ורצון,
שכתוב, והתודה אשר חטא עליה. והתודה עליו.
והכול תלוי בלב. אין קרוב לפני המקום, כליבו של
אדם, וטוב לפניו, יותר מכל הקורבנות והעולות שבכל
העולם. (זוהר חדש, 222-224)**

**אמר רבי חייא, ואורח צדיקים כאור נוגה, הולך
ואור עד נכון היום.**

ההולך בדרך צריך להיות עימו, מי שידבר עימו
בדברי תורה. וכך דרכם של צדיקים, הולך ואור, הולך
ועימו דברי תורה, שכתוב, ותורה אור. עד נכון היום,
עד שתשתתף עימו השכינה, ולא תזוז ממנו. שלמדנו,
בכל מקום שיש דברי תורה, השכינה שם. שנאמר,
בכל מקום אשר אזכיר את שמי. (זוהר חדש, 123)

**אין לך בכל העולם שיעמדו לפני הקב"ה, אלא
התשובה והתפילה של האדם.**

ג' מיני תשובה הן בכתוב הזה, תפילה, שוועה,
דמעה, וכולם כתובים בכתוב הזה, ש-מְעָה תפלתי
ה' ושוועתי האזינה, אל דמעתי אל תִּחַרֶשׁ.

כל השלוש חשובות לפני הקב"ה, ומכולן אין
חשובה בהן כמו הדמעה. כי בדמעות מתעוררים
והולכים הלב והרצון וכל הגוף, ובי"ג שערים באים
לפני הקב"ה.

תפילה כתוב בה שמיעה, שכתוב שמעה תפלתי ה'.
שוועה כתוב בה ושוועתי האזינה. דמעה אינה כאלו,
אלא יותר מכולן, שכתוב אל דמעתי אל תחרש.

תפילה, לפעמים שהאדם מתפלל תפילתו והקב"ה
שומע, אבל אינו רוצה לעשות בקשתו, והוא שותק
אליו, ואינו משגיח עליו, שהרי לא כתוב בה אלא
שמיעה בלבד.

שוועה יותר חשובה מתפילה, שצועק ברצון
הלב לפני אדונו. ומשום ששם רצונו יותר, כתוב
בה האזינה. כמי שמטה אוזנו אל הדבר. ועם כל זה
שותק, ואינו רוצה לעשות רצונו. אבל דמעה היא
בלב וברצון כל הגוף, ומשום זה כתוב בה, אל דמעתי
אל תחרש.

אין כל הדמעות באות לפני המלך. דמעות של כעס ודמעות של מוסר דין על חברו, אינן באות לפני המלך. אלא הדמעות של תפילה ותשובה, והמתפללים תפילה מתוך צרתם, כולן בוקעות רקיעים ופותחות שערים, ובאות לפני המלך.

ביום שנחרב ביהמ"ק, כל השערים ננעלו ושערי דמעות לא ננעלו. כתוב בחזקיה, שמעתי את תפילתך ראיתי את דמעתך. כלומר ראיה ממש מתוך הדמעות.

ולעת"ל, כתוב, ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים. יש דמעות לטוב, ויש דמעות לרע. לטוב, שהן של היצה"ט. לרע, שהן של היצה"ר. על דמעות שבצרה ודמעות התפילה, כתוב, בבכי יבואו ובתחנונים אובילים. (זוהר חדש, 228-235)

ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך, בשני יצריך, ביצה"ט וביצה"ר. הכול צריך כאחד. (זוהר חדש, 152)

אין לך אדם בעולם, שאין לו שתי אשות אלו, והן נקראות יצה"ר ויצה"ט. והקב"ה נתנם לבני אדם, כדי לנחותם בהם. (זוהר חדש, 187)

כל גוי שיעשה תשובה, ויפרד מעבודה זרה, ומעברות, יכניס בו הקב"ה רוח קדוש ונפש קדושה. וע"כ יש לו חלק לעוה"ב. (זוהר חדש, 169)

אשרי הם החברים העוסקים בתורה, ואותם המזכים אחרים, שיוכלו לעסוק בתורה. (זוהר חדש, 245)

אשריהם ישראל, שהם מצויינים תמיד במצוות. בשבתם, ובלכתם, בשוכבם, ובקומם.

ושיהיו ישראל מעוטרים בתורה ובמצוות, כדי שיידבקו תמיד בהקב"ה. שכתוב, ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום. וכל הדבק בקונו, אינו ניזוק לעולם.

ולא עוד, אלא ששני מלאכי השרת מלווים לו לאדם, אחד בימינו, ואחד בשמאלו. שכתוב, כי מלאכיו יצווה לך לשמורך בכל דרכיך. ולא עוד, אלא שאם תמיד מצוי במצווה, כביכול, שהקב"ה נעשה לו שומר. שנאמר, ה' שומרך.

מה עושה הקב"ה. נוטל מלאך ההולך בימינו, ומעמידו לפניו. והוא עומד במקומו. שנאמר, ה' צֶלַח על יד ימינך. ואותו המלאך שהוא משמאלו, מעמידו אחרי האדם. והקב"ה מימין ומשמאל. נמצא האדם נשמר מכל צדדיו, מי יוכל להזיק אותו?

ועל כן, צריך שלא יהא האדם מצוי בלא תורה
ובלא מצוות, אפילו שעה אחת. בביתו הקב"ה שומרו
מבחוץ, והאדם מבפנים. (זוהר חדש, 456-452)

ויטע ה' אלהים גן בעדן מקדם.

כשברא הקב"ה אדה"ר, מביהמ"ק בְּרָאָו, ומעפר
ביהמ"ק נטל, וברא אותו. כיוון שברא אותו, ועמד
על רגליו, באו כל הבריות להשתחוות לו.

מה עשה הקב"ה? נָטְלוּ משם, והכניסו לגן עדן,
ועשה לו עשר חופות, כדוגמת י' חופות שעתיד
הקב"ה לעשות לצדיקים בגן עדן לעת"ל. ומלאכי
השרת היו יורדים ועולים, ועושים שמחה לפניו, ונתן
לו חכמה עליונה. (זוהר חדש, 218-217)

**בעת שהאדם נעשה מטיפה בשלייתה של אימו,
כמו שגדל, מכניס בו הקב"ה מעט מעט רוח ונפש.
ונר ניתן על ראשו בלילה. שנאמר, בהילו נרו עלי
ראשי. ועמוד של אור ביום, שנאמר, ויסע עמוד הענן,
ולילה בעמוד אש, ללכת יומם ולילה. ונאמר, כי נר
מצווה ותורה אור. שהמלכות השולטת בלילה, נקראת
נר מצווה, וז"א שנקרא תורה, השולט ביום, נקרא
ותורה אור.**

ומלמדים אותו כל התורה. ומלמדים אותו כל המצוות. ואומרים לו, ראה שזה הוא דרך עקלתון, הנקרא לילה. ובמקום זה יעלו כל נפשות בני אדם. שנאמר, קטן וגדול שם הוא ועבד חופשי מאדוניו.

ומראים לו בעמוד האש, שהוא על ראשו, כמה דובים ונמרים ואריות ומלאכי חבלה, שיושבים שם. וכלב שם. ועל זה אמר דוד, הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי. ומקום זה הוא חושך. ומלאכי חבלה קוראים אותו לילות. וע"ז אמר, מִפֶּחַד בלילות. הם נקראים לילות ממש.

ואומרים לו, אם תזכה למצוות, כל מצווה ומצווה יעשו לך ממנו מלאך טוב. ובשעה שתבוא במקוש הזה, ותזכה למצוות, יאמרו, סולו סולו פנו דרך הרימו מכשול מדרך פלוני, ולא ישלטו עליך מלאכי חבלה.

ובדימיון הזה ביום, אומרים, אם תזכה בתורה, כל אות ואות תהיה מלאך, שיעזור לך במקום הזה. והתורה הנקראת דרך, תלך בדרך הזה, שלא ישלטו עליך. ועל זה אמר, לְנַחֲוֹתֶם הַדֶּרֶךְ. ואח"כ יראו לו את גן העדן, וכל חלק וחלק שיש בו לצדיק בפני עצמו. ומשביעים אותו שיקיים כל התורה. (זוהר חדש, 12-8)

נפשי איוויתיך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך.

נפשי איוויתיך, ב' צורות טובות נתן הקב"ה באדם, לשמש בעוה"ז, נפש רוח. הנפש היא לקיום הגוף, במצוות שתתעוררנה ממנה, הרוח, להתעורר בתורה, ולהנהיגו בעוה"ז. ואם הנפש זוכה במצוות והרוח זוכה לעסוק בתורה, אז יורדת עליו גדלות יתרה מלמעלה, נשמה חיה יחידה, כפי דרכיו.

ובשניים אלו, נפש ורוח, הולך האדם בעוה"ז ומשמש בהם. כי אותה הנפש אינה מתקיימת בגוף, אלא בהתעוררות הרוח השורה עליה.

כשהאדם בא לשמש ולעבוד אדונו בב' אלו, בנפש ורוח, מתעוררת עליו מלמעלה התעוררות קדושה, ושורה על האדם, ומסבבת אותו מכל הצדדים. ומתעוררת בו בחכמה עליונה, לזכותו להיות בהיכל המלך.

ואותה התעוררות השורה עליו, הוא ממקום עליון, מבינה, ומה היא שְׁמָה. נשמה שמה. וממנה מתעורר לאדם לעשות תשובה ומעשים טובים. והיא כוח עליון כוח התשובה, שהיא בינה הנקראת תשובה, שהיא אם לרוח, הנמשך מז"א, והרוח הוא הבן שלה. כי ז"א הוא בן הבינה.

על הנשמה, יש לה אוהב עליון, ומהו שמו. נשמה לנשמה שמו. שהיא אור החיה, הנמשך מחכמה. והיא נקראת אב אל הרוח, מז"א. כי חו"ב, או"א לז"א. ממנה מתעורר אל האדם, יראה ואהבה תורה

ומצווה, שהם נמשכות מאב ואם בן ובת. יראה
ואהבה נמשכות מחו"ב, שהם נקראים אב ואם. תורה
ומצווה נמשכות מז"א ומלכות, שהם נקראים בן ובת
של חו"ב. יוד של שם הויה, חכמה, אב. הא בינה, אם.
ואו ז"א, בן. ה"ת, מלכות, בת. וזו היא הויה מלאה.
(זוהר חדש, 349–353)

אשרי הם המברכים ומקדשים לאדונם בכל יום
ברצון הלב. (זוהר חדש, 737)

ראשי תיבות וקיצורים

א

א"א: אריך אנפין.

א"ב: אלף בית.

אבי"ע: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה
(ד' עולמות העליונים).

אדה"ר: אדם הראשון.

אוה"ע: אומות העולם.

או"א: אבא ואמא.

או"ח: אור חוזר.

או"י: אור ישר.

או"מ: אור מקיף.

או"פ: אור פנימי.

אח"כ: אחר כך; אחרי כן.

אח"פ: אוזן חוטם פה.

א"כ: אם כן.

א"ס: אין סוף.

א"ק: אדם קדמון (שם עולם).

אע"פ: אף על פי.

ארמ"ע: אש, רוח, מים, עפר (ארבע יסודות העולם).

א-ת: (האותיות א עד ת).

ב

ב"ד: בית דין.

ביהמ"ק: בית המקדש.

בי"ע: בריאה, יצירה, עשיה.

ב"ן: מספר (שם הויה במילוי ההין).

בשכמל"ו: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

ג

גו"ע: גלגלתא ועיניים.

גי': גימטריה, (צרופי האותיות למספרים).

גו"ע אח"פ: גלגלתא, עיניים, אוזן, חוטם, פה.

ג"ר: ג' ראשונות.

ג"ת: ג תחתונות.

ד

דצח"מ: דומם, צומח, חי, מדבר.

ה

ה"ג: ה' גבורות.

ה"ח: ה' חסדים.

ה"ס: ה' ספירות.

ה"פ: ה' פעמים.

הקב"ה: הקדוש ברוך הוא.

ה"ר: ה' ראשונות; ה' ראשונה.

ה"ת: ה' תחתונה. ה' תחתונות.

ו

ו"ק: ו' קצוות.

ו"ס: ו' ספירות.

ז

ז"א: זעיר אנפין.

ז"ס: ז' ספירות.

ז"פ: ז' פעמים.

ז"ת: ז' תחתונות.

ח

ח"ב: חלק ב'; חכמה בינה.

חב"ד: חכמה, בינה, דעת.

חבת"ם: חכמה, בינה, תפארת, מלכות.

חו"ג: חסדים וגבורות.

חו"ס: חכמה סתימאה.

חו"ב תו"מ: חכמה ובינה תפארת ומלכות.

חו"ג תו"מ: חסד וגבורה תפארת ומלכות.

חג"ת: חסד גבורה תפארת.

חג"ת נה"י: חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד.

ח"ח: חפץ חסד.

ט

- טו"ר: טוב ורע.
- ט"ס: ט ספירות.
- ט"ר: ט' ראשונות.
- ט"ת: ט' תחתונות.
- טנת"א: טעמים, נקודות, תגין, אותיות.

י

- יוה"כ: יום הכיפורים.
- יו"ט: יום טוב.
- יצה"ט: יצר הטוב.
- יצה"ר: יצר הרע.
- ישסו"ת: ישראל סבא ותבונה.

כ

- כו"ח: כתר וחכמה.
- כח"ב: כתר, חכמה, בינה.
- כחב"ד: כתר, חכמה, בינה, דעת.
- כח"ב תו"מ: כתר, חכמה, בינה, תפארת ומלכות.

כנ"י: כנסת ישראל.

כמ"ש: כמו שכתוב

מ

מ"ב: שם מ"ב אותיות; (42).

מ"ד: מיין דוכרין.

מדה"ד: מידת הדין.

מדה"ר: מידת הרחמים.

מ"ה: מספר הויה במילוי אלפין.

מו"ס: מוחא סתימאה.

מט"ט: שם מלאך.

מ"י: ב' אותיות משם אלהים.

מ"ן: מיין נוקבין.

מו"ס: מוחא סתימאה.

מע"ט: מעשים טובים.

משא"כ: מה שאין כן.

נ

נ"ה: נצח הוד.

נה"י: נצח, הוד, יסוד.

נהי"מ: נצח, הוד, יסוד, מלכות.

נ"ע: ניקבי עינים.

נ"ר: נפש רוח.

נר"ן: נפש, רוח, נשמה.

נרנח"י: נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה.

ס

ס"א: סטרא אחרא.

ס"ג: (הוי"ה במילוי יודין ואלף בואו).

ס"מ: מלאך סמאל.

ע

ע"ב: (הויה במילוי יודין); שם ע"ב.

עבגע"מ: עור, בשר, גידין, עצמות, מוחא.

עוה"ב: עולם הבא.

עוה"ז: עולם הזה.

עה"ח: עץ החיים.

עכו"ם: עבודת כוכבים ומזלות.

ע"ס: עשר ספירות.

עעכו"ם: עובדי עבודת כוכבים ומזלות.

עצה"ד: עץ הדעת.

פ

פא"פ: פנים אל פנים.

פב"א: פנים באחור.

פב"פ: פנים בפנים.

פו"א: פנים ואחור.

צ

צ"א: צמצום א'.

צ"ב: צמצום ב'.

ק

קב"ה: קודשה בריך הוא.

ק"ש: קריאת שמע.

ר

רדל"א: רישא דלא אתידע.

רה"ש: ראש השנה.

ר"ח: ראש חודש.

רמ"ח: מספר 248 (מצוות עשה).

רפ"ח: מספר.

רת"ס: ראש, תוך, סוף.

ש

שה"ש: שיר השירים.

ש"כ: מספר 320.

שס"ה: מספר 365 (מצוות לא תעשה).

ש"ע: שליש עליון; שמונה עשרה; שמיני עצרת.

ת

תו"מ: תפארת ומלכות.

תושב"כ: תורה שבכתב.

תשבע"פ: תורה שבעל פה.

תרי"ג: 613 תרי"ג מצוות.

ת"ת: תפארת.

תנהי"מ / תנהי"ם: ת"ת נצח הוד יסוד מלכות.